

Swedish edition, April 2008.

WingMakers
Ancient Arrow Project
Section 2

WingMakers
Projektet Den Gamla Pilen
Del 2

Kapitel Nio

OLÖSTA FRÅGOR

Allt mänskligt liv är omgivet av en Helhetens Navigatör. Den är visdomens kärna. Den drar det mänskliga instrumentet genom fragmentarisk existens som en väg fram till helhet och enhet. Helhetens Navigatör eftersträvar helhet mer än allt annat, ändå blåses den ofta ur kurs av energierna i struktur, i polaritet, i linjär tid och i de separatistiska kulturer, som dominerar på jorden. Helhetens Navigatör är hjärtat i varelsens medvetande och den vet, att den hemliga roten existerar, även om det kan verka ofattbart för de mänskliga sinnena. Det är just detta att acceptera att allt liv hänger samman, som placerar den andliga tillväxten som en prioritet i ens liv.

Ett Utdrag ur *Helhetens Navigatör*, Avkodat från Kammare 12
WingMakers

Femton studerade den rapport som Li-Ching och Evans hade lagt på hans skrivbord tre timmar tidigare. Det riktade ljuset var dunkelt och sinnesstämningen på hans kontor var dämpad. Han och Li-Ching var ensamma.

Han rättade till sina glasögon och gned sina ögonlock. ”Du vet, vad som bekymrar mig i det här?”, sa han och höll upp rapporten.

”Ja,” svarade hon. ”Du är alltför godhjärtad för ditt eget bästa.”

”Kanske. Eller kanske ditt hjärta är alltför hårt”, sa Femton med en viskning.

”Octavio, jag kan försäkra dig, att både Evans och jag är övertygade om, att det här är det rätta att göra. Vi är inte angelägna om att få ta livet av två ungdomar, men det finns en möjlighet att de här ungarna är labila och i ljuset av vår utomjordiska upptäckt, tror vi att det bara är klokt. Det är för mycket som står på spel nu.”

”Du behöver inte predika för mig,” sa Femton. ”Jag vet hur allvarlig situationen är.” Han la ner rapporten, stirrade på sina händer på skrivbordet och suckade djupt i resignation. ”Kanske

har ni rätt och vi måste eliminera våra risker, men dessutom har Stevens redan larmat NSA. Om de här ungarna slutligen dör, kommer McGavin att ta det värsta för givet.”

”Så vad skulle det spela för roll?” svarade Li-Ching. ”Han kommer inte att kunna bevisa någonting.”

”Och vad har vi för bevis på att de här ungarna är en risk?” frågade Femton och hans röst lät irriterad. ”Det kommer inte klart fram i er rapport.”

”Först och främst har Stevens skyddat studenternas identitet. Han har inte talat om för NSA hur han fick tag på artefakten. Men vi vet, att studenterna vet, att Stevens har gått till NSA. Vi är inte säkra på, om de känner till några detaljer om det han berättade för NSA, men vi är tvungna att förmoda att han berättade något för dem.”

”Och för detta måste vi låta döda dem?” frågade Femton.

”Om Stevens vill att de här ungarna ska förbli anonyma för NSA, så skyddar han dem av någon orsak. Octavio, de är bara en olöst fråga, som kan spöka till det för oss senare. Varför inte försäkra oss om, att vi inte behöver ta itu med den risken.”

”Ni känner båda starkt, när det gäller det här?”

”Ja,” svarade hon utan tvekan.

Han tittade direkt på Li-Ching medan hans ögon intensivt granskade hennes ansikte. ”Om vi inte gör någonting, hur skadar det oss?”

”Tänk om de här ungarna går till NSA, med benäget tillstånd av Stevens, och visar dem var de upptäckte artefakten? Tror du inte att McGavin skulle ha sitt team snokande runt ETC-sajten. Det är en risk som vi inte får ta. Allt McGavin vet är att vi har utfört spaningsuppdrag i New Mexico. Han vet inte var någonstans. Vi försäkrade oss om att NSA:s satelliter var utom räckhåll när våra delegationer tog mark.”

Li-Ching rättade till sitt tonfall. ”Om vi städar upp situationen, så kan vi försäkra oss om att sajten förblir vår hemlighet.”

Femton suckade i resignation. ”Okay, men jag vill inte höra någonting mera om det här, om där inte blir något problem. Okay?”

”Uppfattat.”

Femtons tredje inkommande linje signalerade ett samtal. ”Du vet vem det här är,” sa Femton med en min av skräck.

Femton knäppte på sin högtalartelefon. ”Ja?”

”Hallå, Octavio,” sa McGavin. ”Jag hoppades, att du fortfarande skulle vara kvar på kontoret.”

”Som du vet, så bor jag praktiskt taget här –”

”Jag är på din högtalartelefon, eller hur?”

”Ja, det är du.”

”Är du ensam?” frågade McGavin, och hans röst visade misstroende.

”Jag försöker just att hålla händerna fria, så att jag kan göra litet te. Okay?”

”Var finns min inspelningstape? Jag förväntade mig den igår.”

”Oh, jag var inte medveten om, att vi hade någon leveranstid på förslag.”

”Jag vill ha tapen bara. När kan du skicka den?”

”Imorgon.”

”När imorgon?”

”Imorgon eftermiddag.”

”Var snäll och ordna den under natten. Jag vill gå igenom det här så snart som möjligt. Förstått?”

”Någonting annat?”

”Nej, det var allt.”

”Förresten,” sa Femton, ”när du talade med den där professorn... jag tror att han hette Stevens... om artefakten han upptäckte, sa han då någonting om var han hittade den eller hur han fick tag på den?”

”Vet du inte det?”

”Nej.”

”Enligt den gode professorn, så skickade en anonym källa den till honom.”

”Med posten?”

”Nej, den levererades av ett bud, tror jag,” sa McGavin. ”Hur så?”

”En av våra aktuella teorier, som vi jobbar med, är att föremålet är en målsökare. Det skulle vara till hjälp att få veta var den hittades. Det kunde visa sig vara användbart.”

”Nåja, om den här anonyma källan dyker upp, så är den gode professorn anmodad att kontakta oss. Om han gör det, kommer vi att ta reda på det vi kan.”

”Tack för det.”

”Något mer än det där,” sa McGavin, ”Har ni haft någon framgång i undersökningarna av den där förbaskade grejen?”

”Nej, men vi försöker fortfarande.”

”Bra. Nåväl, jag måste rusa iväg,” sa McGavin. ”Jag ser fram emot att få ta emot inspelningstaperna. Oh, och du kommer väl ihåg att Donavin börjar imorgon. Ni kommer att vara vänliga mot honom förutsätter jag –”

”Naturligtvis, naturligtvis.”

”Bra. Förresten, hur går det med teet?”

”Vadå?”

”Teet, sa McGavin. ”Du sa tidigare, att du höll på att laga te –”

”Bara bra. Bara bra. Nu släpper jag dig, Darius. Jag vet, att du är tvungen att komma iväg. Ha en fin weekend.”

”Tack. Du också.”

Femton väntade för att höra att telefonförbindelsen bröts innan han stängde av högtalarknappen. ”Vad tycker du?”

”Han är en drummel,” svarade Li-Ching. Allt annat jag skulle kunna säga vore överflödigt.”

”Jag syftade faktiskt på hans historia om den anonyma källan.”

”Den bekräftar, att Stevens skyddar studenterna.”

”Ja, sa Femton, ”men den antyder också att vår professor berättar två olika historier. Han berättade för oss att studenterna var källan till upptäckten. Han berättade för McGavin, att en anonym källa levererade den till honom.”

”Så han försöker testa om McGavin köper hans annorlunda historia,” avbröt Li-Ching. ”Om hans historia accepterades av McGavin, då vet han att vi, personerna som tog artefakten inte hörde ihop med NSA – utan att vi spelade rollen som NSA-agenter.”

”Exakt,” nickade Femton.

”Han är en listig person,” anmärkte Li-Ching. ”Men hela det här resonemanget förutsätter att McGavin berättar sanningen för oss. Det är inte lätt att acceptera.”

”Kanske inte,” svarade Femton. ”Men jag är säker på en sak, vi behöver göra någonting åt de här två studenterna.” Han plockade upp rapporten från sitt skrivbord och öppnade den på sidan fyra. ”Varför gjorde vi inte minnesrekonstruktion på båda två, när vi upptäckte det här?”

”Det vet du svaret på,” svarade Li-Ching lugnt. ”Vi trodde inte att det här var någonting mera än en isolerad artefakt – möjligtvis ett spratt. Vi trodde inte, att den motiverade extrema åtgärder. Dessutom dokumenterar vår tysta utrustning nittio-åtta procent av tiden.”

Femton ögnade igenom rapporten och vände till den sista sidan av dokumentet och signerade med sitt namn. ”Använd scenario två. Varna Branson och håll det här utanför all fjärrskådning (RV). Jag vill inte, att Samantha skall veta om det här.”

”Jag förstår,” sa Li-Ching. Är du redo för en ryggmassage?”

”Jag tror att jag ska ringa några samtal och avbryta Code Frensel-projektet innan jag lägger av. Tack i alla fall.”

”Vad är det som är fel?” frågade Li-Ching. Hennes ansikte visade att hon var bekymrad.

”Det finns dagar när jag tycker att målen för våra uppdrag kolliderar med moral så våldsamt, att varje atom i min kropp skyggar för effekten. Detta är en av dessa dagar.”

Han reste sig från skrivbordet. ”Jag tror att jag skall ta den där koppen te nu. Den där förbaskade McGavin.”

Li-Ching lämnade hans kontor med blandad entusiasm. Hon var upprymd över att hon kunnat övertyga Femton om hur han skulle hantera studenterna, men hon stördes också av hans brist på entusiasm. Hans ögon tycktes så trötta och hans sinnesstämning så högtidlig. Hon funderade på att stanna, men Femton nästan föste ut henne från sitt kontor, samtidigt som han försäkrade henne om att han mådde bra. Allt hon kunde göra, när hon gick nerför korridoren var att undra över, varför hans ögon gnistrade så klart i skymningen inne på hans kontor.

* * * *

”Jag hör, att jag inte är med i utgrävningsteamet,” konstaterade Emily medan hennes röst avslöjade mild indignation.

Neruda tittade upp från sina papper. Han såg trött ut. Det var alltför tidigt, åtminstone för honom, och han väntade fortfarande på att koffeinet skulle få igång honom. ”Jag är ledsen, men jag tyckte bara att dina insikter skulle vara mer värdefulla här än ute på fältet,” svarade han nonchalant.

”Och vad är det som är mer viktigt här?” frågade Emily.

”Vi har massor med nya data, som man fått fram från den optiska disken. Jag tyckte bara att du och Andrews skulle stanna här och koncentrera er på det.”

”Ska Samantha eller Collin iväg?”

”Samantha skall iväg, men Collin stannar kvar i stort sett av samma orsak som du och Andrews.”

Emily försökte låta oberörd över nyheten om att Samantha skulle delta i utgrävningsteamet. ”Så hur länge kommer ni att vara borta?”

”Jag tror att två dagar räcker för att gräva ut artefakterna från sajten och packa dem för transport. Vi kommer att skicka ett team som skall återställa sajten några dagar senare och sedan göra en slutgiltig fotografering av kammarmålningarna om ungefär en vecka.”

”Stannar du hela den perioden?”

Neruda kastade en blick på klockan. Han var redan sen inför sitt möte med Andrews. ZEMI-datorn var på och han var angelägen att se det. ”Nej, jag kommer att åka fram och tillbaka beroende på vad som händer med den optiska disken och om vi kan öppna den.”

”Vad är ditt intryck? Kan vi öppna den?”

”Det var tänkt att jag skulle möta Andrews,” svarade Neruda och tittade på klockan igen, ”för omkring tio minuter sedan.”

”Har du något emot att jag hänger med?” frågade hon.

”Inte alls.”

När de anlände till Laboratoriet för Dataanalys (CAL) bläddrade Andrews igenom en trave datorutskrifter från nattens tester. ”Jag har fortfarande inte sett något, som tyder på en ingångspunkt eller någon antydning till en dataström, som skulle kunna överföras på konventionella sätt för att göra disken tillgänglig för oss. De har knäppt igen den här lika hårt som den förbannade målsökaren.”

”Jag ska uppdatera Femton kl. 09.00,” sa Neruda. ”Berättar du för mig, att det inte finns någonting att gå på?”

”Helvete, jag kan då inte se någonting,” klagade Andrews. Jag har varit här i två timmar och checkat och korscheckat datainspelningarna. Ingångspunkterna för indexspåren är krypterade på ett sätt som inte ZEMI sett förut. David lämnade följande meddelande idag på morgonen klockan fem, bara några få minuter innan jag kom hit.”

Andrews satte på meddelandeskärmen, där Davids ansikte, ZEMI-operatören, började materialisera sig liksom ett fotografi i ett framkallningstråg. Andrews slog till Play-knappen och ansiktet fick liv.

”Hej, Andrews. Jag gjorde just färdigt testerna enligt dina beskrivningar. Det tog oss litet längre tid än jag trodde, mest därför att skivan är ogenomtränglig. Åtminstone för vår teknologi. Jag försökte allting som är tekniskt möjligt och med dina parametrar och ingenting har varit effektivt. Jag beklagar.

”Du kan kanske ta en titt på testerna med cykler på tio sekunder. Referensnummer nitton-noll-fem, ser intressant ut. Åtminstone sticker det ut eftersom det ger resonans till själva disken.

”Och när jag säger resonans, titta på sättet som diskens vibrationsfrekvens ökar. De molekylära skanderingarna visar en hastighetsökning på nästan femhundrafyrtio procent. Det är verkligen ganska ovanligt. Beträffande ZEMI, så sätter lasern på något sätt igång den molekylära förändringen, men dator-spåret går in i en återvändsgränd innan Zemi kan låsa in de förorsakande faktorerna.

”Den enda sak som vi är säkra på är, att tidscykel och vinkelgrad inte är relevanta variabler. Det är laserstrålens diameter, då den tränger igenom indexspåret som tycks vara nyckeln. Vanligtvis skulle jag säga att detta är en egendomlighet till följd av den legering som grejen är gjord av, vilket vi olyckligtvis fortfarande inte har någon lösning på. Men den här grejen är mycket känslig för fokuserad ljusenergi och det kan vara avsiktligt. Med rätt fokus på ljuset väcks någonting på molekylär nivå inom disken.

”För oss är detta det enda intressanta fyndet, förutom det faktum att ingen ingångspunkt kan hittas från vilken vi kan hämta data.

”Om diametern på lasern är nyckelvariabeln för att få fram resonansen hos disken, så rekommenderar vi, att ni testar olika våglängder och strålintensiteter och använder samma diameter. Tala om, ifall du vill att vi skall köra de här testerna. Jag hoppas den här informationen är till hjälp Jag kommer att vara tillbaka runt kl. sexton. Om du har ytterligare önskemål vad gäller undersökande tester så kan vi titta på det igen. Enligt Whitakers önskemål har jag rensat mitt schema för att koncentrera mig på det här. Hej så länge.”

Andrews snärtade till den blekt färgade stopp-knappen med sin knoge, vilket la meddelandeskärmen i mörker. ”Jag älskar hans sätt att säga ”oss” och ”vi”. Jag menar, att det är så förbaskat kusligt hur dessa operatörer är gifta med ZEMI-datorn. Jag undrar om dessa fyra någonsin kommer i luven med varandra om vem som är mer intim än den andre med den jäkla skitdatorn.”

Neruda kunde inte hålla tillbaka sitt skratt och Emily följde snabbt efter som ett eko.

”Har du haft någon chans att göra ytterligare analyser om diskens ljusresonans,” frågade Neruda.

”Nej, tror du att det är så intressant?”

”Inte egentligen, men det är allt vi fått fram.”

Emily satte sig ned bredvid Andrews, plockade upp en trave datautskrifter från nattens tester och knäppte fram resumésidan. Hon tycktes ointresserad av konversationen mellan Neruda och Andrews.

”Här är mitt problem,” sa Andrews. ”Även om lasern, när den är fokuserad på en viss diameter, sätter igång en resonans inom själva disken, hur får det oss att röra oss en enda jävla mikron närmare ingången till datan på disken?”

”Jag vet inte,” svarade Neruda, ”men som jag har sagt innan, det här är kanske inte en datordisk på det sätt, som vi tänker oss datordiskar. Så låt oss inte hänga upp oss på våra definitioner. Vi bara utforskar vad som helst som ser ovanligt ut med ett fullständigt öppet sinne ifråga om hur den här grejen kan fungera. Gör inga antaganden om att den ska uppföra sig enligt våra förutfattade meningar. Okay?”

”Jag fattar,” svarade Andrews.

Emily tittade upp från sitt läsande. ”Kan jag få komma med ett förslag?”

”Naturligtvis,” svarade Neruda.

”Är det inte möjligt, att de andra artefakterna kan spela en roll för att göra den här grejen tillgänglig?”

”Det är möjligt.”

”Om det är möjligt, är det då inte vettigt, att en av de där artefakterna kunde vara nyckeln... med andra ord den strålar ut den signifikanta ljusstråle som aktiverar disken?”

”Det är också möjligt,” kommenterade Andrews, ”att de andra artefakterna innehåller datan och den här grejen bara är en jäkla bedragare.”

”Olyckligtvis hittar jag inte mycket, som kan användas för min faktagenomgång med Femton,” klagade Neruda.

”En sak skulle jag kunna tillägga,” fortsatte Neruda, ”Vi borde testa om ZEMI kan ställa in resonansen uppåt eller neråt så fort den påverkas. Med andra ord, kan ZEMI påverka resonansen och ändra den oberoende av lasern.”

”Bra idé, chefen,” sa Andrews. ”På det sättet skulle vi kunna manipulera resonansen och testa en ändlös variation av aktiveringssekvenser och ingångspunkter – förutsatt att resonans är nyckeln.”

Neruda bytte ytterligare några ord med Andrews och Emily och ursäktade sig sedan för att förbereda sin faktagenomgång med Femton. Av någon orsak, kunde han inte hjälpa, att han kände tillit till, att tillgängligheten bara var en eller två dagar från att upptäckas. Han kunde heller inte hjälpa att han kände, att det kanske inte var data som var lagrade på disken.

* * * *

Robert kände inte ens den lilla injektionen då miniatyrpilen med lugnande medel träffade baksidan av hans nacke. Han somnade omedelbart liksom hans flickvän, Linda. TV:ns svartvita flimmer från Casablanca var rummets enda ljuskälla. Några tomma ölfaskor stod vakt på kaffebordet vid en nästan tom skål med popcorn.

Två figurer klädda i svarta heltäckande dräkter gled ut från skuggorna bakom soffan, var och en bärande på en svart säck av tyg. Den längre figuren placerade de två sovande kropparna framför lägenhetens dörr och la dem strategiskt på golvet. Studenterna såg ut som skådespelare, som fick inta sina positioner inför en brottsscen. Pilarna avlägsnades omsorgsfullt från deras nackar.

En av figurerna drog fram en pistol från sin bag och satte på ljuddämparen. Han siktade mot Roberts bröstregion och tryckte in två kulor i hans bröst – ett träffade hjärtat, det andra avsiktligt utanför målet. Han gjorde samma sak med Linda från en annan vinkel. De kontrollerade kropparna igen. Ingen puls.

På mindre än fem minuter vandaliserades lägenheten metodiskt och tyst av de två svartklädda figurerna. Böcker och kläder ströddes ut på golvet och en planta vältes skickligt omkull.

En av figurerna flyttade runt en läderpåse med fyra små glasflaskor, och placerade deras innehåll på särskilda platser runt om i lägenheten. Det fanns en klar avsikt med de slumpvisa spåren av hår, vävnad, smuts och tuggtobak.

Figurerna stängde av TV:n och drog den närmare ett närliggande fönster. antennen pluggades ur och placerades i en konstig vinkel ovanpå TV:n och dess sladdar dinglade framför TV-rutan.

Den kortare av de två figurerna öppnade ett fönster och slog skickligt sönder glasrutan knappt utan ett ljud. En bärbar dator och några juveler placerades inuti en av tygsäckarna och släpptes ner till marken precis utanför lägenhetsfönstret. Läget av det söndriga glaset sattes ihop precis innanför fönstret på den krämfärgade heltäckningsmattan av de två figurerna som om de höll på att konstruera ett pussel.

En av figurerna klättrade ut genom fönstret och tog säcken med det stulna godset och gick försiktigt till en parkerad bil. Den andre stannade kvar som vaktpost och kontrollerade grannskapet efter några tecken på aktivitet.

Figuren gled tyst in i bilen och satte sig i förarsätet. Han tog av sig masken och kroppsdräkten för att visa sig i normala stadskläder, vilket bidrog litet till att mjuka upp hans

hårda, utmejslade ansikte och korta hårklippning i militär stil. Han tog fram en liten kommunikationsradio från sin skjortficka och viskade, ”Allting klart?”

”Allting är bra i den här ändan,” svarade hans partner, också med en viskning och klättrade ut genom fönstret.

”Du har tjugo sekunder på dig,” sa föraren. ”Sätt igång!”

Den svarthuvade figuren placerade en låda med ett konstigt utseende på fönsterbecket. Hans tumme landade hårt på en liten silverknapp, som han tryckte på fyra gånger i snabb följd.

Fyra höga, genomträngande pistolskott ekade genom grannskapet. Sekunder senare kastade sig den svarta figuren in i den väntande bilen, som jagade iväg till ljudet av skrikande däck och flygande löst grus. Ljus tändes i byggnadens lägenheter medan boende kikade ut genom gardiner och rullgardiner. Efter flera kvarter sattes bilens ljus på, medan den klättrade upp på en ramp till en motorväg och försvann in i Albuquerque’s stjärnupplysta natt.

* * * *

Neruda knackade mjukt på den stängda dörren. Klockan var tio minuter över nio. Han var sen, men rapporten med faktagenomgången tog längre tid än han hade väntat, mest på grund av att han försökte hitta på några förnuftiga hypoteser som skulle kunna tillfredställa Femton.

Tidigare under sin karriär inom ACIO, hade Neruda lärt sig den hårda vägen om konsekvenserna av otillräcklig förberedelse när något skulle presenteras för Femton. Ingen annan kunde plocka isär presentationer bättre än Femton, om han kände på sig att dåliga förberedelser var anledningen till en svag presentation.

”Kom in, Jamisson,” sa Femton genom de tunga metalldörrarna.

Neruda öppnade dörren, men stannade strax efter att han gått över tröskeln. En främling fanns därinne och han tvekade huruvida han skulle fortsätta. ”Om du tycker, så kan jag vänta därute tills ni är färdiga.”

”Nonsens,” förklarade Femton. Jag vill att du ska träffa en person, som ska arbeta hos oss under en vecka eller så. Hans armar viftade in Neruda. ”Donavin McAlester, jag skulle vilja, att du träffar vår chefsanalytiker för projektet, Jamisson Neruda.”

När de två männen skakade hand, frågade Neruda, ”Ursäkta, men har vi träffats förut?”

”Inte vad jag kan påminna mig,” svarade Donavin. ”Men så är inte mitt minne för ansikten så där vidare bra. Har du något jobb inom säkerhetstjänsten eller NSA i din bakgrund?”

”Nej, tyvärr inte. Jag känner bara, att det är något bekant med ditt ansikte. Nåja, välkommen till vårt lilla laboratorium.”

”Jag har inte sett allting ännu, men lilla är inte exakt det ord jag skulle använda för det här stället,” log Donavin avväpnande. ”Före förra onsdagen hade jag aldrig hört talas om den här enheten. Och nu tror jag, att jag förstår varför.” Han tittade sig omkring i Femtons kontor med förundran i sina ögon.

Femton harsklade sig. ”Donavin är här som attaché från SPL – han är faktiskt här för att spionera på oss.” Femton log plötsligt ett okynligt men vänligt leende.

Donavin tittade förläget på sina skor. ”Det är inte spioneri. Jag är helt enkelt här under några få veckor för att observera och göra rekommendationer till våra respektive organisationer om hur vi kan samarbeta och kommunicera bättre.”

”Är det någonting du jobbar med regelmässigt på NSA?” frågade Neruda.

”Inte regelmässigt precis,” förklarade Donavin, ”Men ofta nog för att hålla mig sysselsatt.”

Neruda vände sig till Femton med en frågande min.

Skulle du vilja ändra tiden för vårt möte med faktagenomgång till senare på förmiddagen?”

”Nej,” svarade han och skakade på huvudet. ”Li-Ching kommer att ta med Donavin på en liten tur runt våra faciliteter om några minuter. Jag ville bara, att ni två skulle träffas då Donavin har uttryckt ett starkt intresse för Projektet Den Gamla Pilen. Eftersom du leder projektet kommer du att ha kontakt med honom då och då.”

Donavin gick till sin portfölj och hämtade en pärm, som han öppnade för ett dokument. ”Jag förberedde faktiskt ett slags frågeformulär åt dig,” Han räckte över pappren till Neruda. ”Det är bara några få frågor om projektet och hur ni skulle vilja kommunicera med SPL vad gäller arbetshypoteser, projektskrivelser, ändring av planer och liknande. Jag skulle verkligen uppskatta din hjälp och om du kunde ta en titt på frågorna och returnera dem inom de kommande dagarna... kanske onsdag om det fungerar med ditt schema.”

Neruda tittade upp från pappren när Donavin slutade. Pannan var rynkad och ögonen kisade lätt. ”Kan jag komma tillbaka till dig om detta? Min vecka ser ganska upptagen ut just nu. Och förresten, jag räknade till tjugo-sju frågor.” Han gjorde en kort paus. ”Några *få frågor* är inte hur jag skulle beskriva det här.” Han höll upp pappren och log.

”Mitt i prick,” sa Donavin och log tillbaka.

”Jag är säker på, att Jamisson kommer att göra sitt bästa med att efterkomma det du begär,” erbjöd Femton. ”Vi ska alla göra vårt bästa för att du ska känna dig väl till mods och välkommen hit.”

Li-Ching kom in på Femtons kontor i en sensation av färg och energi. Hennes raka svarta hår var utslaget, fritt från hennes vanliga sortiment av hårpinnar och hårspännen. ”Är du redo för din tur?”

”... Ja,” sa Donavin, tydligt ur balans av hennes anslående skönhet.

”Okay, följ då med mig... jag antar att du är klar här,” sa Li-Ching och vände sig till Femton för bekräftelse.

”Vi är klara för den här gången,” nickade Femton. ”Då ses vi senare till lunch... Ha en trevlig runda.”

”Trevligt att mötas,” yttrade Neruda, när han skakade Donavins hand.

”Detsamma,” svarade Donavin. ”Hej, så länge.”

Li-Ching gestikulerade till honom att gå före henne och hon vred sig mot Femton och visade avsmak med hela ansiktet, av det slag som ett barn visar en förälder, när det är tvunget att gå ut med hunden. Neruda tyckte, att dörren stängdes litet mera högljutt än normalt, kanske ytterligare ett tecken på hennes missnöje med att vara barnvakt åt SPL-spionen.

”Här är rent,” sa Femton, när han satte sig ned vid sitt skrivbord. Han kom till min förvåning in skinande ren. Inga dolda mikrofoner.”

”Så hur skall den här mannen behandlas när det gäller Projektet Den Gamla Pilen? Ger jag honom tillgång till någonting?”

”Han har redan tilldelats tillträdeskoden med säkerhetsnivå två . Behandla honom i enlighet med den. Han vet ingenting om Projektet Den Gamla Pilen utom att vi har en artefakt, som upptäcktes av Professor Stevens.”

”Såg du det här frågeformuläret?”

Femton log. ”Nej, men han tar tydligen sitt jobb alltför allvarligt.”

”Hur gör vi med artefakten?”

”Hur menar du?” frågade Femton.

”Om det enda som Donavin vet om Projektet Den Gamla Pilen är att vi har en artefakt, så har vi den ju inte exakt längre. Bara ett utbränt skal, artefakten har försvunnit, förångats.”

”Vi gav honom en fil som innehöll sextio-tre foton i tre ljusspektra,” sa Femton. Så han vet hur artefakten såg ut. Vår täckmantel är att artefakten förstörde sig själv under en ultraviolet scanning och skalet är vad som blev kvar av den. Vi ska visa honom skalet och övertyga honom om att artefakten och hela projektet är en återvändsgränd.”

”Tror du inte att McGavin kommer att vilja sätta igång sin egen utredning?” frågade Neruda. ”Det som är kvar av artefakten är inte särskilt likt de originalbilder som han sett.”

”Naturligtvis kommer han att göra det,” sa Femton. ”Men det var oundvikligt i vilket fall som helst. Det faktum att artefakten förstörde sig själv spelar oss perfekt i händerna. Den enda nyans, som vi inte kan kontrollera är om McGavin kommer att tro på vår historia eller om han kommer att anta, att vi förstörde artefakten med avsikt.”

”Hur går det med inspelnings-tapen?”

”Den sänds iväg i eftermiddag,” svarade Femton.

”Har Donavin sett den ännu?”

”Nej. Jag tänkte att du skulle visa honom den imorgon och kanske muntligt svara på hans *lilla* frågeformulär. Det kommer att spara in din tid om du skriver formella svar.”

”Okay, det kan jag göra.”

”Bra. Berätta nu för mig om vårt senaste problembarn från M51.” frågade Femton.

”Vi har upptäckt ett sätt att komma in i strukturen på molekylär nivå genom att använda en specifik diameter av laserstråle. Vi har väckt upp en resonans – en betydelsefull resonans. Det kan vara så, att de här artefakterna liksom skiftar i skepnad. Molekylärt återgestaltar sig den substans som de är gjorda av, när de stimuleras av speciella ljusfrekvenser.”

Femton lutade sig bakåt i sin stol och satte händerna bakom huvudet. Han stirrade upp i taket så som han ofta gjorde. ”Vilken diameter på strålen ger resonans?”

”0.00475,” svarade Neruda

”Och ljusfrekvensen?”

”UV sju-åttio-fyra.”

”Jag antar, att ni kommer att försöka med ett stort antal frekvenser?”

”Allt är på plats för att göra tester i eftermiddag när David kommer tillbaka,” sa Neruda.

”Tror du, att det här objektet kan omvandlas på samma sätt som målsökaren?”

”Ja, jag tror att det är möjligt.”

”Säg till David att ha en video på under alla tester – tre frekvenser, multipla vinklar... Skit också, han kommer att behöva litet hjälp. Se till att Whitaker tillsätter ett team för att få det där uppsatt nu på morgonen. Okay?”

”Uppfattat.”

Femton tittade på klockan. ”Jag kommer att vara i solrummet resten av morgonen tillsammans med våra vänner från Bern. Jag fortsätter att fundera på möjliga undersökningsvägar och jag kontaktar dig om jag kommer på någonting. Just nu måste jag springa. Något annat av brådskande natur?”

Neruda gav Femton ett par dokument.

”Här är en framstegsrapport om den optiska disken, med undantag av resonansstrålen, inte alltför spännande. Dessutom hittar du listan på mitt utgrävningsteam, rolldefinitioner, projektstrategi och preliminär proviantlista. Du kan titta på det när du får tid.”

”Tack,” sa Femton. ”Jag gör det senare i eftermiddag. Någonting annat?”

”Nej, det var allt,” svarade Neruda.

Neruda önskade att han hade kunnat vara med Femton i solrummet. Av alla rum i komplexet, var solrummet hans favorit. Det bestod av en imponerande samling fönster från golv till tak, konstruerat i en åttakantig form och låg två våningar ovan mark. Litet grann liknade det ett kontrolltorn på en flygplats.

En privat hiss, alldeles utanför Femtons kontor, tog passagerare direkt till solrummet. Det var det enda sättet att få tillträde dit.

”Hoppas ditt möte går bra,” sa Neruda.

”Tack, det gör det säkert. De behöver oss mycket mer än vi behöver dem. Det ger alltid goda odds. Ta en paus senare om du kan,” erbjöd Femton. ”Jag kommer att vara där åtminstone ytterligare två timmar.”

”Okay. Tack.”

Femton vände sig mot sin assistent, som uppmärksamt satt i en reception mitt emot hissen.

”Skicka bara upp våra gäster när de kommer. Om de är mer än tio minuter försenade, låt dem vänta motsvarande tid i Signeringsrummet.

”Okay, sir,” svarade assistenten

Hissdörren öppnades och Femton försvann in i dess mörka inre av rosenträ. Neruda visste att han inte skulle få tid att träffa Femton. Han visste också, att mötet var med Nereus-syndikatet, en av de mäktigaste organisationerna i världen. Neruda hade utvecklat deras krypteringsalgoritmer i början på sin anställning inom ACIO. Han kände dem väl och var mer än glad att låta Femton sköta mötet.

Kapitel tio

AVSLÖJANDEN

Första Källan är upphovet till alla varelser och livsformer och i den sanningen finns grunden för den enhet, på vilken vi alla vilar. Enandets resa – för det skapade att finna sin skapare – är själva hjärtat eller kärnpunkten hos den mänskliga själen, och under denna resa består belöningen av den oföränderliga känslan av helhet. Varje impuls hos varje elektron är samordnad med helheten i universum under dess eviga uppstigning mot Gud. Det finns ingen annan riktning, i vilken vi kan gå.

Ett Utdrag från *Själens Naturliga Hemvist*, Kammare 21
WingMakers

”Såg du det? Såg du hur den där jäkla grejen reagerade?” bubblade Andrews.

”Otroligt!” sa Collin ”Neruda hade rätt! Detta är en grej som skiftar skepnad, precis som den första.”

De två männen tittade på en videotape, som spelats in under natten av David, den ZEMI-operatör som tilldelats Projektet Den Gamla Pilen. Videon visade hur den optiska disken delade sig i två diskar, liksom en sandwich-smörgås, med ett moln av ljus mellan dem. Ljuset var som ett prisma med tusentals små pärlliknande klot dansande mellan de två diskarna i vad som tycktes vara ett slumpmässigt mönster.

”Det där ser väl inte precis ut som någonting vi sett tidigare?” frågade Collin retoriskt.

”Just när du tror, att du har mött alla grannarna i rymden,” sa Andrews och skrattade på sitt haltande sätt. ”Du milde Antonius, vänta tills chefsskapet får se det här.”

Davids huvud kom tillbaka på skärmen. ”Som ni kan se, så var Femtons hypotes riktig, utom att det fanns tjugo-tre spår i innehållsförteckningen, inte alla tjugo-fyra som bildade det magiska antalet.”

”Okay, så vad gör vi nu med det här?” frågade Andrews.

”Det är nu som det blir intressant,” kommenterade David. ”Vi lyckades sätta igång ett molekylärt skifte, men vi har inte mer begrepp om, hur vi ska få tillgång till informationen i spåren än vi hade igår. Informationen är, förutsatt att den finns, i ett format som ZEMI inte kan läsa eller för den delen inte ens kan analysera.”

”Skulle de här ljusen – jag menar dem mellan diskarna – kunna reduceras till binära koder?”

”Svar nej,” svarade David. ”Om du tittar i data-filen som jag skickade dig, kommer du att se en komplett analys av ljusstrukturen, men det bästa vi kan göra är att skaffa fram frekvenshastigheter, spektrumanalyser och normala standarddata.”

”Så allt som vi har lyckats göra, är att skapa ett djupare mysterium. Jättebra,” klagade Andrews.

Collin klappade Andrews på ryggen. ”Misströsta inte, min vän, vi har Femton med oss. Om inte du kan lura ut det, så kommer han att göra det.”

”Mycket roligt, din skitstövel,” viskade Andrews till Collin. Sedan vände han sig tillbaka till monitorn. ”Så du säger, att in emellan dessa diskar har vi absolut kaos? ZEMI kan inte hitta något som liknar ett ordnat mönster?”

”Alldeles riktigt, åtminstone vad gäller våra tester än så länge.”

”Hur är det möjligt? Vilken är den längsta tidscykel som ZEMI analyserat?”

”Omkring trettio minuter.”

”Vi borde testa längre tidscyklar.”

”Det håller vi med om,” svarade David. ”ZEMI har hållit på med det,” han tittade ner på sin Rolex, ”under de sista tre timmarna.”

”Bra,” sa Andrews. ”Något annat som du kan visa oss?”

”En sak till, det finns en loop en ljudsänkning som uppstår mellan femtio-två och ett hundra-nittio-fem kilohertz under den tid som incidenten med formskiftet sker. Det är en extremt komplicerad loop och vi arbetar med att sänka den till ett hörbart frekvensområde.”

”Stopp ett tag, det där skulle kunna vara mycket intressant,” kommenterade Andrews. ”Är det en fortlöpande loop?”

”Ja, där finns ett urskiljbart mönster, som repeteras med två minuter och trettiofyra sekunders mellanrum. Exakt.”

”Kanske det här är det genombrott som vi har letat efter. När kommer du att få den hörbara filen?”

David slöt ögonen under ett ögonblick. ”Vi är nära, kanske inom trettio minuter.”

”Okay,” sa Andrews, ”bara skicka det till mitt kontor när du får något. Åh, förresten, tänkte du på att testa det hörbara mönstret för att se om det finns något samband med ljus-showen?”

”Vi har redan dragit slutsatsen att det inte fanns något samband. Den är fullständigt oberoende ifråga om mönstret, men ljuspärlorna genererar ljudfrekvensen.”

”Hur kan de då vara oberoende?” frågade Collin.

”Det vet vi inte.”

”Tack, David. Jag måste rusa till ett annat möte. Jag antar att du har framfört det här till Neruda.”

”Jag skall faktiskt möta honom på Femtons kontor om ungefär en timma.”

”Lycka till. Det där är ett tufft auditorium, även om du är ihopkopplad med ZEMI,” sa Andrews skrattande.

David log artigt och hans hand sträckte sig efter något och skärmen blev tom.

Andrews vände sig mot Collin med en hastigt framvällande energi. ”Den här grejen kommer bokstavligt talat att sjunga!”

”Vi får se,” sa Collin. ”Ha inte för höga förhoppningar. Det kan vara något som är galet från ljuskällan.”

”Ja, kanske, men det tvivlar jag på. Ljuset är källan till ljudfrekvenserna och ändå finns där inget mönster som bildar något samband. Något annat pågår här och det är inte vetenskap.”

”En ljuskälla kan inte generera hörbara frekvenser oberoende av sin förändring i frekvens.” sa Collin. ”Det är inte möjligt, det vet du.”

”Så vad du säger är att ZEMI har fel?” frågade Andrews.

”Jag säger att fysiken har rätt. Zemi är en helt annan sak, liksom den här artefakten.”

”Kanske kommer vi att hitta någonting här, som trotsar våra fysiska lagar,” påstod Andrews. ”Och om vi gör det, kan det förklara hur vi skall handskas med de andra artefakterna som vi hittat.”

”Kanske,” sa Collin, ”men jag har mina tvivel.”

De två kollegorna lämnade datorlaboratoriet och tog hissen ner till sina kontor på Avdelningen för Speciella Projekt. De var begeistrade över den nya utvecklingen och hoppfulla om att de snart skulle få veta den optiska diskens syfte.

* * * *

När helikoptrarna vidrörde marken, förmörkade dammolnen den konungsliga solnedgången. Utgrävningsteamet strömmade ut från fåglarna, fjorton medlemmar uppdelade i tre grupper. Där fanns de, som hade hand om och var ansvariga för att säkert förflytta de återstående tjugo-två artefakterna. Säkerhetstjänsten var ansvarig för att garantera att hela sajten gömdes bakom ett säkerhetsstängsel av nivå tolv. Forskare utgjorde den tredje gruppen, vilken var ansvarig för att värdera och undersöka kammarmålningarna, hieroglyferna och arkitekturen efter tecken, som skvallrade om och kunde hjälpa till att förklara sajten ursprung och beskaffenhet.

Teamet hade försenats med fem timmar på grund av att några fotvandrare hade upptäckts på spaningsbilder från satellit och de ansågs vara alltför nära sajten. Senare satellitbilder bestyrkte att de rörde sig i en västlig riktning, vilken skulle ta dem en och en halv mil norr om ETC-sajten. Evans kände sig väl till mods med den bufferten. Utifrån satellitbilder med hög upplösning var han också säker på, att fotvandrarerna inte var agenter från NSA.

Neruda anropade sitt team. ”Följ mig. Vi har omkring en kilometer att promenera.”

De mörkgrå, omärkta helikoptrarna flög iväg som jättelika gräshoppor. Teamet samlade ihop sin utrustning och bildade en linje bakom Neruda. De tänkte slå läger inne i den första grottan för att förbli osynliga för alla NSA:s eftersökningar i form av ”ögon i skyn”.

Kalla, torra ökenvindar stormade genom den trånga kanjonen, men lyckligtvis var alla klädda för sådant väder, väl medvetna om att de inre kamrarna i sajten bara hade en temperatur på 8 grader Celcius.

När de närmade sig grottans ingång, drog Evans fram en liten, flat låda som såg ut som en fjärrkontroll med en ansevärd mängd metallknappar. Efter att nervöst ha fingrat på apparaten en stund, pekade han med den direkt på kanjonens vägg där grottans ingång förut hade varit, men nu var fullständigt kamouflerad.

Inom några sekunder började den trånga springan att öppna sig. Det röda ljuset från den nedgående solen kastade en sällsam glöd på bergväggens yta och den svarta ingången till grottan växte liksom ett sår, när springan gradvis blev synlig.

ACIO hade utvecklat en teknologi för att dölja fysiska objekt. Den var en påbyggnad av TTP-teknologin (Technology Transfer Program) påbörjad tillsammans med Corteum. Teknologin var känd helt enkelt som RICH eller Reality Inference Coessential Hologram. Den kunde ställas in så att den kunde ikläda sig strukturen, färgen och alla de materiella kvalitéerna hos det önskade objektet – i det här fallet kanjonens sandstensvägg.

RICH var en perfekt teknologi för att gömma objekt och användes flitigt inom ACIO:s huvudkvarter till Labyrintgruppens klassificerade teknologier. Dessa renodlade teknologier skyddades omsorgsfullt och RICH var en av dem. Endast personal med säkerhetsnivå sju och däröver tilläts att se på RICH-teknologins verkningar och de flesta av de andra renodlade teknologierna var reserverade bara för Labyrintgruppen.

Utgrävningsteamet klättrade in i grottan en efter en och satte upp sitt läger. Ingången placerades återigen i RICH:s fördolda läge och teamet var säkert förseglat inne i ETC-sajten, komplett isolerade från ytttervärlden.

* * * *

Donavin McAlester promenerade ner längs den långa korridoren på den sextonde våningen till Li-Ching's kontor. Han var på dåligt humör. Ingen fanns i närheten att tala med och Neruda hade ignorerat hans frågeformulär.

”Kan du avvara några minuter,” frågade Donavin, när han artigt knackade på den öppna dörren.

”Naturligtvis, Mr. McAlester,” svarade Li-Ching och tittade upp från sin datorskärm. Hennes gröna sidendräkt dämpades i det ringa ljuset från hennes enda skrivbordslampa. Hon föredrog mindre ljus, när hon arbetade vid sin dator.

”Var finns alla?” frågade han. ”Jag försökte prata med Evans och Neruda igår eftermiddag och igen idag på morgonen, men ingen kan tala om för mig var de finns, ändå mindre när de kommer tillbaka.”

”De är ute på uppdrag,” svarade hon lugnt.

”Det vet jag. När väntas de tillbaka?”

”Jag tror på fredag eftermiddag, eller kanske lördag, jag är inte säker. Finns det någonting som jag kan göra för er i deras ställe?”

Donavin bjöd in sig själv på hennes kontor och sjönk ihop i en blå läderstol framför hennes skrivbord. ”Jag kom hit för att förbättra kommunikationerna mellan våra respektive organisationer, men jag tycks inte kunna hitta någon som är intresserad av att prata om det. Varenda en är så förbaskat upptagen. Om jag mejlade över min rapport idag på morgonen till McGavin, är jag rädd att han inte skulle gilla mina slutsatser –”

”Mr. McAlester, vi driver den allra mest avancerade teknologiska organisationen på planeten med bara ett hundra vetenskapsmän – peanuts i jämförelse med vilket regerings- eller militärlaboratorium som helst. Vi är inte så stadda i kassa som NSA eller någon annan hemlig organisation, så vi är kort om personal. Mycket kort. Ingen gömmer sig för er med flit. Vi har alla väldigt mycket att göra. Det är allt. Ta det inte personligt.”

Donavin tittade på Li-Ching med förvirring. ”De är alltför upptagna? Inser ni betydelsen av min rapport?”

”Naturligtvis,” svarade Li-Ching. ”Men ni förstår olyckligtvis inte betydelsen av vårt arbete. Om ni har problem med vårt uppförande, då skulle jag ge er rådet att tala direkt med Femton.”

”För helvete, han är också en, som jag inte kan få tag på. Hans assistent är den artigaste lögnare jag någonsin mött i mitt liv. Och tro mig, jag har mött en hel del skickliga sådana under min ämbets tid vid NSA.”

”Ja, det har ni säkert,” sa hon leende.

”Hör här, om min rapport kastar ett negativt ljus på ACIO, kanske era ekonomiska medel kan komma i allvarlig fara. Innebär inte detta, att den bör prioriteras av er organisation? Eller tar jag fel på något sätt?”

”Med hänsyn till det faktum att Evans och Neruda är på uppdrag, vad vill ni att jag kan göra för er?”

Donavin kastade ett dokument på Li-Chings skrivbord och pekade med fingret. ”Det här dokumentet är originalritningarna för den här byggnaden De säger att ni har exakt sju tusen kvadratmeter färdigt utrymme. Jag skulle säga att under vår rundtur fick jag se kanske tjugo procent. Jag vill se mer.”

”Och hur kommer detta att förbättra våra förbindelser, Mr. McAlester?”

Han tittade henne direkt i ögonen. ”Kanske kommer det att skapa mera tillit.”

”Okay då, följ med mig, Jag skall ge er en mer ingående rundvandring om det är det ni vill.”

Li-Ching reste sig och grep tag i dokumentet, som han hade kastat på hennes skrivbord. ”Här får ni tillbaka det,” sa hon och erbjöd honom det med utsträckt arm.

Han tog det utan ett svar.

De två promenerade nerför korridoren till en metall dörr, som såg ut som en hissdörr. När de närmade sig dörren, öppnades den tyst och avslöjade en trång korridor med utstuderade små turkiska mattor som lagts på ett golv av träparkett. Det såg mera ut som interiören i ett dyrbart hem än som en regerings moderna bekvämligheter. Korridoren var omkring 25 meter lång med sju dörrar – tre på varje sida och en i slutet av korridoren. Alla dörrarna var stängda.

”Vad finns det här?”

”Det här är *vårt* Laboratorium för Speciella Projekt,” sa Li-Ching.

”Jag trodde att det labbet var på fjortonde våningen,” svarade Donavin.

”Vårt huvudlaboratorium finns där,” förklarade Li-Ching, ”men det är här, som våra mest hemliga projekt är förlagda – dem som vi kallar våra renodlade teknologier.”

En röst hördes ovanför deras huvuden och överraskade Donavin.

”Miss Ching, god morgon. Er gäst, Mr McAlester, har inte registrerats med något säkerhetstillstånd för det här området av byggnaden. Överträder ni säkerhetsbestämmelserna i det här fallet?”

”Ja,” svarade hon och tittade mot kameran i taket gömd bland ledljusets tillbehör. Hon vidrörde sitt högra öra med sin vänstra hand och signalerade till kameran att hon godkände säkerhetsnivån och inte befann sig under tvång.

”Tack, ha ett trevligt besök.”

”Hur högt upp måste man vara för att få tillträde till den här platsen?” frågade Donavin.

”Högre än den ni har,” sa hon flinkt och gick nerför korridoren till den första dörren, som öppnades omedelbart. Hon roffade åt sig två kirurgmasker från väggen, skoskydd och laboratorierockar. ”Ni behöver ha på er de här när ni går in. Det här är ett biologiskt rent rum. Var snäll och rör inte vid någonting.”

Framför dem fanns en annan dörr, märkt ”BioLab Nivå Sju”.

Donavin tog på sig de sterila, vita kläderna, ivrig över att få se vad som fanns på den andra sidan. ”Så vad finns det därinne?” Hans huvud rörde sig mot dörren, när han beredde sig för att placera bomullsmasken över ansiktet.

”Det är vårt laboratorium för utomjordiska studier – av en biologisk sort. Det är en av höjdpunkterna på rundturen. Jag tror att ni kommer att gilla det.”

”Menar ni, att ni har utomjordingar därinne?”

”Nej, till största delen har vi delar av utomjordingar därinne,” sa hon med ett skälmskt leende.

Donavin rättade till sin mask och följde med Li-Ching genom dörren. Därinne fanns en rad undersökningsbord av rostfritt stål och vad som tycktes vara ett medicinskt akutrum. Metalldörrar till fack fyllde en vägg från golv till tak, och den motsatta väggen hyste märkliga anordningar som såg ut som kirurgisk utrustning eller undersökningsredskap, inte olika dem en tandläkare använder.

Li-Ching gick fram till en stor glastank, där någonting flöt inuti. Hon tog snabbt på sig gummihandskar, öppnade överdelen och skyfflade bort den från tanken.

”Det här är någonting nytt som vi fick in för bara en vecka sedan från ett avlägset område i Korintiska Golfen, från en trälare bara omkring åttio kilometer från Aten.”

Hon vände sig rakt mot Donavin som hade väntat tålmodigt. I hennes händer fanns ett foster, kanske på ett kilo, till största delen brun-rött till färgen, med ofantliga, blå vener, som omgav ett oproportionerligt stort huvud.

Li-Ching såg på klockan på väggen och sedan på Donavins ögon. ”Är ni okay?”

Donavin stirrade på fostret i Li-Chings händer och hans ben började skaka. Innan han hann svara vek sig knäna och hans kropp föll ihop på golvet i en fullständig kapitulation för gravitationskraften.

”Jag behöver litet hjälp med att lägga upp honom på undersökningsbordet,” sa Li-Ching till en man i vit laboratorierock, som rusade in i rummet som om det vore i rätt ögonblick bestämt i förväg.

”Få av honom masken, nu! Jag vill inte att han ska vara borta alltför länge,” beordrade hon, när hon placerade tillbaka fostret i tanken.

Donavins kirurgmask hade bestrukits med ett mildt nervgift, som var lukt- och smaklöst, ändå kapabelt att göra en man orörlig och medvetlös under tjugo minuter. Det hade ytterligare en god kvalitet: det lämnade inga spår i blod eller i urin.

De två lyfte upp Donavin på undersökningsbordet och la honom på rygg. Hans huvud passades omsorgsfullt in i en konkav försänkning vid ena ändan av undersökningsbordet. Ett metallklot, till storleken ungefär som en apelsin föll tyst från taket likt en spindel som klättrar nerför en silkestråd. Röda ljus som projicerades från klotet rörde sig sakta över Donavins ansikte och kartlade hans ansiktsdrag.

Metallklotet drog sig tillbaka och en lång robotarm ställde sig i läge precis ovanför hans huvud. En nål stack ut från armen och gick in i Donavins näshåla, där den inplanterade en liten sändare, inte större än ett sandkorn.

Under namnet Personligt Födelsemärke (Personal Mole), eller PM, hade det ett dubbelt syfte: som avlyssningsapparat, som kunde överföra varje ord som Donavin yttrade inom ett avstånd på fyrtiofem kilometer och som spårningsanordning, som kunde ses på skärm överallt på planeten av ACIOs satellitnätverk.

”Verifiera aktivering,” sa Li-Ching.

Hennes partner, nu i ett kontrollrum intill undersökningsrummet, nickade. ”Vi har aktivitet.”

”Bra,” viskade Li-Ching.

”Jag kommer att ha en lista med nyckelord till dig inom tre timmar,” sa hon med högre röst. ”Du kan leverera pappersutskrifter två gånger dagligen, förutsatt att han har något intressant att säga. Förstår du?”

”Jag förstår.”

”Låt oss då avsluta det här,” sa hon

Hon tog en liten apparat från ett bord nära undersökningsbordet och höll den mot Donavins näsrygg. Hon vred på en visartavla och tryckte sedan på en liten knapp på baksidan av apparaten. Den gjorde en liten skåra, som omedelbart började blöda. Hon steriliserade snittet och placerade milt ett bandage ovanpå det. Sedan lyftes Donavin bort från undersökningsbordet och lades tillbaka på golvet, där han hade svimmat bara åtta minuter tidigare.

”Är du färdig?” frågade Li-Ching.

Mannen nickade, bröt upp en liten förpackning med luktsalter och svängde den under näsan på Donavin.

Hans kropp skakade. Han rullade omedelbart ihop sig i fosterställning och sedan kämpade han för att sätta sig upp, som om han kom ihåg var han var. ”Vad i helvete hände?”

”Ni svimmade,” svarade Li-Ching.

Donavin skakade på huvudet och tittade fåraktigt på Li-Ching och sedan på hennes partner. ”Vem är det här?”

”Jag är ledsn, det här är Dr. Stevens. Ni föll ihop ganska hårt, så jag bad honom att ta en titt på er näsa.”

Donavins hand sträckte sig ögonblickligen mot näsan och kände bandaget. ”Den är väl inte bruten, eller hur?” Fåfången visade sig i rösten.

”Nej, nej,” försäkrade Dr. Stevens. ”Bara ett skärsår och blåmärke, men ni kan ha litet ont eller obehag under några dagar. Om det är något ni behöver, låt Li-Ching få veta det och jag kommer att ta hand om det åt er.”

”Tack. Hur lång tid var jag borta?” mumlade Donavin.

”Bara några få minuter. Kanske borde ni få litet frisk luft,” föreslog Li-Ching. ”Vill ni åka längst upp och få litet förfriskningar?”

Donavin staplade upp på fötter och lutade sig mot ett av undersökningsborden för att få stöd. ”Kanske det vore en bra idé.”

Li-Ching placerade hans arm under sin och tillsammans gick de ut genom dörren, medan Donavin ängsligt provade sin balans.

När de tog av sig sina laboratorierockar och skoskydd i förrummet tittade Donavin på Li-Ching som ett lidande djur. ”Vad var det där för någonting?”

”Ett utomjordiskt foster – Zeta Reticuli, för att vara exakt. Det hade kastats överbord från en av deras undervattensfarkoster tillsammans med en blandning av annat experimentellt avfall.”

”Så de är inte precis ett förstadium för liv då?”

”Nej, de är mera som något man experimenterar med.”

”Den såg delvis mänskligt ut för mig –”

”Snälla Mr McAlester, håll detta för er själv. Det jag visade er därinne är högt klassificerat, så högt det går att komma. Jag ville helt enkelt att ni skulle få en känsla för min tillit och för vår villighet att samarbeta med er. Låt oss lämna det vid det.”

”Så ni vill inte svara på någon mer av mina frågor? Som förresten är tusentals till antalet.”

”Nej.”

”Fint,” sa han med bitterhet. ”Ni kan väl inte vänta er att någon ser den där saken och sedan tiger som muren, eller hur?”

Li-Ching rättade till sin dräkt, medan Donavin diskret tittade från ögonvrån. Hennes figur var utsökt – liten och nätt, stram som en ballerina som Degas kunde ha målat. Efter att ha avväpnat sitt byte, svarade hon kallt. ”Det jag väntar mig är tillmötesgående. Jag litar på er, ni litar på mig. Är det inte det ni önskar Mr. McAlester? Eller missbedömde jag er?”

”Okay, okay, inga mer frågor,” samtyckte han, ”Men tala åtminstone om en sak för mig, dessa Zeta´s finns de här?” Han gestikulerade med armarna.

Li-Ching skakade på huvudet och log. ”Mr. McAlester, om de vore här, tror ni att jag då skulle visa er ett dött foster?” Hon lade hans arm under sin. ”Jag skall eskortera er till översta våningen. Hur känner ni er?”

”Bara litet yr i huvudet,” klagade han.

Hennes högra bröst la sig direkt på hans vänstra arm när de gick nerför korridoren, och Donavin började tappa intresset för rundturen och kände att viktigare saker började ta form.

* * * *

”Satellitbilderna har kommit in, sir,” ljöd rösten över interntelefonen.

”Se till att få hit dem då,” sa McGavin.

Holden var alltid rädd för McGavins reaktion på något resultatöst och satellitfotografierna hörde med säkerhet till den kategorin. McGavins assistent visade honom in med en subtil nick med huvudet mot de dubbla dörrarna av ek.

Han gick in på McGavins kontor, som låg på översta våningen i en oansenlig, femvånings kontorsbyggnad c:a fem mil nordöst om Richmond, Virginia. NSA:s Laboratorium för Speciella Projekt låg inbäddat i en odlad pinjeskog bakom ett befäst helt omslutande staket med sofistikerade rörelsedetektorer ovanför och nere i marken. Det var en vacker men isolerad miljö för en hemlig verksamhet.

För en tillfällig observatör var SPL ett företag som kallades ConneCTech. För alla forskare eller journalister och enligt dess hemsida, var ConneCTech ett privat, snålt hållet bolag, som utvecklade specialiserade ledningssystem för missiler åt militären. I verkligheten ägdes och drevs SPL av NSA och utvecklade många sorters överlevnadsteknologier och teknologier mot terrorism, av vilka många hade designats och utvecklats av ACIO och sedan överförts till SPL för vidareutveckling och modifiering.

Kärnteknologierna var ofta ett resultat av ACIO,s Program för Teknologisk Överföring tillsammans med antingen Zeta Reticuli eller Corteum. I vissa fall kunde en utomjordisk teknologi fås fram utan kunskap om dess källa och sedan utarbetas genom ett omvänt, sönderplockande ingenjörskap. Oavsett hur man la sig till med de här teknologierna, brukade

ACIO utveckla dem till renodlade teknologier för tillämpningar som passade Labyrintgruppens agenda. Dessa renodlade teknologier kunde sedan urvattnas och försvagas för export till SPL och andra hemliga organisationer världen över.

”Så vad vet vi nu, som vi inte visste igår?” för McGavin ut.

Holden satt rak som en bräda i sin stol medan ögonen flackade runt i rummet utan att fastna vid någonting under mera än en sekund. ”Vi vet att tre Q11 helikoptrar lämnade ACIO,s huvudkvarter och höll en ost-sydöstlig riktning ungefär vid arton-tiden.”

”Destination?”

”Vi förlorade radarn fem mil från utgångspunkten –”

”Varför kan vi inte spåra de här idioterna?” skrek McGavin medan hans hårlösa huvud likt en kameleont ändrades till högrött för att matcha gardinerna bakom skrivbordet.

Holden började säga någonting, men McGavin lutade sig framåt i sin stol och tystade honom med en handvinkning. ”Vi har väl flygvägen uträknad.”

”Det har vi, sir,” försäkrade Holden medan hans ögon nervöst undvek McGavin´s iskalla stirrande. ”Emellertid återvände aldrig helikoptrarna till ACIO,s huvudkvarter, så vi kan inte exakt bestämma avståndet.”

”Visa mig bara vad du verkligen har.”

Holden öppnade en lagenlig dokumentpärm och drog fram tre kartor över den amerikanska kontinenten, var och en med åtskilliga punktlinjer som strålade ut från södra Kalifornien österut, men i något olika vinklar.

McGavin tittade snabbt på dem. ”Så de åkte till södra New Mexico... kanske 130, 150 kilometer söder om Albuquerque –”

”Sir, Vi vet inte om de verkligen stannade, de kan ha fortsatt österut eller stannat i Arizona, t.o.m. i Kalifornien –”

”Jag vet, att du inte vet ett skvatt,” sa McGavin vresigt. ”Vad tyder teckenförklaringen på? Jag kan inte läsa ett förbannat dugg; stilen är så liten –”

”Den röda linjen visar den mest troliga flygvägen,” pekade Holden ut.

McGavin lutade sig bakåt i stolen och strök sig över sin renrakade haka. ”Vilken är passagerar- och last-kapaciteten hos en Q11?”

”Den rymmer bekvämt sex stycken och kan bära fyra och ett halvt ton last,” svarade Holden, glad över att få räkna upp fakta, som han kände till.

”Varför skulle så många ur personalen flyga till New Mexico om de inte hittat någonting stort?” undrade McGavin högt.

Holden väntade under tystnad, medveten om att det var en retorisk fråga.

McGavin hittade en öppen telefonlinje; omedelbart fylldes rummet av en kopplingston. ”Var det någonting annat?” frågade han och tittade på Holden.

”Nej, sir,” erkände Holden.

”Då kan du gå,” sa McGavin och slog på en knapp på snabbtelefonen. De stackato tonerna när ett telefonnummer slås avbröt kopplingstonen när Holden reste sig för att gå därifrån. Han hörde McGavin säga någonting om numret ”femton” precis innan han stängde dörren bakom sig.

”Hitta honom då, jag väntar,” sa McGavin med en återhållen röst.

Tystnad fyllde kontoret, när han gick bort till en hemlig skåpdörr och öppnade den med en snabb men exakt spark. Dörren flög upp och avslöjade åtskilliga whiskyflaskor. Han hällde upp en drink åt sig – helt oblandad – och drog i sig en stor klunk.

Mr. McGavin,” avbröt en röst, ”vi har lokaliserat Femton och han kommer till luren om ett ögonblick. Tack för ert tålamod.”

”Varsågod,” svarade han sarkastiskt, då whiskyn började att utveckla sin magi.

Han hade just slutat att hälla i sig sin andra drink, när Femtons röst kom över högtalartelefonen. ”Hej, Darius. Jag är ledsen att du har fått vänta, men jag satt i ett möte och jag misstänker, att min assistent inte visste i vilket konferensrum jag var. Vad kan jag göra för dig?”

McGavin satte ned sin drink på skrivbordet. ”Varför åkte tre Q11 iväg igår och for till New Mexico?”

”Vi gör en del rekognosering gällande Projektet Den Gamla Pilen och letar efter fler artefakter –”

”Varför tre?”

”Vi breddade vårt genomsökningsområde, jag tänkte att vi skulle försöka med ett triangulärt sökningsmönster.”

”Och vad har ni hittat?”

”Så vitt jag vet, ingenting,” svarade Femton. ”Men de har bara varit där arton timmar – av vilka det mesta var sömn och uppsättning. Sista gången jag blev uppdaterad var tidigt imorse. Jag kommer under alla förhållanden personligen ringa dig om någonting dyker upp.”

McGavin tömde sin drink och satte ned den hårt på skrivbordet. Den höll redan på att ge sin önskade effekt. ”Jag vill inte ha något samtal *efter* att du vet några fakta. Jag vill veta dina *planer* ... sedan kan du uppdatera mig med fakta. Allt jag får ut av det här projektet är en massa skit som åker runt. Och jag köper det inte.”

”Så vad rekommenderar du?”

”Jag vill veta exakt, vad som händer,” skrek McGavin. ”Den sista rapporten jag såg visade att artefakten på något sätt hade lyckats explodera. Vårt lab fastställde att det var en utomjordisk teknologi, men att säga att det var samma artefakt som du visade mig i dokumentet om Gamla Pilen... det är att gå för långt. Även du borde hålla med om det.”

Han gjorde en paus, och undrade om det vore förnuftigt att ta en drink till. Han beslutade sig för att det var det och upprepade sitt besök i barskåpet. ”Du har skickat tre olika uppdrag till området, och jag vet fortfarande inte det exakta läget eller logistikplanen för de här uppdragen. Låt oss börja med det.”

”Jag vet, att du vill förbättra vår kommunikation, men jag kan inte anställa mer personal bara för att genomföra den här typen av känslig kommunikation. Jag har bara Li-Ching och hon har redan alltför mycket att göra –”

”Vi har det mest sofistikerade Internet i hela den förbannade världen, så allt du behöver göra är att ge mig kopior på dina e-mail. Jag ber inte om en konventionell kommunikation. Skicka mig bara kopior.”

”Du vet, att vi inte litar på nätverken. Vi kan inte äventyra våra projekt med kommunikationsprotokoll som är öppna för hackers, spionage och smutsig kvittohantering. Det är inget alternativ, Darius.”

”Din brist på tillit är löjlig,” sa McGavin. ”Våra IT-människor säger, att det är omöjligt för hackers att ta sig in i vårt system –”

”Jag tänker inte slösa bort vår värdefulla tid med att argumentera om det, Darius, jag vill helt enkelt inte äventyra våra projekt genom att använda det. Med rätt pris och rätt motivation är ingenting omöjligt för hackers att ta sig in, och det vet du. Om du vill ha bevis, ge mig en dag och jag kommer att skicka kopior på vartenda e-mail som du har i ditt system.”

McGavin suckade länge och högt. ”Så vi har ett dödläge,” anmärkte han och ignorerade Femtons skryt. ”Vad gör vi åt detta?”

”Du behöver lita på mig,” yttrade Femton. Så enkelt är det. Det är det enda sättet som det här kan fungera på.”

”Har jag något val?” frågade McGavin.

”Naturligtvis.”

”Nej, det har jag inte,” klagade McGavin, när nu whiskyn började få god kontroll. ”Du briljerar med din förbannade makt till och med när det gäller förslaget att jag behöver kunna lita på dig. Du är min underordnade. Förbannat också! Jag bestämmer vem jag litar på och vem jag inte litar på. Det är någonting som pågår med Projektet Den Gamla Pilen som är ovanligt – varje ben i min kropp säger mig det.”

”Darius?” avbröt Femton.

”Vadå?”

”Jag behöver gå till ett annat möte, nu direkt. Kan vi avsluta den här diskussionen imorgon?”

McGavin lutade sitt glas bakåt och avslutade sin tredje drink. Han lät frågan hänga i luften och hoppades att det skulle enervera Femton. ”Fint, jag är trött på hela den här diskussionen. Se bara till att ge Donavin full insyn i det här.”

”Tack för din förståelse,” sa Femton och bröt förbindelsen.

”Varsågod,” returnerade McGavin medan tonen i telefonen avbröt hans ord.

”Vilken jäkla stolle,” murrade McGavin, när han stängde av högtalartelefonen. Han tittade en gång till på den uträknade flygvägen och insåg hur litet information han hade fått via Femton. Ilskan fortsatte att stiga inom honom ju mer han hemsöktes av den. Han, Direktören för NSA,s Laboratorium för Speciella Projekt kunde inte ens få ett rakt svar på var platsen för den här förmodade eftersökningen var. Han hällde upp sin fjärde drink och hoppades att den skulle mildra hans frustration. Det gjorde den inte.

Kapitel Elva

DEN CENTRALA RASEN

I er värld har du blivit lärd att tro, att din kropp har ett sinne och en ande, när det i själva verket är din ande som har ett sinne och en kropp. Din ande är arkitekten, ditt sinne är den som bygger och din kropp är det materiella förkroppsligandet. Arkitekten – din ande – finns bara en tanke bort. Lyssna till dess urgamla röst. Uppfatta med dess urgamla ögon. Hedra dessa intelligensens portar så som du skulle hedra din Skapare. De är din verklighet. De är elementen, som bestämmer din existens. Det är dags att de lämnar ifrån sig den information, som är den enda sanna källan till din befrielse. Du måste bara befalla den, för vi försäkrar dig, att läraren som du alltid har sökt är vaken och väntar.

Ett Utdrag från *Självskapandets Förmågor*, Kammare 17
WingMakers

Ensam i sjunde kammaren i ETC-sajten försökte Neruda dechiffrera hieroglyferna i kamrarnas målningar. Några av dem hade bekanta strukturer såsom oändlighetstecknet och spiralen, men många var olika allt han någonsin sett tidigare. De teknologiska artefakterna var redan omsorgsfullt nedpackade och placerade i den yttre grottan för att flyttas till ACIO-laboratoriet för värdering och analys.

Utgrävningsteamet hade slagit läger i den yttre grottan och Neruda var vagt medveten om att han var den siste som lämnats i kamrarna. Han kastade en blick på klockan och suckade. Elva. Inte underligt, att han var trött. Han ställde sig upp och sträckte på ben och armar i hopp om att hitta ny energi till att fortsätta sin analys av hieroglyferna.

”Finns det någon här?” ropade han och stack ut huvudet i korridoren vänd neråt mot ingången.

Tystnaden blev återigen ett med korridoren och kamrarna, Halogenlampornas kupor inuti varje kammare och vid varje kammaringång var hans enda tröst från mänskligheten. Om inte dessa hade funnits, kunde han lika gärna ha varit på någon annan planet i någon annan galax. Han hämtade sin anteckningsbok med skisser, återvände till mitten av Kammare Sju och satte sig ned med benen i kors.

”Jamisson, är du här inne?” En svag röst gled in i kammaren.

Emily, tänkte han. ”Här inne. Kammare Sju.”

Emily hade anmält sig frivilligt att följa med Nerudas team för att hjälpa till med den mödosamma katalogiseringsprocessen.

Han lyssnade efter de annalkande fotstegen på samma sätt som han föreställde sig, att en blind person kunde fokusera på ett obekant ljud. Röster avslöjade att Emily inte var ensam, eller också talade hon för sig själv – någonting helt möjligt, påminde han sig.

”Dags för kaffe och kakor,” utlovade Emily’s röst. Nerudas hjärta glädde sig åt utsikterna att få kaffe och litet glädjekost, för att inte tala om sällskap. ”Menar du att du tog med dig det?” utropade han mot taket och visste att ljudet av hans röst skulle nå hennes öron.

”Det gjorde jag,” svarade hon. Du sa Kammare Sju, eller hur?”

”Du hörde rätt.”

Ett ögonblick senare dök hon upp med Samantha i släptåg, båda iklädda blå jeans och bärande på ryggsäckar.

Samantha hade håret uppsatt i en hårknut och bar en grön polojumper, som perfekt kompletterade hennes uppseendeväckande röda hår. Emily bar en vit cardigantröja mot kylan i kamrarna, vilken gjorde det nödvändigt med tröjor och långbyxor.

”Så bra att få litet sällskap,” sa Neruda. ”Jag började känna mig litet för isolerad härinne. De här kamrarna kan bli kusliga, när ingen annan är i närheten.”

”Någonting nytt?” frågade Emily, när hon öppnade sin ryggsäck och drog fram en termos med hett kaffe.

Neruda skakade på huvudet. ”Faktiskt inte.”

”Vad jobbar du med ikväll?” frågade Samantha.

”Vi har just börjat analysera hieroglyferna i samband med inskriptionerna. Vi letar efter ledtrådar till stavningssystemet och språkstrukturen.”

”Målningarna är så självlysande,” sa Samantha som om hon ignorerade hans förklaring. ”Det är så underligt att titta på målningar av varelser från en helt annan galax. Det är –”

”Otroligt,” la Emily till och avslutade hennes mening.

Neruda log. ”Deras appliceringsteknik definierar ordet *permanent*. Det är därför målningarna är så självlysande efter cirka tolv hundra år.”

”Hur det än är,” anmärkte Samantha, ”så har jag aldrig sett sådana lysande färger förut. Bokstavligt talat glöder de som om de utstrålar ljus, inte bara reflekterar det.”

”Jag håller med dig,” sa Emily. ”De är nästan spöklika... på ett otrevligt sätt.”

Emily hällde upp tre koppar kaffe från en vacuumtermos och räckte en var till Neruda och Samantha. Slingor av ånga steg upp och fyllde den sterila atmosfären i kammaren med doften av kaffe. Neruda värmde sina händer på koppen och tackade Emily. Han lutade sig bakåt på golvet på ena sidan stödjande sig på sin högra armbåge, med ena benet uppböjt och det andra utsträckt. Han var klädd i kakibyxor och en svart tröja med en vit T-shirt, som stack fram runt halsen. ”Det här kommer att hålla igång mig under en eller två timmar till. Det är riktigt kaffe, eller hur?”

”Ja,” försäkrade Emily.

”Bra.”

Samantha satte sig ner närmast Emily, fortfarande stirrande på målningen. ”Vet ni, att folket som gjorde de här målningarna ser inte ut som utomjordingar. En del skulle kunna passera som människor, andra ser ut som änglar.”

”De är litet för abstrakta för mig för att bedöma det,” svarade Neruda. ”Dessutom skulle de kunna skildra Anasazi-indianerna, och inte nödvändigtvis sig själva.”

”Vilken är chansen att en ras från en annan galax skulle se likadana ut som vi?” frågade Samantha och vände sig från väggmålningen för att se Neruda i ögonen med ansiktet så öppet och tillitsfullt som ett barns.

”Utomordentlig, faktiskt.”

”Utomordentlig?” svarade Emily klenroget.

”Nåja, jag antyder inte att de skulle vara som kopior av oss, men titta på Zeta och Corteum, de bär utan tvivel likhet med oss. Den humanoida gentyper varierar, men den grundläggande skepnaden och strukturen är i huvudsak densamma.”

”Kan du tala om något för mig?” frågade Samantha. ”Varför har vi inte fått grönt ljus till att fjärrskåda dem som skapat den här sajten?”

Neruda stirrade tillbaka med ett tomt uttryck, som om hennes fråga fullständigt överraskade honom. ”Det vet jag inte. Jag har varit alltför involverad i den optiska disken och nu med själva sajten för att prioritera det.”

”Så ingen har gjort ett medvetet beslut att *inte* fjärrskåda skaparna?” vågade Samantha sig på att fråga.

”Nej.”

”Skulle du vilja?”

”Nu?” frågade Neruda.

”Ja, nu,” svarade Samantha ivrigt.

”Det antar jag att vi... vi skulle kunna,” svarade han dröjande medan han övervägde möjligheterna. Han hade övervakat dussintals RV-sessioner (fjärrskådning) under den senaste tiden, så han kände väl till proceduren.

”Jag behöver en bunt papper och en penna eller bläckpenna,” sa Samantha.

”Direkt här? Nu?” frågade Emily.

”Lika gärna det,” sa Neruda och erbjöd sin anteckningsbok och penna till Samantha.

”Har du gjort det här förut?” frågade Emily och vände sig till Neruda.

”Många gånger.”

”Är det okay om jag tittar på?” frågade Emily. ”Jag har faktiskt aldrig sett någon av de här sessionerna i verkligheten eller varit personligen närvarande.”

Samantha sträckte på ryggen och korsade sina ben på indianskt sätt. ”Det går bra för min del.”

”Jag antar, att du inte tog med dig inspelningsutrustningen (RePlay),” sa Neruda.

”Nej, jag planerade inte det här. Går jag utanför protokollet?”

”Jag har inte officiellt upprättat RV-protokoll, så vi tar det som det kommer. Jag memorerar dina fynd exakt som du återger dem, var inte bekymrad för det.”

Samantha slöt ögonen. Hennes ansikte blev tomt. ”Skulle ni kunna flytta värmeelementet litet närmare? Jag blir alltid kall, när jag gör det här.”

Neruda steg upp och rättade till värmaren. ”Någonting annat innan vi sätter igång? Samantha, är du klar?”

”Ja.”

”Jag skulle vilja be dig flytta dig till en L-2-undersökning av ETC-sajten. Gå till tiden för dess skapelse.”

”Jag är där,” rapporterade Samantha medan hennes röst lät märkligt avlägsen.

”Rapportera.”

Samanthas hand började rita någonting på anteckningsblocket i sitt knä. ”Jag upptäcker varelser av något slag, högresta... nej, mycket högresta -”

”Är de förkroppsligade?”

”Ja, men mindre täta än vi, som om de bara finns där till en del,” svarade Samantha. En grov skiss visade slanka, humanoida väsen med långsträckta huvuden. ”De ser ut som änglar -”

”Varför?” avbröt Neruda. ”Vad får dig att säga så?”

”De har ljus runt sina huvuden... liksom änglar... eller... eller helgon. Sådana som jag sett på målningar. Deras hud är nästan genomlyst, som om ljus kastades utåt.”

”Jag skall registrera änglar för en analys,” sa Neruda. ”Vad gör de?”

”De konstruerar någonting... någonting som är riskfyllt och viktigt... för dem och för oss.”

”Okay, Samantha, titta på konstruktionen,” föreslog Neruda. ”Vad är det du ser?”

”Det är ritningar som föreställer ett omfattande konstruktionsprojekt, som de tänker placera på Jorden –”

”Varför Jorden, Samantha?”

”De är de ursprungliga planerarna, som genetiskt besådde Jorden med högre livsformer såsom människor, apor, delfiner, valar, dinosaurer och så vidare. De ville skapa ett genetiskt bibliotek med DNA-besläktade, sinsemellan beroende livsformer. De ville ha ett förråd... eller bibliotek i galaxen, som de kunde ta utav till sina framtida skapelser.”

Hon gjorde en paus och tog ett djupt andetag. ”Vi är som ett genetiskt referensbibliotek för dem.”

”Okay, kika på konstruktionsritningarna, men rör dig ett år framåt i tiden,” sa Neruda. ”Vad ser du?”

”En... en jättelik tredimensionell sfär – kanske femtio meter i omkrets. Den hänger från ett välvt tak som är lika enormt – som en stor katedral, men mycket större än någon katedral jag någonsin sett.”

”Vad föreställer den här sfären?”

”Jag känner att det är Jorden, men den ser inte exakt ut som jorden. Nej, det är Jorden... det är den ursprungliga Jorden. Jag tittar på en modell av Jorden för kanske en miljard år sedan.”

”Skissa det du ser. Lägg särskilt märke till landmassorna och var de ligger.”

Neruda gjorde en paus ett ögonblick och fångade Emily's ögon, som var vidöppna av förvåning. Samantha var sysselsatt med att teckna det hon såg. Hennes ögon förblev trånga springor med en darrning som nästan inte gick att uppfatta.

”Titta på syftet med sfären,” beordrade Neruda.

”Den är en återgivning eller modell... nej, den är ett holografiskt fotografi av något slag. Oj, det finns andra planeter i den här byggnaden –”

”Tills vidare, behåll ditt fokus på sfären som föreställer Jorden,” sa han. ”Vad är syftet? Varför har de den här som demonstration?”

Samantha var tyst under några sekunder som om hon observerade någonting, som var alltför ofantligt för att sätta ord på. ”Det är inte någon katedral, det är ett... ett magasin av något slag... nej, jag får analysen att det är en databas för datorer, men det låter inte vettigt.”

”Stanna kvar i läge för observation,” kommenderade Neruda. ”Titta på syftet med sfären.”

”Jag får en stark känsla av att den här sfären finns i en databas... liksom en informationskatalog för potentiella livbärande planeter. De här varelsena är som genetiska planerare och de håller på att värdera vilken genetik som bör gå till vilken planet. Ja, det är syftet med den här platsen. Den är en förvaringsplats för alla livbärande planeter inom vår galax!”

”Och vad vill de här planerarna göra med de här planeterna?” frågade Neruda medan han strävade efter att bevara en jämn ton trots sin stigande upphetsning.

”De håller på att välja ut vilken planet, som skall bli det genetiska biblioteket för vår sektor av galaxen.”

”Varför?”

”Jag får kämpa här,” viskade Samantha nervöst. Någon närmar sig. Han... eller hon... nej, det är en han... han vet om att jag är här. De kan känna av en observation genom fjärrskådning. Han kontaktar mig. Han vill veta varför jag är här.”

”Svara inte,” beordrade Neruda. ”Rör dig till punkten för skapandet när det gäller ETC-sajten i New Mexico.”

Samanthas ansikte slappnade av märkbart. ”Jag är inne i en byggnad av något slag. Den påminner mig om ett stort kloster. Allt är lugnt. Fridfullt. Lukten är en smula salt som om det är nära ett hav. Jag kan inte se någonting utanför... men det borde vara nära ett hav.”

”Vad ser du därinne?”

”Jag är i ett rum – ganska stort, liksom ett konferensrum. Där finns åtminstone tolv av dessa samma varelser. De talar telepatiskt. Jag kan inte förstå dem, men jag vet att de talar med varandra. Det finns ett stort bord i mitten av rummet och i bordets mitt kommer en stråle av ljus från någon källa... från ovan. Det är som en projektor. Ljuset belyser en bild – nej, det skapar bilden av en tre-dimensionell spiral. Det är ETC-sajten. Det är ett holografiskt tvärsnitt av sajten. Jag ser det!”

”Bra,” sa Neruda. ”Nu, titta nära på bilden, vad är dess syfte?”

Samanthas ansikte blev spänt och fåror spreds plötsligt över pannan som krusningar i en damm. ”De känner av mig igen. De försöker fråga mig något... Jag är inte säker på vad jag skall göra, de undersöker mig... de vill –”

”Svara inte, Samantha! Fokusera på min röst! Vilket är syftet med ETC-sajten?”

”Jag kan inte,” viskade Samantha. ”Jag kan inte ignorera dem. Deras sinnen är alltför kraftfulla –”

”Samantha, lyssna på min röst. Hör du mig?”

”Ja,” hennes röst dog bort.

”Okay, gå till punkten för den första kontakten mellan de här varelserna och människor.”

Hon förblev tyst.

”Samantha, kan du höra mig?”

Återigen svarade hon inte. Hennes ansikte var fullkomligt avslappnat.

”Borde vi väcka henne?” frågade Emily med visad oro i rösten.

Neruda ignorerade Emily's fråga. ”Samantha, om du kan höra mig, bekräfta det. Nu!”

Neruda stod och skakade hårt Samanthis axlar. ”Vakna!” Hennes ögon flög upp vidöppna och hon skälvde som om hon var både kall och rädd.

”Är du okay?” frågade Emily.

Neruda flyttade rumsvärmaren närmare Samantha.

”Jag är okay,” sa hon, ”Bara litet rädd.”

”Vad hände?” frågade Neruda.

”Jag har aldrig gjort en fjärrskådningssession, där min närvaro upptäckts. Det är en mycket otrevlig känsla. De här varelserna ville bara veta varför jag var där. De kändes inte hotande. De gillar bara inte bedrägeri. Jag känner det som om de skällde ut mig.”

”Kommunicerade du med dem?” frågade Neruda.

”Det... det är jag inte säker på,” stammade Samantha medan hennes röst skälvde av frossbrytningar. ”Jag kände hur deras sinnen undersökte mig, och sedan hörde jag din röst. Det är... det är allt jag kommer ihåg.”

”Kommer du ihåg någonting annat dessförinnan?” frågade Neruda.

”Jag kommer ihåg allting,” sa Samantha. ”Det var en av de mest levande RV-sessioner jag någonsin haft. Jag såg urtids-Jorden – eller åtminstone en holografisk modell av den. Det var otroligt! Inser ni vad detta betyder?”

”Vadå?” frågade Emily och Neruda med en röst.

”Det betyder att Jorden besåddes av de här varelserna. De är de mytologiska LivBärarna (Life Carriers).

Neruda återgick till sin ursprungliga ställning på golvet. ”Det är möjligt, men jag skulle inte nödvändigtvis anta att det är deras identitet.”

”Vad skulle de annars kunna vara?” protesterade Samantha, chockad av att Neruda kunde tvivla på henne.

”Corteum skildrade alltid LivBärarna som underordnade varelser. Jag tvivlar på att de existerar i kroppslig form. Dessutom antyder din beskrivning, att de skulle kunna vara mera besläktade med De Strålände (the Shining Ones) – också mytiska varelser – men mindre otydliga.”

”De Strålände?” tänkte Samantha högt.

”De är också kända som Virachoca, ibland Kukulcan och mer vanligt såsom Elohim. Det finns också några få modiga, lärda män, som tror på, att vår mytologi om änglar härstammar från deras involvering under vår planets förhistoriska tid.”

”Och vad säger Corteum om De Strålände?” frågade Samantha.

”Mycket kraftfulla varelser,” svarade han, ”som har blivit mästertliga i att maskera sitt inflytande. De håller en låg profil genom att vara obegripliga.”

”De håller en låg profil genom att vara obegripliga?” upprepade Emily i frustration. ”Vad betyder det?”

”De Strålände är, enligt Corteum, den Centrala Rasen, den ursprungliga rasen av varelser som utvecklades i universums mest centrala galax. Allteftersom universum utvidgades och skapade en evigt utökande rymd, energi och materia, så bredde dessa varelser ut sig till andra galaxer såsom skapande gudar eller galaktiska planerare, vilka exporterade mallarna för mästar-DNA:t från de mera utvecklade, urgamla galaxerna till dem som var under utveckling eller tillblivelse.”

”Jag har aldrig hört om den Centrala Rasen –”

”Det är inte exakt vad man lär ut i skolan,” sa Neruda med ett leende. ”De är inte olika den Centrala Cellen. Det är den ursprungliga cell, som kommer in i existens när faderns sperma förenar sig med moderns ägg. Från denna Centrala Cell uppstår alla dina andra åttio biljoner celler. Dina andra celler delar på sig; den Centrala Cellen gör inte det. Den innehåller den ursprungliga ”ritningen” till din fysiska, emotionella och mentala sammansättning. Den lever i talkottkörteln.

”När det gäller den Centrala Rasen, så är de den ursprungliga mänskliga gentyper, och allting hos en humanoid existens härstammar från deras DNA-struktur.”

”Vill du ha sagt, att de här varelserna är upphovsmännen till varje mänsklig livsform i universum?” frågade Emily långsamt och vägde varje ord när hon talade.

”Enligt Corteum, ja.” svarade Neruda, ”Och de är också våra Gudar.”

”Gudar?” speglade Emily.

”Det är inte nödvändigtvis vad de är,” förklarade han, ”det är vad de har blivit kallade av individer som på något sätt har lyckats komma i kontakt med dem.”

”Som vem?” frågade Emily.

”Som Jesus, Buddha, Krishna, Mohammed för att nämna några.”

”Så nu håller du på att tala om för mig, att våra andliga ledare blev lurade av de här varelserna – våra avlägsna genetiska förfäder – till att tro att de var Gud?”

Samantha såg upprörd ut.

”Jag återger bara Corteums perspektiv. Deras kosmologi är mycket mera utvecklad än vår egen, och de gör inte skillnad mellan andlighet och kosmologi. För dem *är* kosmologi andliga studier.”

”Men lurade?” frågade Samantha igen.

”Jag säger inte, att de blev lurade av de här varelserna,” svarade Neruda. ”Det är inte så, att de här varelserna utger sig för att vara Gudar. De gör inga sådana anspråk. Enligt Corteum äger den Centrala Rasen det, som för oss ser ut som gudalika krafter bara för att deras evolutionära tidslinje är så enorm.”

”Så,” försökte Emily, ”om de här varelserna är De Strålände, den Centrala Rasen, som du lägger fram det, då är alla de religiösa hänsyftningarna om Gud eller... eller Gudar i verkligheten om dem?”

”Återigen, enligt Corteum, ja.”

Emily släppte ut en lång suck. ”Så vem skapade *dem*?”

”Så vitt jag vet, så vet ingen,” svarade han.

”Det låter fortfarande inte vettigt för mig,” vräkte Samantha ur sig. ”Varför skulle så högt utvecklade varelser i grund och botten hålla på med en business och exportera DNA från galax till galax?”

”Det finns inget viktigare – på tal om det fysiska – än DNA-strukturer. Den Centrala Rasen har i huvudsak fått uppdraget att administrera humanoida gentyper. Den mänskliga gentyper av idag är dramatiskt annorlunda än den, som dominerade Jorden för en million år sedan. Corteums synsätt är, att det här inte hände på grund av evolutionär utveckling, utan genom den Centrala Rasens ingripande – De Strålände.”

”Så våra Gudar är genetiker?” sa Emily. ”Det får mig att känna mig kall.” Hon drog upp benen och svepte armarna om dem.

Neruda ryckte på axlarna. ”Jag påstår inte, att detta är den ofelbara sanningen. Det är Corteums åsikt. Det är deras kosmologi. Inte min.”

”Så du tror inte på detta?” frågade Samantha.

”Jag försöker att inte tänka för mycket på det. Men jag finner det intressant och fullständigt troligt.

”Så du tror på det?”

”Jag vet inte,” svarade han och plockade med klacken på sin vandrarkänga. ”Vi vet, att universum började med en relativt litet antal galaxer och har expanderat till omkring hundra miljarder galaxer. Det verkar troligt, att någonstans i universums centrum, skulle en humanoid ras ha utvecklats eller skapats. Den här rasen kunde vara Guds avkomma och föregångarna till mänskligheten – här, överallt.”

Neruda ställde sig upp och sträckte på benen. ”Det börjar bli sent; kanske vi borde gå.”

”Jag kan inte gå härifrån förrän du svarar på ytterligare en fråga,” förklarade Samantha. ”Om Centrala Rasen konstruerade den här sajten, skulle det då inte vara logiskt, att den har någonting att göra med genetik?”

”Det är fullständigt logiskt,” svarade Neruda. Jag kommer att uppdatera Femton imorgon när vi är tillbaka. Vi får se vad han säger. Vi skulle kunna vara helt ute och reser när det gäller det här. Det är alltför tidigt att kunna räkna ut någonting mer än alternativa hypoteser.”

”Kommer vi att göra ytterligare RV-sessioner?” frågade Samantha.

”Det är upp till Femton. Det är bekymmersamt att de kan upptäcka oss, speciellt om de kan undersöka oss vid våra RV-undersökningar. Det gör oss sårbara. Vi får se vad Femton vill göra. Okay?”

”Varför detta bekymmer med kommunikationen?” frågade Emily. ”Jag menar, varför inte bara fråga dem om vem de är och vad de vill oss och varför de lämnade kvar den här sajten?”

”Kommer du ihåg tidslinjen hon var på?”

”Jaha,” svarade Emily.

”När du rör dig in i det förflutna eller framtiden med en fjärrskådning, så bestämmer protokollet att sessionen endast förblir på ett observerande sätt,” sa han. Neruda hukade sig ner för att ordna sina anteckningsböcker och lägga tillbaka dem i ryggsäcken. ”Det är farligt, därför att vårt ingripande skulle på något sätt kunna förändra en händelse i det förflutna, vilket skulle ha en katastrofartad påverkan på vår tid. Så innan vi vet med en viss säkerhet, att en förändring är till vårt bästa, så är det bättre att förbli isolerade från yttervärlden.”

”Jag hoppas, att han samtycker till ytterligare kontakt,” sa Samantha. ”Jag tror det är viktigt att förstå den här sajten och allt vad den innehåller.”

”Vi får se,” sa Neruda. ”Men ha inte alltför höga förhoppningar. Han är mycket skygg när det kommer till kommunikation med utomjordiska varelser, särskilt om det är med en mera avancerad ras. Och jag har svårt att föreställa mig en ras, som är mera utvecklad än den Centrala Rasen.”

”Vad hände med föreställningen om, att ju mera utvecklad en ras är, desto mer andligt inriktade är de?” frågade Samantha.

”Rädslan har att göra med manipulation,” förklarade Neruda. ”En avancerad ras kan manipulera förnimmelserna hos en mindre utvecklad ras. Med andra ord, de skulle kunna göra så, att de själva framträder som den Centrala Rasen eller några andra välvilliga, andligt utvecklade väsen, och sedan vara någonting helt annorlunda. Och vi skulle inte kunna urskilja skillnaden.”

”För mig låter det som litet paranoia,” sa Samantha.

”Det finns ett gott skäl till att vara paranoid, om det är det du vill kalla det. Speciellt när du har att göra med tidslinjer som sträcker sig bakåt en miljard år –”

”Men det är just det,” avbröt Emily. ”Om den här rasen hade holografiska databaser för en miljard år sedan, borde inte det göra dem utomordentligt utvecklade. Vår evolutionära motsvarighet till farfars farfars far? Och om de var så utvecklade, borde inte det göra dem till andliga välgörare och inte till potentiella motståndare?”

”Ja, men bara om man förutsätter att RV-teknologin är felfri och perfekt. Och jag är ledsen över att berätta, att det är den inte. Bara det faktum att de kunde upptäcka Samantha tyder på

att de också kunde vara i en position att kunna dölja sin identitet och i själva verket manipulera hennes förnimmelse efter sin egen dagordning.”

Neruda for med händerna genom håret. ”Jag vet att det här låter som förföljelsemani, men lita på mig, det finns goda skäl till försiktighet. Ha tålmod. Jag ska prata med Femton och vi får se, vad han säger. Kan vi gå nu?” frågade han med en antydning till växande otålighet. ”Jag behöver fortfarande göra utkastet till en rapport innan jag lägger mig.”

De packade ihop och gav sig iväg tillbaka nerför den sluttande korridoren till lägret i den yttre grottan. Transportörerna hade redan åkt iväg tidigare på kvällen med alla artefakterna. De flesta inom Säkerhetsavdelningen hade också åkt, efter att ha färdigställt säkerheten runt sajtsens hemlighållande. Bara Forskningsteamet var kvar och en enda säkerhetsman.

* * * *

Som en välmående katt gled Li-Ching ut ur sin bil. När hon stängde dörren dök Donavin upp, med kläderna i oordning, som om han hade haft bråttom att klä sig. Hans normalt så välvårdade hår var hoptrasslat, ett offer för de starka vindar, som följde på stormen föregående kväll.

”Allting okay?” frågade Li-Ching.

”Bra, bara bra,” sa han. ”Och ni?”

”Tack, jag mår bra.”

”Jag tänkte att vi borde talas vid,” sa han. ”Kan jag köpa en kopp kaffe på vägen ner till kontoret?”

”Jag är litet sen till ett möte –”

”Snälla,” bönföll han och tog hennes hand.

Li-Ching kastade en snabb blick runt parkeringsplatsen och försäkrade sig om att de var ensamma. ”Om detta handlar om igår kväll, bekymra er inte om det –”

”Jag menade inte att ta någonting för givet... jag trodde att ni stötte på mig. Det är allt.”

”Lita på mig, Mr McAlester, ni kommer att *veta* om och när jag någonsin stöter på er,” sa hon och gick sin väg.

Donavin stod orörlig och såg henne promenera iväg. Hennes korta, blå kjol avslöjade hennes perfekt formade ben och han glömde för ett ögonblick sitt inövade tal.

”Hör nu, när ni har beslutat er för vad ni vill ha, så tala om det för mig. Under tiden kommer jag att hålla ett professionellt avstånd.”

Li-Ching stannade, vände om och promenerade tillbaka till honom, och stannade med sitt ansikte bara ett par tum ifrån hans. ”*Om* jag beslutar vad jag vill ha, kommer det inte att bli med ord. Jag kommer att visa er. Och om ni tänker hålla ert professionella avstånd, så kommer ni att behöva regelbundna kalla duschar. Förstår ni, Mr. McAlester?”

När han kände hennes varma andning mot sitt ansikte, svalde Donavin hårt och kämpade för att återfå fattningen.

”Fint, så vad vill ni, att jag skall göra?” frågade han tålmodigt när Li-Ching snurrade runt och gick sin väg.

”Jag tror, att ni kan besluta det själv,” sa hon och kastade orden över axeln medan hon fortsatte sin väg mot ACIO,s ingång.

Donavin rättade till sina solglasögon och kastade en blick på klockan i ett försök att se cool ut trots sitt obehag. Varför måste hon vara så förbannat komplicerad, tänkte han? Men han visste helt klart, att det här var exakt det som attraherade honom.

* * * *

Neruda hade haft ett kort möte med Femton natten innan och uppdaterat honom om RV-sessionen i ETC-sajten. Femton hade lagt in ett högprioriterat möte på lördagen klockan 9.00. Neruda kom tidigt till mötet på grund av lokalen. Solrummet var hans favorit och dagen var vacker i alla avseenden, när stora, böljande moln valsade över en kungsblå himmel. Klädd i marinblå långbyxor och en vit bomullsskjorta med ärmarna ledigt upprullade, slappnade han bekvämt av i en gungstol av rotting. När han ögnade igenom sina anteckningar som en förberedelse för mötet så ökades hans redan goda och väl avslappade sinnesstämning av doften av nykokt kaffe som trängde igenom solrummet.

Samantha och Branson hade också blivit kallade och hon var nästa som anlände. ”Jag var förvånad över att hissen fungerade för mig,” sa hon, när hon försiktigt gick in i rummet. ”Jag har aldrig varit här förut.”

Hennes ögon spanade ut över rummet, ivriga att upptäcka något ovanligt eller hemligt.

”Du kommer att bli besviken om du väntar dig att hitta något extraordinärt härinne.” kommenterade Neruda. ”Femton var den som bestämde över utsmyckningen och han är en minimalist i själ och hjärta.”

”Jag gillar faktiskt hans smak för inredning,” svarade hon. ”För resten är det vyn därute som räknas.”

”Såg du Branson eller Femton därnere?” frågade Neruda.

”Nej. Tror du att de vill göra en RV-session?”

Neruda satte tillbaka hylsan på sin penna och la tillbaka den i skjortfickan. ”Jag mötte Femton helt kort igår kväll och gav honom en snabb uppdatering. Han var mycket intresserad av vår session och frågade en del bra frågor –”

”Vem tror han, att de är?” frågade hon med nervös oro.

”Även om han drog några slutsatser, så berättade han inget för mig.”

”Ingenting?”

Neruda skakade på huvudet.

Samantha promenerade bort till en uppsättning hyllor, som hyste en mängd vackra och exotiska snäckor och kristaller. ”Samlar han på de här sakerna?”

”Jaa, han samlar på allt så länge det är organiskt, icke berört av mänskliga händer och förmedlar en unikt vacker energi.”

”Så jag skall inte vidröra de här?”

”Jag menade *tillverkade* av mänskliga händer,” skrattade Neruda. ”Du kan röra vid dem.”

Samantha plockade upp en kristall och undersökte den med hänfört intresse. ”De här är de mest ovanliga saker jag någonsin sett.”

”Det beror på att de är gåvor från Corteum,” sa Femton när han kom ut ur hissen tillsammans med Branson.

”När Corteum byggde sina underjordiska städer, hittade de kristallfickor, som inte ens de hade sett förut. Vad du håller i är fullständigt obehandlat. De växer på det sättet liksom organiska fraktaler.”

”De är märkliga,” sa hon.

”Plocka ut en som du tycker om och den är din,” erbjöd Femton.

Hans ögon innehöll ett ovanligt ljus, vilket attraherade alla som mötte honom och Samantha stirrade på honom med ett långt ögonkast, dragen till hans ögon, medan hon sökte efter de rätta orden att säga. ”Tack, men... men jag skulle inte kunna.”

”Nej, men jag menar det, ta en,” sa Femton. ”Jag kanske inte erbjuder dig igen.” Han blinkade och viskade något till Branson, som log tillbaka.

Samantha böjde sig fram för att undersöka kristallerna litet närmare. Hon tog en av de minsta och vaggade den i handen liksom ett barn skulle göra med en fågelunge. ”Jag tar den här. Den är perfekt.”

”De är bokstavligen perfekta,” sa Femton. ”Jag menar det ur en matematisk synpunkt.”

”Tack så hemskt mycket,” sa Samantha.

”Varsågod, men jag bör berätta en sak om de här kristallerna, att det finns inga fler på Jorden utom dem du ser just här, så jag ber dig att behålla den på ditt kontor, om du inte har något emot det.”

”Jag förstår,” sa Samantha.

Femton satte sig ner i sin favoritstol och stirrade ut genom fönstren på den höglänta öknens flora och gråa bergväggar, vilka omgärdade den östra ändan av ACIO:s inhägnad. Branson och Samantha satte sig också ner i stolarna som omgav ett runt kaffebord av marmor.

”Jamisson berättade för mig, att du gjorde ett genombrott,” sa Femton och vände sig plötsligt till Samantha, vilket fångade henne helt oförberedd.

Hon skruvade nervöst på sig i stolen med en viss förlägenhet. ”Jag är inte säker på, att det var ett genombrott, sir, men vi fann det utomordentligt intressant.”

”Skulle du vilja försöka igen?” frågade Femton.

”Ni menar ytterligare en RV session om ETC-sajten?”

”Ja.”

Samanthas ögonbryn åkte upp en aning och hennes ögon vidgades. ”Ni menar kommunicera med dem?”

”Kanske,” sa Femton, som inte ville trissa upp hennes förhoppningar alltför högt.

”Kommer ni att vara kontrollören?” frågade hon.

”Skulle du föredra någon annan?” svarade Femton.

”Nej, nej,” svarade Samantha och skakade kraftigt på huvudet. ”Det skulle vara jättebra att ha er som kontrollör, sir.”

”Bra, då har vi upprättat vår agenda för morgonen.”

”Så...aah... ni tror att skaparna till ETC-sajten är den Centrala Rasen?” frågade Samantha tvekande.

”Jag tror, att vi vet mer efter vår session,” svarade Femton vänligt. ”Kanske kommer vi att bli övertygade, kanske inte. Det får vi se.”

Femton tryckte på en knapp på en kontrollpanel bredvid sin stol. ”Vi kommer inte att bli avbrutna nerifrån. Är ni klara nu för att sätta igång?”

”En sak innan vi börjar,” sa Neruda. ”Under den sista delen av vår RV-session undersöktes Samantha av de här varelserna. Vi vet inte till vilken grad, men de kanske redan vet en del om våra aktiviteter. Dessutom kunde jag inte kontrollera Samantha under undersökningen. Det gick inte att kommunicera med henne. Jag skulle anta, att hon kanske –”

”Vi tar hand om det på ett litet annorlunda sätt då,” sa Femton. ”Alla klara?”

”Vill du fortfarande ha på inspelningsutrustningen?” sa Branson, när han lutade sig fram för att öppna sin portfölj.

”Ja,” svarade Femton, ”om inte du tror, att det skulle hindra dig på något sätt, Samantha.”

”Det tror jag inte,” sa hon.

Branson packade upp apparaten och överräckte den till Samantha. Han pluggade in en av ledningarna i kontrollbordet bredvid Femton.

”Se efter om David är färdig,” sa Femton och vände sig till Branson, som knäppte på en strömbrytare. En dataskärm uppe i luften sprakade igång. Han vred om ännu en strömbrytare och jalousier täckte tyst fönstren, och gav rummet ett behagligt mörker.

”David, det här är Branson, vi är färdiga i den här ändan, lever du?”

Davids obevekliga ansikte dök upp på overhead-skärmen och nickade. ”Jag är klar att börja.”

Femton vände sin uppmärksamhet till Samantha, som såg ut att bli mer och mer illa till mods. ”Samantha, vi kommer att ha ZEMI-datorn på under RV-sessionen genom David. Den kommer att sufflera mig, om den ser något som jag kanske missar. Tänk på den som en försäkring. Känner du dig väl till mods med det?”

”Naturligtvis, sir,” svarade hon och försökte låta likgiltig.

”Bra, låt oss börja,” sa Femton. David jag tänker sätta ZEMI på utmatning med rullande text. Bill, kan du sätta den rullande texten på den nedre tredjedelen av skärmen?”

Datorskärmen blev tom förutom en tunn blå linje omkring två tredjedelar ner.

”Samantha, när du än är färdig så börjar vi,” sa Femton.

Samantha gjorde slutliga justeringar av spännremmarna på inspelningsapparaten huvudutrustning, satte sig tillbaka i stolen och la ihop händerna i knät. Med en flyktig blick på Neruda, slöt hon ögonen. En minut gick. ”Jag är klar,” sa hon med en viskning.

Den övre delen av datorskärmen började att flimra allteftersom en suddig bild började ta form.

”Samantha, gå till punkten för ETC-sajtens skapelse, inspektionssätt enligt L4, och kika på den planetära databasen,” sa Femton. ”Rapportera det du upptäcker, när du är klar.”

Samanthas ansikte var uttryckslöst, när hon började rapportera det hon såg. ”Jag befinner mig i en väldig möteslokal... Dess dimensioner skulle kunna mätas i kilometer, inte meter. Märkliga mönster täcker väggarna, golven och taken – märkligare än jag kan beskriva... Färgerna är bruna, gula, blå och svarta.

”Jag ser tre varelser... liknande dem jag såg innan. De promenerar inuti detta väldiga utrymme inomhus, som små myror på ett väldigt fält. En av dem bär på en apparat av något slag. Han pekar med den på de här sfärerna eller... eller det jag tror är holografiska återgivningarna av planeter. Det finns tusentals av sådana här... sfärer menar jag, men jag får

intrycket, att där finns många fler rum liknande det här. Den här byggnaden är otroligt enorm.”

Datorskärmen visade en suddig bild av det som Samantha såg. Det såg ut som de första bilderna på television, utom att där fanns färgtoner, dock svaga.

”Okay, bra, nu vill jag att du ser dig omkring i den här byggnaden, men stanna inte längre än omkring tio sekunder på någon utsiktspunkt (POV, Point Of Viewing). Jag kommer att påminna dig om att byta utsiktspunkt. Rapportera.”

”Planeterna är hologram... Jag kan se genom dem, när jag befinner mig på nära håll. På avstånd ser de ut som solida återgivning. Jag tittar på en som är fullständigt vatten, nej... det finns en liten landmassa vid dess allra sydligaste pol-”

”Byt utsiktspunkt, Samantha,” beordrade Femton. ”Den här planeten är stor, den är också mest vatten... jag får analysen att det är en mycket ung planet. Den har inget liv, men den håller på att kultiveras för att ha liv. Dess väder är mycket ombytligt –”

”Samantha, byt utsiktspunkt. Titta på apparaten som de tre varelsena använder. Rapportera.”

Hennes ansikte visade en viss ansträngning, när hon fokuserade sin uppmärksamhet på föremålet. ”Det verkar vara en aktiveringsapparat... ja, de använder den för att aktivera databasen. Liksom innan får jag ett starkt intryck att hela den här byggnaden är en del av en tredimensionell, holografisk databas.”

”Gå till den modellen som föreställer Jorden,” beordrade Femton.

”Jag ser den. Den är mindre än de flesta andra planeterna, som skildras här. Den är också blåare till färgen...”

”Samantha, jag vill att du går in i Jordens hologram,” sa han. ”Förstår du mitt direktiv?”

”Ja,” svarade hon. ”Jag är där. Det är en förbluffande blandning av färger och mönster.”

”Kan du lokalisera deras källa?”

Samanthas ansikte förblev uttryckslost när hon gjorde en paus under några få sekunder. ”Jag kan se en sträng av ljus... någonting oförklarligt... den tycks likna en navelsträng...”

”Följ den till dess källa,” sa Femton.

”Jag befinner mig inuti någonting – kanske ett rum... kanske en... dator, jag är inte säker. Den känns som arkitektur. Jag ser tusentals, nej, millioner av de här strängarna löpa samman in i någonting... det ser nästan ut som en nebulosa. Jag vet inte hur jag annars ska beskriva den.”

”Vi kan se den också,” försäkrade Femton henne. ”Bekymra dig inte om beskrivningarna. Kika på syftet med det här rummet.”

”Jag får den starka analysen att rummet är icke-fysiskt. Det bara visar sig fysiskt. Det är en slags generator. Det är som det centrala energisystemet för den här byggnaden, där planeterna finns representerade. Kanske är det en holografisk generator, men den tycks mera likna en organisk dator.”

”Bra, Samantha,” sa Femton. ”Titta nu på generatorm, i vilken de här ljussträngarna löper samman. Rapportera.”

”Jag får ingenting... oh, vänta, de här strängarna... de är som miniaturfibrer som sköter om någonting... energi eller... eller kanske en livgivande substans av något slag. Jag är inte så säker –”

”Stanna i observationsläge,” dirigerade Femton. Kan du lokalisera deras ursprungliga energikälla?”

”Nej, allting här tycks vara som ett mönster, som gjorts en exakt kopia av miljarder gånger om. Där finns ingen ursprunglig struktur som jag kan känna. Plötsligt får jag analysen att det här rummet *är* planeten. Att jag är inuti den planet, i vilken byggnaden är belägen.”

På den nedre tredjedelen av skärmen började ett meddelande rullas fram från ZEMI.

TROLIG HYPOTES (10.0% SÄKERHETSSKALA): DEN HÄR PLANETEN ÄR EN KONSTRUERAD SATELLIT, DESIGNAD FÖR ATT HUSA EN DATABAS FÖR LIVBÄRANDE PLANETER. OTILLRÄCKLIGA DATA FÖR ATT BESTÄMMA SYFTET MED DATABASEN. VAR SNÄLL OCH RIKTA IN RV FÖR ATT FASTSLÅ DETTA SYFTE. SLUT.

”Samantha, återvänd till rummet där Jordens hologram visas. Utsiktspunkt utifrån. Sväva tio meter ovanför den. Är du där?”

”Ja.”

”Bra, kan du se några av varelserna du såg innan?”

”Ja, det finns tre av dem som promenerar nedanför mig, kanske fem hundra meter bort.”

”Känner du att de har upptäckt dig?”

”Nej.”

”Bra, rör dig nu till ett avstånd på några meter från de här varelserna. Jag skulle vilja få en närmare titt på dem, men gå tillbaka till din nuvarande station, när jag påminner dig. Okay?”

”Ja.”

”Gå,” kommenderade Femton.

Samanthas panna rynkade sig och hennes slutna ögon kisade som om en del sand hade blåsts i ansiktet på henne.

”De ser mig. De ger mig frågor om min avsikt –”

”Återvänd till din station, nu.”

Bilden på skärmen stannade kvar under ytterligare några få sekunder. Tre spöklika skepnader i långa vita klädnader kunde ses. De tittade direkt i Samanthis riktning, så man kunde se deras ansikten. Stora, ovala huvuden med svallande vitt hår och skägg. Alla tre såg likadana ut till utseendet och utstrålade ett diffust men inte desto mindre klart ljus högst upp från huvudena, ett ljus som tycktes binda dem samman. Bilden ersattes långsamt av en utsikt på avstånd som tittade ner på dem från Samantha’s tidigare position ovanför Jordens hologram.

Ett nytt meddelande från ZEMI rullade tvärsöver skärmen.

FÖRKLARANDE ANALYS: 65%+ SANNOLIKHET ATT DESSA VARELSER ÄR VAD CORTEUM TALAR OM SOM DEN CENTRALA RASEN. DESSUTOM ANTYDER STARKT DATA FRÅN SAMMA ARKIV ATT DE TRE VARELSERNA FAKTISKT ÄR EN PERSONLIGHET. DEN CENTRALA RASEN HAR UTVECKLATS TILL EN TREENIG PERSONLIGHET MED SINNE, KÄNSLOR, OCH ANDLIG ESSENS, SOM VISAR SIG LIKA I UTSEENDE. DETTA SKULLE KUNNA TYDA PÅ ATT DEN

PLANETARISKA DATABASEN HAR SAMBAND MED GENETISKT INGENJÖRSKAP. SLUT.

”Samantha, känner du att de kan upptäcka dig från din innevarande position?” frågade Femton.

”Ja,” svarade hon som en robot. ”De vet att jag fortfarande är här. Jag kan känna deras sinnen undersöka mig. De tycks ivriga att få tala med mig.”

”Samantha, motstå deras undersökningar,” beordrade Femton och hans röst var befallande och bestämd. ”Jag vill att du blir kvar i din nuvarande position men rör din tidsposition framåt motsvarande ett år enligt vår tideräkning. Rapportera.

”Ingen förändring kan upptäckas,” sa hon.

”Ser du de tre varelserna?” frågade Femton.

”Jag kan inte uppfatta någon i rummet tillsammans med mig. Jag känner mig ensam.”

”Undersök den holografiska modellen av Jorden noggrant. Rapportera dina fynd.”

”Planeten ser normal ut. Alla kontinenterna – geografiskt talat – tycks vara i ordning. Jag kan se platsmarkörer på kontinenterna –”

”Titta på syftet med de här markeringarna,” sa Femton.

”Jag får känslan av att de är byggplatser –”

”Hur många?”

”Jag kan inte berätta än,” svarade hon.

”Samantha,” sa Femton. ”Jag behöver att du långsamt cirkulerar runt planeten så att vi kan spela in platsernas lägen. Du behöver inte beskriva någonting. Inspelningsutrustningen förser oss med en tillfredställande bild.”

Dataskärmen visade Nord Amerika och en röd cirkel utmärkande ETC-sajten i New Mexico. En annan i Sydamerika, nära Cusco, Peru. Därefter visade skärmen ett område i norra Centralafrika i trakten av Lake Chad. Ett område norr om Helsingfors, Finland var nästa platsmarkör. Ytterligare en platsmarkör kunde ses i södra Kina, nära Canton. Den sjätte markören kunde ses i södra Centrala Australien.

Alla markeringarna hade samma färg och storlek med ett undantag, sajten i New Mexoco hade en gul prick, som blinkade i mitten på den röda platsmarkören.

”Samantha, jag behöver att du dessutom förser oss med en utsiktspunkt högst upp och längst ned på planeten”

”Förstått,” svarade hon.

Skärmen plockade upp en suddig bild av Antarktis i Wilkes Land, där den slutliga platsmarkören kunde ses nära Vostok.

”Det utgör sju platsmarkeringar,” sa Femton. ”Stopp en sekund, vad är det där?”

Skärmen visade en symbolsträng med hieroglyfer av något slag längst ner på sfären.

”Samantha, jag skulle vilja att du tittar på det här namnet. Vad är det?” frågade Femton.

”Jag har ingen känsla av ett namn,” svarade hon.

”David, har du någonting? frågade Femton.

Skärmen började rulla ned text.

**FÖRKLARANDE ANALYS: HIEROGLYFERNÄR ÄR SIFFERVÄRDEN. DÄR FINNS
TRETTON SIFFROR, OCH ANTALET ÄR DÄRFÖR MELLAN 1, 000,000,000,000 OCH**

9,999,999,999,999. DET ÄR HÖGST TROLIGT ATT ANTALET SYMBOLISERAR VÅR PLANETS SERIENUMMER I DERAS DATABAS. SLUT.

”Samantha, får jag be dig att titta en gång till på syftet med de här platsmarkeringarna. Rapportera.”

”De håller på att bygga ett säkerhetssystem på planeten. De vill skydda Jorden.”

”Från vad?”

Hon gjorde en paus. ”Från... dess förstörelse.”

”Av vem?”

”Jag är... jag är inte säker –”

”Människan eller utomjordingar?” frågade Femton. ”Koncentrera dig, Samantha.”

”Jag känner att dessa platser är en del av ett vapen av något slag. De vill skydda sitt genetiska bibliotek. De vet att de måste vara vaksamma och förbereda sig för alla eventualiteter. Det har hänt tidigare.”

”Vad har hänt tidigare?”

”De här varelsena har placerat sin genetik på otaliga andra planeter, och någonting har kommit i vägen, som föresatt sig att förstöra de här genetiska biblioteken... det är...det är en mycket gammal fiende, men inte mänsklig.”

”Okay, Samantha, återvänd till solrummet. Du har gjort ett exemplariskt jobb.”

Några ögonblick senare öppnade Samantha ögonen och blinkade för att vänja sig vid ljuset. Instinktivt tog hon av sig inspelningsutrustningens huvudset.

Femton stod upp och hjälpte henne på fötter. ”Det är nyttigt att promenera direkt efter en så intensiv session som denna. Det får dig att bli grundad igen.” Femton höll henne i armen och hjälpte henne att bli stadig på benen. Han promenerade med henne bort till hissen, som öppnade sig när de kom nära. ”Jag tror att vi stannar en stund och pratar om våra nästa steg,” sa han. ”Varför inte gå och vila litet under ungefär tjugo minuter och sedan komma tillbaka till oss?”

Samantha kunde bara mumla att de var överens, när hon eskorterades in i hissen. Dörrarna stängdes och Femton återvände till sin stol.

Neruda och Branson var redan i djup diskussion. David i fullskärmsversion fanns på data-skärmen och lyssnade till konversationen.

Neruda lutade sig fram för att hålla upp litet kaffe, när Femton satte sig. ”Du stoppade ganska abrupt,” sa Neruda. ”Kände du att någonting var fel?”

”Nej, jag ville bara att Samantha skulle få vila,” svarade han. ”Jag vet hur utmattande de här sessionerna är och när du är trött, så är du lättare att undersöka.”

”Vad tror du?” frågade Branson och tittade på Femton.

”Jag tror, att vi hittade Centrala Rasen,” sa Femton. ”För mig känns det autentiskt, vilket lägger den här upptäckten på ett helt nytt spelväld.”

”Jag håller med dig,” yttrade Branson.

”Varför valde du att inte kommunicera med dem?” frågade Neruda.

”Jag tror att vi gjorde det,” svarade Femton. ”De har klart undersökt Samantha – åtminstone två gånger. De känner till något av det vi gör.”

Neruda lutade sig tillbaka i stolen och korsade benen. ”Opponerar du dig till en mera direkt kommunikation?”

”Vad vet du om den Centrala Rasen?” frågade Femton och tittade ovanför sin kaffekopp.

”Jag vet att de påstås vara våra stamfäder,” svarade Neruda, ”åtminstone enligt Corteum –”

”Rättelse, de är allas stamfäder – åtminstone dem med humanoid härkomst,” avbröt Femton.

”Det är riktigt, men gör det dem då inte vänskapliga till vår sak?”

Femton skakade långsamt på huvudet från sida till sida. ”Vår sak är BST, den mest kraftfulla teknologin i universum, och därför den mest kontrollerade. Gissa vem som styr en sådan teknologi?”

”Den Centrala Rasen,” svarade Neruda.

”Just det,” sa Femton. ”De är väl medvetna om att BST kan vara ett kraftfullt defensivt vapen, lika väl som ett offensivt vapen omöjligt att försvara, om det används i ont uppsåt. De äger utan tvekan den här teknologin, men de skulle aldrig placera den på vår planet. Alltför riskabelt. Den skulle säkert falla i fel händer. Så istället har de installerat dessa sju sajter, som på något sätt utgör vår försvarsutpost mot en främmande invasion.”

”Så du tror att den Centrala Rasen skulle hindra oss från att utveckla BST om de kände till vår agenda?” frågade Neruda.

”Jag tvivlar inte på det,” svarade Femton. ”Och jag tvivlar inte på deras förmåga att hindra oss om de fick reda på vår agenda.”

”Hur vet vi att deras teknologi är underlägsen BST?” frågade Neruda. ”Om deras mål är att skydda Jorden, är det inte då logiskt att anta att de skyddar den med sin bästa teknologi?”

”Nej,” svarade Femton. ”Det är logiskt att anta, att de skulle använda ett välvilligt försvarssystem som smyg-teknologi, (göra sig osynlig) Och hur vet vi, att den är tillräcklig mot den här främmande invasionen? Därför att de säger så från deras säkra upphöjda plats i det centrala universat? Det här är deras gamla fiende som Samantha la fram det. En fiende till den Centrala Rasen måste vara extremt sofistikerad, annars skulle den vara besegrad. Och hur många planeter med genetiska bibliotek har fallit tack vare dem, undrar jag?”

Femton bytte ställning i stolen eftersom han letade efter en bekväm ställning. ”Jag menar inte att argumentera med dig, Jamisson, men om du tror på profetiorna och på vår spaning genom fjärrskådning, så är det svårt att ifrågasätta att den här invasionen, om den skulle äga rum, kommer att bli en skoningslös ockupation av Jorden. Allt vi vet är, att den invaderande styrkan är från M51- så där trettio-sju miljoner ljusår bort och utan tvivel en urtida galax. HST bilder har visat att den här galaxen kanske har stjärnsystem som går tillbaka fjorton miljarder år. Tror du verkligen att de här raserna kommer att ha primitiva invasionsteknologier?”

Neruda förblev tyst, då han visste att frågan var retorisk.

”Jag tror inte att vi har råd att lita på någon, inte ens den Centrala Rasen för vårt skydd och överlevnad.”

Femton satte ner sin kaffekopp och strök med händerna över byxorna, som om han uttryckte sitt behov av att förbli lugn och samlad.

Branson tryckte på en knapp på kontrollpanelen och jalsierna öppnades upp igen och lät det naturliga ljuset falla in i rummet. ”Är det möjligt att den Centrala Rasen lämnade de här sajterna efter sig med fler syften än just de defensiva? Med säkerhet har inte målningarna något defensivt syfte,” sa Branson.

”Det är ett annat skäl till varför jag tror att det här defensiva systemet är välvilligt,” svarade Femton. ”ETC-strukturen tycks vara resultatet av konkurrerande mål. Detta kan försvaga den.”

”Men är det inte rimligt att anta, att den Centrala Rasen skulle kunna ha förmåga att skydda sina genetiska magasin?” frågade Neruda.

Femton rynkade ögonbrynen under ett ögonblick och gjorde en snabb värdering av Neruda ur ögonvrån. ”Det fina i vår obehagliga situation,” började han, ”är att vi vet så litet fakta. Det ger oss lyxen att spekulera. Spekulera och inget mer. När det gäller mig själv, när jag befinner mig i den här situationen, så föredrar jag alltid att skapa lösningen, hellre än att vänta på att någon okänd välgörare skall presentera den för mig.”

”Varför?” frågade Neruda. ”Jag menar varför inte utvärdera den defensiva kvalitén i det här systemet innan vi avskriver det såsom välvilligt och ineffektivt?”

”Jag föreslog aldrig, att vi inte skulle utvärdera det! Vi måste absolut undersöka det och bestämma dess användbarhet. Jag menade bara att vi inte skall lita på det. Vi bör inte låta det avskräcka oss från att skapa vår egen lösning med BST. Vi är bara veckor från vår första runda med preliminära tester med interaktiva tidsresor! Det är tänkbart, om allting går bra, att vi kommer att ligga före tidsplanen med fem till sju år.”

Neruda reste sig upp och promenerade fram till ett av de stora fönstren med utsikt över enbärsträd, vilda blommor och salviasnår i trädgården nedanför solrummet. För att kunna koncentrera sig, var han tvungen att undvika ögonkontakt med Femton. ”Det blinkande ljuset inuti den röda platsmarkören hos New Mexico-sajten, det kan bara betyda den målsökande artefakten. Har jag rätt?”

”Det är min tydning,” sa Femton.

”Så varför är inte andra målsökande apparater identifierade? Målsökaren för sajten vid Chaco Canyon exploderade. Vi har inget sätt att hitta de andra sajterna utan en målsökare, om vi inte väljer att samarbeta med den Centrala Rasen genom en RV-session.”

”Jag förstår,” sa Femton. ”Du vill, att Samantha skall samarbeta med de här varelserna, så att vi kan hitta de andra sajternas läge -”

”Du håller med om att det är ett sammanhängande system?” sa Neruda. ”Att det bara kan fungera om alla sju sajterna är online eller aktiverade?”

”Det verkar logiskt,” svarade Femton.

”Så hur skulle vi annars hitta de andra sajterna för att aktivera systemet?”

Femton småskrattade för sig själv. ”Där kanske finns platsmarkörer inbäddade i sajten, på den optiska disken, i varje kammarmålning. De ville att vi skulle hitta den här sajten först. Det finns antagligen en aktiveringssekvens, och det skulle vara mycket vettigt om den är en integrerad teknologi. Lyssna på mig noga, Jamisson, jag kommer inte att godkänna några ytterligare förfrågningar om RV, speciellt om det medför ett samarbete med representanter för den Centrala Rasen.”

Neruda stirrade på landskapet, hans rygg var måltavlan för Femtons ögon. Han kunde känna dem. Det var något underligt med denna glesa ökenflora. Den påminde honom om en främmande värld av orsaker som han inte kunde sortera ut. Han hade vaga erinringar om sitt hem i Bolivia, omgivet av frodigt tropiskt lövverk, varma regn, och lukten av jord som steg upp från varje fotsteg han tog. De två världarna var så lugna och oföränderliga i sina olikheter.

Femtons röst väckte honom från hans dagdröm. ”Jag förstår ditt intresse för den här rasen. De är utan tvekan en av de mest fascinerande upptäckterna vi har stött på, men också de potentiellt mest farliga för vår mission. Och det finns inget viktigare än skapandet av BST.”

”Då ska vi koncentrera våra ansträngningar på att avkoda den optiska disken,” sa Neruda när han vände sig om mot Femton och Branson. ”Vi ska hålla vårt fokus på att försöka upptäcka de andra sex sajterna och lära oss allt vi kan om syftet med försvarssystemet.”

”Mycket bra,” sa Femton. ”Och en sak till, Jamisson, det här mötet kommer att finnas kvar bara för säkerhetsnivå tolv. Han vände sig till Branson. ”Vi kommer att behöva låta Samantha underkasta sig en MRP (MinnesReduceringsProcedur) idag på morgonen. Jag skulle vilja att David personligen tar hand om saken. Är det okay för dig, David?”

”Naturligtvis, sir,” svarade David utan förändring i sitt uttryck. ”Kan du närmare ange tidskoordinater eller händelsekoordinater?”

”Vi ska använda händelsekoordinater,” svarade Femton. ”Neruda kan skaffa dem.”

Neruda tittade på Branson i hopp om en mera medkännande åhörare. ”Kan vi begränsa vår MRP till den här enstaka händelsen eller vill du utplåna båda sessionerna?”

Branson öppnade munnen, men det var Femton som svarade. ”Vi behöver sudda ut båda sessionerna och varje dialog dessförinnan eller senare som hänger ihop med händelsekoordinaterna,” sa Femton. ”Jag vill ha nyckelordet, *Centrala Rasen*, fullständigt utplånat. De här varelsernas identitet måste hållas inom Labyrintgruppen.”

”Förstått?” Femton tittade från Branson till Neruda, sökande efter samtycke. Branson nickade, medan Neruda suckade otåligt.

”Är någonting fel?” frågade Femton och riktade sin fulla uppmärksamhet mot Neruda.

”Det finns en sak som jag missade att nämna för dig igår kväll. Emily Dorrian observerade den första RV-sessionen. Hon är också medveten om identiteten av sajtsens skapare, eller åtminstone är hon medveten om, att jag trodde att de kanske kan vara den Centrala Rasen.”

”Kanske?” ifrågasatte Femton.

”Jag sa ingenting definitivt, men jag nämnde den Centrala Rasen och en del av den mytologi som vi har lärt oss från Corteum. Jag gick inte in på några detaljer –”

”Emily är Säkerhetsnivå Sju,” sa Femton, hon behöver gå igenom samma procedur som Samantha. Du får ta hand om arrangemangen med David och jag vill ha det klart under den här helgen – om möjligt idag på morgonen.”

”Jag förstår,” sa Neruda.

”Jag vill ha projektprotokollet klart och på era skrivbord måndag morgon,” sa Femton, ”speciellt det som gäller RV-undersökningarna. Under tiden, ingenting, jag repeterar, ingenting av det här projektet kan delas ut till någon utanför Labyrintgruppen. Förstått?”

David, Neruda och Branson nickade unisont.

”Då är vi färdiga här,” bestämde Femton och plockade upp den kristall som Samantha hade valt ut från hans samling och la tillbaka den på demonstrationshyllan. ”Hon skulle ha tyckt om den här kristallen,” sa han, mest för sig själv.

Kapitel tolv

OMSTRUKTURERING

Du befinner dig i den ofelbara processen, som innebär en inre uppstigning – att resa från skapelsens yttre områden till den inre heliga platsen hos den Ende Skaparen, som är Första Källan. Vi, den Centrala Rasen, din äldre broder, påminner dig om resans syfte så att du kan förstå, att den mänskliga formens roll är att förkroppsliga det som förenar oss alla. Emellertid är det bara inom det allra mest centrala universat som tidens barn kan uppleva identitetens ekrar och storheten i sin resa mot hjulets centrum (their convergence).

Ett Utdrag från *Den Centrala Rasen*, Kammare 13
WingMakers

”Så vad är det för oförutsedd händelse?” frågade Emily, när hon promenerade in på Nerudas kontor. Det var lördag eftermiddag och hon var klädd i lediga, krämfärgade shorts och en ärmlös blus av bomull med blommönster i marinblått och beige. Håret var tillbakaknutet i en enkel hästsvans och hon såg inför hela världen ut som en skolflicka på sommarlov.

”Kommer du ihåg vår RV-session i ETC-sajten förra torsdagskvällen med den Centrala Rasen?”

”Jaa,” svarade hon.

”Du behöver underkasta dig en enkel händelse-MRP,” sa Neruda och försökte att låta nonchalant.

”Varför? Vad hände?”

”Jag önskar att jag kunde tala om det för dig, men jag kan inte förklara de exakta omständigheterna. Det ligger i ditt eget intresse att förbli oinformerad.”

”Det där var ett intressant sätt att lägga fram det,” sa hon med en suck. ”Vad hände? Kom an, tala om det för mig.”

”Emily, jag kan inte. Bara lita på mig när det gäller det här, det ligger i ditt eget intresse och är för ditt eget bästa. Det kommer bara att ta några få minuter, David har allt förberett och är klar att sätta igång-”

”Måste Samantha gå igenom det här också?”

”Hon har redan haft sin MRP,” svarade han.

”Och?”

”Och vad?”

”Och avlöpte allt väl?”

”Naturligtvis.”

”Jag har hört, att en del inte gör det,” sa hon.

Neruda la all sin uppmärksamhet på Emily, stängde av datorskärmen och satte sig framåt i stolen. ”Under de sista nio åren har varje MRP lyckats och blivit permanent. Faktum är att nästan sjuttio procent av personalen har haft åtminstone en MRP, De kommer bara inte ihåg det. Så bra är proceduren.”

”Hur är det med mig?”

”I vilket avseende?” frågade han.

”Har jag varit med om en MRP innan?”

”Du vet, att jag inte kan berätta det för dig.”

”Men du vet?”

”Ja.”

Hon satte sig ned med en plötslig duns. Hennes ansiktsuttryck fångade Nerudas uppmärksamhet, eftersom han tittade efter tecken på hennes acceptans. Han visste av erfarenhet att det här var en av de svåraste procedurerna att förklara för personalen – oavsett deras lojalitet. Den var i högsta grad inträngande och han visste genom personlig erfarenhet att det var otrevligt att med vilja underkasta sig ett sådant intrång i ens privata minnesvärld.

”Ta inte detta personligt,” sa hon, ”men hur vet jag, att det enda minnet som tas bort är RV-sessionen?”

”Emily, jag kommer att vara med,” försäkrade Neruda henne. ”Jag har redan bestämt händelsekoordinaterna, den tid som saknas kommer att förklaras med vårt standardiserade sjukdomsscenario, och du kommer absolut inte att känna några dåliga effekter. Jag kommer personligen att se till det.”

”Okay, okay,” sa hon. ”Men finns det inte något sätt att föra in ett annorlunda scenario än ett sjukdomsminne? Någoting som bra sex, t.ex.?” log hon förföriskt.

Neruda ställde sig upp med ett dämpat skratt. ”Jag skall se vad jag kan göra.”

När de promenerade tillsammans till laboratoriet för Minnes-Reducerings-Procedureer, hade Neruda en underlig känsla av déjà vu.

Han visste att detta var Emilys tredje MRP. Han var inte säker på hur många han själv hade haft, men antog åtminstone ett halvt dussin. Han överräckte Emily’s dokument till David när de gick in i förberedelserummet. Emily eskorterades omedelbart till ett privat rum och blev ombedd att sätta sig i en bekväm stol med ryggen tillbakalutad i 45 graders vinkel. Neruda tittade på från ett glasfönster i kontrollrummet medan David genomförde förberedelserna. Emily tycktes obesvärad och skojade med David, någonting som Neruda förundrade sig över, då David inte var känd för sin känsla för humor. Efter några få minuters justering av huvudutrustningen för MRP, förenade sig David med Neruda i kontrollrummet. ”Vilka är nyckelorden för idag?” frågade han.

”Centrala Rasen,” svarade Neruda.

”Och tidsmarkeringarna?”

”14.20 och när du sedan startar MRP:n,” sa Neruda.

David tog på sig ZEMI-anknytningen och knäppte på samtalsystemet. ”Emily, vi är i det närmaste klara. Några frågor?”

”Var bara snälla,” sa hon med ett fniss.

”En minut till,” tillkännagav David och slöt ögonen för att mentalt få tillträde till MRP-programmets kommandostruktur.

”Finn ni där fortfarande?” ropade Emily.

”Jag går ingenstans,” svarade Neruda. ”Bekymra dig inte, David är den bäste MRP-operatören vi har.”

”Jag är verkligen mycket lugn,” sa Emily. ”Jag är förvånad.”

Neruda visste att en del av förberedelsen var att släppa ut ett avslappande inhalationspreparat i rummet som hette Paratodolin. Det var så subtilt att de flesta aldrig misstänkte att deras avslappade tillstånd var artificiellt framkallat.

David öppnade ögonen under ett ögonblick och läste av alla de olika datauppgifterna på skärmen. ”Vi är klara att köra igång,” sa han och vände sig till Neruda. Hans hand knäppte på samtalssystemet en sista gång. ”Emily, vi är färdiga att sätta igång. *Centrala Rasen.*”

Emily föll omedelbart in i ett medvetslöst tillstånd. Hennes ögon rörde sig vilt under de slutna ögonlocken, men för övrigt tycktes hennes kropp vara avslappad och bekväm.

”Då var det gjort,” sa David några ögonblick senare.

Neruda knäppte på ett annat samtalssystem. ”Vi har omkring fem minuter på oss att flytta henne i läge. Sätt igång.”

Inom tio sekunder kom två assistenter in i MRP-rummet, tog av Emily’s huvudutrustning och lirkade över henne på en blank bårvagn av rostfritt stål. David tittade på utan att hans ansikte visade någon oro. ”Aktiveringsfrasen är: ”Emily, är du okay?”

”Tack för allt, David. Jag uppskattar verkligen din hjälp,” sa Neruda.

”Inga problem.”

Assistenterna körde Emily till ett undersökningsrum på sjukmottagningen genom en hemlig korridor som band samman de båda avdelningarna. Neruda följde med.

Meddetsamma när man kommit in på undersökningsrummet flyttades Emily till ett undersökningsbord och Dr. Stevens dök upp. ”Det här är scenario sju, eller hur?”

”Alldeles riktigt,” sa Neruda och skakade hans hand.

”Och hon har aldrig varit med om det här scenariot förut?”

”Alldeles riktigt.”

”Har alla klockor satts tillbaka tjugo minuter?”

”Jäklar, jag glömde min egen,” sa Neruda. Följaktligen satte han snabbt tillbaka sin klocka.

”Är ni färdiga, då?” frågade Dr. Stevens.

”Jag är klar.”

”Börja med ditt ord.”

Neruda tog Emily’s hand i sin och tittade ner på hennes uttryckslösa ansikte. ”Emily, är du okay?”

Hennes ögon öppnades, och blinkade i snabb följd. ”Vad hände?”

”Du svimmade,” svarade Neruda.

”Hur... varför... varför svimmade jag?”

Dr. Stevens klev fram och kikade över Nerudas högra axel. ”Emily, din blodsockernivå är alarmerande låg. Jag tror att det är därför du svimmade. Vad har du haft för diet under de senaste veckorna?”

”Min diet?”

”Ja?”

”Normal... tror jag,” sa hon och försökte komma upp. Neruda hjälpte henne att sätta sig upp. Hon gned sina ögon. ”Jag känner mig så groggy... som om jag behöver ytterligare två timmars sömn.”

”Det är normalt för ditt tillstånd,” sa Stevens.

”Har du någon gång tidigare lidit av hypoglycemi?”

”Jag tror inte att jag någonsin har svimmat tidigare i mitt liv,” sa hon.

”Nej, jag menar om du har fått diagnosen hypoglycemi. Det finns inte i dina medicinska journaler.”

”Nej,” svarade hon, medan hon fortfarande försökte att återfå fattningen.

”Emily, kan du försöka stå upp?” frågade Dr. Stevens. ”Det kanske hjälper om du rör på dig litet.”

Neruda hjälpte henne ner från undersökningsbordet och hon lutade sig mot honom under några ögonblick för att återfå balansen, och promenerade sedan runt i rummet på egen hand under några sekunder och återvände till bordet närmast Neruda. ”Jag känner mig bättre.” Hon kastade en blick på sin klocka. ”Hur länge var jag borta?”

”En kort stund, men du var verkligen ute i kylan,” sa Neruda. Vi var verkligen glada över, att Dr. Stevens var inne på en lördag.”

”Tack så mycket,” sa Emily och tittade på Stevens.

”Varsågod, Emily,” svarade han. ”Jag skulle vilja att du tar några av de här tablettorna två gånger om dagen under de nästa fyra dagarna. De kommer att hjälpa dig att stabilisera dina blodsockernivåer. Ät också en massa frukt – äpplen, päron, grapefrukter och dylikt. Okay?”

”Jag fattar” sa hon och tog den lilla plastasken med tabletter.

Hon och Neruda promenerade långsamt ut från sjukmottagningen. ”Jag kommer svagt ihåg att du kallade in mig på kontoret på grund av någon oförutsedd händelse. Vad var det?” frågade hon.

Neruda stannade på fläcken. Hans ansikte började lysa upp som hos ett barn precis innan det öppnar en födelsedagspresent. ”Jag tror att jag har hittat ingångspunkten på den optiska disken!”

”Du skojar,” sa hon. ”Vad är det?”

”Var och en av kammarmålningarna har en ledande symbol. Jag bad David om han kunde göra en exakt kopia av symbolerna i ett tredimensionellt hologram och mata in dem i den optiska disken när den uppnådde sin optimala resonans, i exakt samma ordning som kamrarna.”

”Och?”

”Vi har fram till idag på morgonen kl. 11 över två tusen sidor som har skrivits ut!”

Emily gav honom en stor kram och drog sig sedan snabbt bort. ”Oh, vilka otroliga nyheter! Hur ser det ut?”

”Mest hieroglyfer, några stjärnkartor, digitala artefakter som vi inte kan börja göra något vettigt av och en känsla av att informationen är organiserad i samma struktur som kamrarna, nämligen tjugotre sektioner, men vi vet inte säkert förrän vi har gjort färdigt utskriften. Och det kommer att ta ytterligare några timmar tror vi.”

De började promenera igen. ”Vi går och kontrollerar utskrifterna. Jag vill se hur de ser ut. Okay?” frågade Emily.

”Jag var redan på väg när du svimmade,” flinade Neruda. ”Tror du att du kan klara av att hålla dig vid medvetande den här gången?”

”Mycket roligt,” sa hon medan ett leende krusades kring munnen. ”Apropå det, bar du mig verkligen hela vägen till sjukavdelningen?”

”Jag är inte helt oduglig på att lyfta tungt som du vet,” svarade Neruda. ”Inte för att du är särskilt tung.”

”Var försiktig,” varnade Emily. ”Du trampar på farlig mark.”

”Jag är bara glad över att du är okay,” sa han.
De två promenerade sida vid sida till labbet för dataanalys.

Kapitel Tretton

DISSONANS

Evolutionen inom det materiella universat har utrustat dig med en livsfarkost, din mänskliga kropp. Första Källan har begåvat din kropp med SIN verklighets renaste fragment, din Helhetens Navigatör. Det är detta mystiska fragment från Första Källan, som agerar såsom den mänskliga själens vägledande ljus – och smälter samman de dödliga och de eviga aspekterna. Kan du fatta vad det innebär att ha ett fragment av den Absoluta Källan inneboende i själva ditt väsen? Kan du föreställa dig ditt öde, när du smälter samman med ett verkligt fragment av Storuniversums Första Källa? Ingen begränsning kan läggas på ditt Självs förmågor eller på din eviga möjlighet.

Ett Utdrag från *Funktionen hos Helhetens Navigatör*, Kammare 15.
WingMakers

Neruda, Andrews och Emily hade just druckit upp sin andra kanna kaffe. Klockan var några minuter efter midnatt och dagens händelser hade gjort dem mer uppskruvade än vad koffeinet kunde åstadkomma. De hade tillbringat de sista timmarna med att analysera utskriften från den optiska disken – 8 045 sidor totalt – och var nu övertygade om, att de hade hittat den åder som var det övrigas moder.

”Hallå, chefen,” sa Andrews, ”vet Femton om, vad vi har hittat här?”

”Han vet,” svarade Neruda.

”Så var finns han?”

”Han hade möten hela dagen. Han vet också om, att jag kommer att informera honom måndag morgon.”

”Jäkla karl,” sa Andrews, ”om jag var ledare för det här stället, så skulle jag vara här.”

”Om du var ledare för det här stället skulle vi designa James Bond’s tekniska leksaker,” sa Emily spydigt.

Andrews grymtade som att han inte höll med.

”David, jag vet att det är sent,” sa Neruda och vände sig mot skärmen, ”men skulle du kunna försöka en sista gång att urskilja alla repetitioner i texten, som skulle kunna analyseras såsom en delrubrik eller titel?”

”Och använda vilka kriterier?” frågade David.

”Vi kan försöka repetera hieroglyfsträngar på upp till trettio tecken, vilka upprepas tjugotre eller tjugofyra gånger under textens gång och har ett liknande antal bokstäver före och/eller efter sig.”

”Det är gjort.”

Ett ögonblick senare kom Davids röst över det interna nätet. ”Vi har identifierat någonting som bemoeter det kriteriet. Där finns tjugo-fyra upprepningar och teckensträngarna varierar

från fyra till tolv bokstäver. Jag kommer ut på skärmen om bara ett ögonblick. Var snäll och vänta.”

Neruda flinade och vände sig till Andrews. ”Kanske vi just har hittat vår första ledtråd till deras språkstruktur.”

Datorskärmen flimrade under ett ögonblick och sedan började text rulla ner över skärmen.

PRELIMINÄR ANALYS: DESSA TECKEN UTGÖR ETT FULLSTÄNDIGT SPRÅK OCH ÄR INTE PIKTOGRAFISKA (bildspråk) TILL SIN NATUR. DET FINNS SAMMANLAGT 46 UNIKA TECKEN OCH 49,721 UNIKA TECKENSTRÄNGAR, FÖRMODLIGEN ORD. VARIATIONER TYCKS VARA BEGRÄNSADE TILL 210 TECKENSTRÄNGAR.

DE 24 TECKENSTRÄNGARNA SOM DU SPECIFICERADE HAR – INOM EN SJU-PROCENTIG MARGINAL – 100,000 TECKENSTRÄNGAR ANTINGEN INNAN OCH/ELLER EFTER DERAS UPPTÄDANDE. DETTA TYDER PÅ EN STRUKTUR MED HÖG TROLIG ENLIGHET MED DE 24 INDEX-SPÅREN SOM HITTADES PÅ DEN OPTISKA DISKEN.

EN LISTA PÅ DE HÄR 24 TECKENSTRÄNGARNA FÖLJER MED SIDOMARKERINGAR. SANNOLIKHETEN ÄR 97.6% ATT DE HÄR 24 TECKENSTRÄNGARNA MOTSVARAR SEKTIONERNAS ÖVERSKRIFTER NÄRBESLÄKTADE MED INDEX-SPÅREN.

HUVUDSYMBOLERNA SOM FINNS I MÅLNINGARNA, VILKA ANVÄNTS FÖR ATT FÅ TILLTRÄDE TILL DEN OPTISKA DISKEN, FINNS INTE KOPIERADE I DEN HÄR TEXTEN. DÄRFÖR ÄR DET TROLIGT, ATT DEN HÄR SPRÅKSTRUKTUREN ANVÄNDER BÅDE BILDTECKEN OCH ETT FULLT SPRÅK I NÅGOT SLAGS FÖRHÅLLANDE SOM ÄR VÄXELVERKANDE. DET HÄR FÖRHÅLLET BÖR STUDERAS NÄRMARE. DET KAN VARA NYCKELN TILL ATT DECHIFFRERA TEXTEN. SLUT.

Neruda var färdig med att läsa innan de andra. ”Tack, David. Vänta en sekund.”

Han vände sig till Andrews och Emily som fortfarande läste på skärmen. ”Jag behöver vara ensam under några minuter.”

”Nu?” frågade Andrews. ”Jag har inte läst färdigt.”

Neruda nickade.

”Ska vi sätta på en ny kanna kaffe?”

”Jag tror, att vi är färdiga för natten,” sa Neruda

”Okay, då, vi ses imorgon,” sa Emily, ställde sig upp och sträckte på armar och ben. ”Stanna inte uppe för länge. Det är nästan midnatt.”

”Den är tjugo över,” sa Andrews

Emily kastade en blick på Neruda, som nickade.

Emily tittade på sin klocka igen och slog några gånger på urglaset. ”Måste vara dags för ett nytt batteri.”

”Rolex är så överskattade,” sa Andrews.

”Hur mycket jag än gillar Micky Mus,” suckade Emily, ”så har jag svårt för att lita på en seriefigur när det gäller min tid.”

”Hallå där, knacka lagom, åtminstone *min* klocka fungerar.”

”God natt,” sa Neruda med den omiskännliga tonen hos en förälder, som påminner sina barn om att gå och lägga sig.

”Vi försvinner härifrån,” sa Andrews. ”Jag kan avgöra när vi inte är önskade.”

Emily tittade bakom sig och vinkade. ”God natt.”

Andrews och Emily lämnade rummet utan ett ord till. När dörren stängde sig bakom dem, tryckte Neruda på internkommunikationen. ”Har du gjort någon jämförande analys med det tretton-siffriga talet, som Samantha plockade upp under vår sista RV-session, mot den här texten?”

”Nej.”

”Kan du göra mig till viljes en sista gång?”

”Visst,” sa David. ”Analysen kommer på datorn.”

Neruda tittade på skylten med text, när den rullade över datorskärmen.

ANALYS: VARJE TECKEN I DEN TRETTONSIFFRIGA TECKENSTRÄNGEN ÄR KOPIERAD I TEXTEN (DETALJERAD ANALYS FINNS ATT TILLGÅ OM SÅ ÖNSKAS). DET FINNS BARA EN PLATS I TEXTEN DÄR DEN ÅTERGES I EXAKT SAMMA ORDNING, SIDAN 121, RAD ÅTTA.

FÖRKLARANDE ANALYS (34.3% SÄKERHET): OM DEN HÄR SIFFRAN VERKLIGEN ÅTERGER SERIENUMRET PÅ PLANETEN JORDEN, ÄR DET LOGISKT ATT DEN SKULLE FINNAS I DEN FRAMFÖRLIGGANDE DELEN AV TEXTEN. DET ÄR TROLIGT ATT DEN HÄR DELEN BESKRIVER DEN KOSMOLOGISKA STRUKTUREN HOS DEN CENTRALA RASENS TROSSYSTEM OCH DERAS RELATION MED JORDEN OCH MÄNSKLIGHETEN. SLUT.

”David, dubbelchecka talen mot de tjugofyra teckensträngarna. Låt oss se vilken överlappningen är,” begärde Neruda.

”Vill du ha överskotten filtrerade?”

”Ja.”

”Komplett analys,” sa David. ”Borde vara på skärmen omedelbart.”

ANALYS: DET FINNS ELVA TAL FRÅN DEN TRETTONSIFFRIGA TECKENSTRÄNGEN SOM MATCHAR DE 24 TECKENSTRÄNGARNA FRÅN DEN TEXT, SOM ANTAS VARA SEKTIONENS ÖVERSKRIFTER. OM MAN ANTAR, ATT DERAS TALSYSTEM ÄR I ENLIGHET MED VÅRT OCH BASERAT PÅ SEKVENSEN OM DEN TRETTONSIFFRIGA TECKENSTRÄNGEN ÄR SERIENUMRET PÅ VÅR PLANET – ENLIGT DEN CENTRALA RASEN – 5,342,482,337,666. SLUT.

Neruda samlade sina tankar med en långt utdragen suck. Hans mun formade talet igen, tyst.

”David, fråga ZEMI vad serienumret betyder.”

”Förstått.”

Skärmen rullade fram en enda rad med ny text.

ANALYS: DET FINNS ÅTMINSTONE 5,342,482,337,666 BEFOLKADE OCH/ELLER POTENTIELLT BEFOLKNINGSBARA PLANETER I UNIVERSUM. SLUT.

”David, jag skulle vilja ha en förklarande analys, även om den ligger under tio procents säkerhet,” meddelade Neruda.

”På skärmen,” svarade David.

FÖRKLARANDE ANALYS (8,5% SÄKERHET): ENLIGT VÅRA EGNA DATA FINNS DET UNGEFÄR 1.2 BILJONER BEFOLKNINGSBARA PLANETER INOM UNIVERSUM. EMELLERTID FÖRUTSÄTTER DETTA ATT UNIVERSUM ÄR I SINGULARIS. OM JORDEN ÄR PLANET NUMMER 5,342,482,337,666, SÅ FÖRESLÅR DEN, ATT DET FINNS MULTIPLA UNIVERSA PÅ DET SÄTT SOM CORTEUM LÄGGER FRAM DET I SITT MANIFEST, LIMINAL COSMOGONY. SLUT.

”Just när man tror, att man har räknat ut allting,” viskade Neruda för sig själv. ”David jag sätter samman några dechiffreringsstrategier och skickar dem till dig imorgon omkring kl. 11. Just nu får vi kalla det här för natt.”

”Jag håller med,” svarade David. Då avslutar jag sändningen. God natt och sov gott.”

”Detsamma.”

Neruda förde elektroniskt in analyserna från ZEMI på sitt personliga management- system där han bokförde sin kunskap, och städade sedan upp kontorslokalen, eftersom han visste att Femton kanske skulle gå förbi på morgonen på väg till sitt kontor.

Han plockade upp ett avsnitt ur texten – antagligen det första avsnittet, vilket han antog vara ett bra ställe att påbörja dechiffreringsprocessen från. Han packade ner de 341 sidorna med den främmande skriften i sin portfölj, vinkade åt säkerhetskameran och släckte ljuset. Det gjorde ont i benen efter att ha suttit hela dagen och det kändes skönt att få promenera även i labbets sterila korridorer.

* * * *

Måndag morgon förberedde sig Neruda för sitt möte med Femton för faktagenomgång. En knackning på dörren distraherade honom.

”Ja?” sa han.

Dörren svängde upp och Donavin bjöd in sig själv. ”Jag kan se, att du väntade dig någon annan.”

”Faktiskt väntade jag mig inte någon vid den här tiden,” sa Neruda. ”Vad kan jag stå till tjänst med?”

”Jag hoppades, att du skulle kunna lämna tillbaka mitt frågeformulär,” svarade han. ”Färdigt, förstås.”

Neruda visade honom till en stol. ”Kan jag ge dig något att dricka? Litet kaffe eller vichyvatten?”

”Kaffe skulle vara bra,” svarade Donavin, medan hans röst blev en smula varmare.

Neruda öppnade sin termos och hällde upp en kopp kaffe i en plastkopp och räckte den till Donavin. ”Jag ser till att göra mitt morgonjava litet starkt. Jag ber om ursäkt.”

”Bekymra dig inte,” sa Donavin, ”jag kan behöva en riktig chock en sådan här morgon.” Han tog en liten klunk och ryggade tillbaka. ”Jag förstår vad ni menar. Jösses, hur tål du det här?”

”År av övning. Och uppväxt i Bolivia,” sa Neruda leende. ”Vilka framsteg har ditt projekt gjort hittills?”

”Utmärkt, utom när det gäller en sak. Det finns inte någonsin en enda en att prata med,” klagade Donavin. ”Sitter ni aldrig och långsnickar på det här stället?”

”Vi är underbemannade, Mr. McAlester –”

”Snälla, kalla mig Donavin,” avbröt han.

”Som du vill. Men vi är,” fortsatte Neruda, ”vi är fruktansvärt underbemannade och har inte tid med nöjena i en normal kontors miljö. Olyckligtvis måste detta upplevas som om vi undviker dig, men jag försäkrar dig, det gör vi inte. Det är bara en fråga om prioritering.”

”Är inte allt det,” sa Donavin mer som ett påstående än en fråga.

Neruda log. ”Du vill ha ditt frågeformulär och du vill ha det idag. Eller hur?”

Donavin log tillbaka och nickade.

Neruda låste upp en låda i sitt skrivbord och drog fram en dokumentmapp. ”Här är ditt frågeformulär, komplett ifyllt.”

Donavin kunde inte dölja sin förvåning. ”Tack. Jag är litet förvånad.” Han bläddrade snabbt genom sidorna med tummen och la märke till detaljnivån på svaren. ”Det ser jättebra ut.”

”Var det någonting annat?” frågade Neruda.

”Nej, nej, jag tror att det var huvudsaken,” sa han. ”Kan jag ta en titt på det här och komma tillbaka senare, ifall någonting är oklart för mig?”

”Naturligtvis.”

”Utmärkt,” sa Donavin och ställde sig upp och smuttade en sista gång på kaffet. ”Men nästa gång står jag för kaffet.”

Donavin stannade. ”Förresten, är Evans tillbaka på kontoret idag?”

”Det tror jag,” sa Neruda.

”Han är svårare att fånga än vad du är,” sa Donavin och stängde dörren bakom sig.

Neruda log för sig själv, då han visste att hans svar i frågeformuläret utan tvivel skulle irritera Donavin och att ett återbesök var säkert.

* * * *

”Har du sett de här?” sa Li-Ching när hon placerade kopiorna på Femtons skrivbord medan hans kontorsdörr klickade igen bakom henne.

”En av de saker som piggar upp en, när man har fullständig tillgång till ZEMI och kunskapsnätverket,” svarade han. ”Hur så, är det någonting som är fel?”

”Du vet, att jag bara leker med honom,” sa hon.

”Naturligtvis.”

”Han betyder absolut ingenting för mig,” sa Li-Ching. ”Jag försöker bara hålla honom sysselsatt med mödorna av en kontorsromans. Du till och med föreslog det, om du kommer ihåg det?”

”Ertappar jag dig med skuld?” sa Femton. ”Eller är du arg över, att jag är intresserad av dina affärer?”

”Ingetdera!” sa hon. ”Jag tycker inte om insinuationen, att jag gör det här av någon annan orsak än för att skydda dig!”

Femton lutade sig bakåt i stolen och tog av sig sina läsglasögon. På hans skrivbord var det utspritt en mängd tidningar inklusive New York Times, London Times och Wall Street Journal. Klädd i en marinblå kostym med en vit, diskret randig satinskjorta och gul slips med färger i pastelltryck förstärktes hans normalt myndiga närvaro.

”Låt oss lugna ner oss båda två,” sa han. ”Jag har inte anklagat dig för någonting, inte heller, så vitt jag vet, har du gjort någonting som är värt en anklagelse. Låt oss börja med dessa antaganden.”

Han började städa upp sitt skrivbord från tidningarna och la dem i en hög som om han just lagt märke till oredan på sitt kontor.

Li-Ching satte sig ner och korsade sina ben och sedan armarna. Hon snörpte med munnen som om hon höll tillbaka en strid ström av svordomar.

”Bra, nu har vi båda lugnat ner oss,” sa Femton, så nu kan vi försöka få rätsida på det här. Du är arg därför att jag gick igenom kopiorna om Donavins nyligen inträffade.. bedrifter –”

”Nej! Jag är arg, därför att du insinuerar att jag har valt det här handlings sättet därför att jag har verkliga känslor för honom. Och du vet förbannat väl, att jag inte har det.”

”Och på vad sätt har jag insinuerat något sådant?”

”Du gick igenom PM-kopiorna och använde nyckelord som klart visar på en brist på tillit.”

”Och hur vet du det?”

”Jag är Kommunikationsdirektör, har du glömt det?”

Femton noterade mentalt att han skulle ta bort det digitala signaturkravet för att gå igenom PM-utskriften via sökning med nyckelord. Åtminstone när det gällde honom. ”Okay, låt oss anta, att det du säger är sant –”

”Nej, låt oss erkänna, att det är det.”

”Okay, jag erkänner att jag gick igenom kopiorna, och ja, jag använde verkligen nyckelord som kunde tolkas som om jag inte hade tillit. Men till mitt försvar, jag känner mig inte väl till mods med Donavin. Han skulle kunna bli mer besvärlig än vi tror.”

”Jag älskar det sätt, på vilket du kan rationalisera bort dina irrationella handlingar,” sa hon. Du är inte bekymrad över Donavin mer än vad jag är. Du vill bara spionera på mig för att försäkra dig om, att jag inte sveps med av hans kärva, fina utseende och tydliga fysiska behag.”

”Upplever du honom fysiskt attraktiv?”

”Det är inte poängen!” sa Li-Ching och nästan skrek.

”Vad är då poängen?”

”Din brist på tillit till mitt omdöme,” sa hon och gjorde sin röst mjukare.

Han reste sig upp från sin stol och satte sig ned intill Li-Ching och la sin arm runt hennes axlar. ”Min tillit till dig har aldrig minskat, det är Donavin som jag inte litar på.” Han lyfte sin hand till sina läppar, när Li-Ching började prata och tystade henne. ”Och det är ingen

rationalisering. Det är bara det, att jag på ett djupt sätt bryr mig om dig och vill försäkra mig om att du har det bra.”

Li-Chings pupiller var som svarta hål som absorberade ljuset. ”Är det allt det handlar om?” lyckades hon till sist fråga. ”Du vill, att jag ska tro, att det är allt som det här handlar om?”

”Ja,” svarade Femton.

”Du litar fullständigt på mig? Även om jag väljer att fortsätta den här uppiktade affären med Donavin?”

”Ja.”

”Och du vill, att jag ska fortsätta förföra honom och sedan stöta bort honom?”

”Om det är det du vill,” sa Femton. ”Det är antagligen det bästa sättet att hålla honom distraherad. Jag vet, att det skulle fungera på mig.”

”Vill du bli distraherad?” sa hon med ett förföriskt tonfall.

”Det är jag redan.”

”Bra.”

De började kyssa varandra passionerat precis när en knackning på dörren avbröt dem. ”Vem är det?” frågade Femton barskt.

”Det är Jamisson,” sa en dämpad röst bakom dörren. ”Vi hade ett inplanerat möte nu.”

”Ett ögonblick,” ropade Femton och ställde sig upp. Han sänkte rösten och vände sig till Li-Ching. ”Om du vill, kan du stanna och lyssna till hans rapport.”

”Det är okay, jag såg ditt e-mail imorse. Det låter som om vi har ett helt nytt projekt i våra händer. Kommer du att lämna ansvaret för det till Neruda?”

”Tills vidare,” svarade Femton. ”Han gör ett exemplariskt jobb.”

”Du vet att Whitman vill ha det här projektet under sig för allt vad han är värd. Förvänta dig att bli utsatt för hårda påtryckningar, speciellt nu när vi har öppnat upp disken.”

”Låt oss hoppas, att vi inte öppnade Pandoras Ask,” sa Femton när han eskorterade henne till dörren. Med sin hand på dörrvredet kysste han henne igen.

När hon dog sig undan, strök hennes tumme över hans underläpp. ”Är du alltför upptagen ikväll med Echelon, eller kan du lägga undan litet tid tillsammans med mig? Jag är hemma hela kvällen. Ensam.”

”Ensam? Det tror jag knappast,” viskade Femton.

* * * *

”Hur gick din faktagenomgång med Femton?” frågade Emily.

”Den gick bra,” svarade Neruda och förenade sig med Emily, Andrews, Samantha och Collin i Hylo-konferensrummet för sitt ordinarie projektmöte. David var också närvarande – på datorskärmen – som vanligt tjudrad vid Zemi.

”Några förändringar i planerna?” frågade Emily.

”De goda nyheterna är, att han är mycket imponerad över våra framsteg,” sa Neruda och hällde upp ett glas vatten åt sig. ”Ett tecken på, att han förlitar sig på vårt teams initiativrikedom.”

”Och de dåliga nyheterna?” sa Andrews

”Han bytte säkerhetsnivån för projektet till Säkerhetsnivå Tolv.”

”Jäklar,” utropade Andrews. Så du och David får ha allt det roliga och äran.”

”Varför?” frågade Samantha. ”Varför beslutar han det här?”

”Låt mig förklara färdigt,” sa Neruda och gjorde sitt bästa för att se optimistisk ut. ”Alla kommer att bli rikligt belönade för sitt arbete till dags dato, vilket inkluderar en bonus på femtio tusen dollar och en befordran en nivå upp. Samantha är det enda undantaget, då hon redan fått sin befordran.

”Femton beviljade också, att var och en av er kan ta ledigt nästa vecka, så att ni får tillfälle att spendera och njuta av er bonus.”

”Det är utmärkt,” sa Samantha, ”men vad var det som hände som tog bort oss från projektet?”

”Han kan inte tala om det för oss,” avbröt Andrews. ”Ge upp det. Det är dags att ta pengarna och springa, om ni inte vill besöka MRP-labbet.”

Neruda satte sig ner. Han var klädd i kakibyxor och en denimskjorta med ärmarna upprullade till precis under armbågarna. Han såg ut att vara väl utvilad, men litet skakis – en kombination av koffeinet och över att vara tvungen att leverera dåliga nyheter till sitt projektteam. Han krattade med handen genom det raka svarta håret. ”Jag vet att ni är besvikna. Det är jag också, men Femton känner mycket starkt, att detta är det bästa för ACIO:s intressen och även för var och en av er individuellt.”

”Så vad händer nu?” frågade Emily.

”Ni kommer var och en att få nya uppgifter, när ni kommer tillbaka från era semestrar,” sa Neruda.

”Och under mellantiden?” frågade Collin.

”Under mellantiden kommer ni att finnas med i organisationen, som finns i den nuvarande databasen för projektet.”

”Jösses, det verkar som om jag till slut får min önskan uppfylld,” sa Andrews. ”Ett nio-till-fem jobb.”

”Du menar halvpension,” inflikade Collin.

”Det är inte så illa,” sa Neruda. ”Ni kommer att kunna trappa ned, slappna av. Det är inte det värsta som kan hända.”

”Kommer vi att bli tvungna att genomgå MRP vad beträffar vår inblandning till dags dato?” sa Emily.

”Ingen MRP kommer att behövas,” svarade Neruda.

Man kunde se lättnad i ansiktena hos teamet.

”Er bonus överfördes till era konton idag på morgonen,” sa Neruda. ”Jag är ledsen, att inte ni fyra kan stanna kvar i projektet. Jag är verkligen ledsen. Li-Ching och Evans kommer att ha hand om säkerhetsarrangemangen. De har lagt in ett möte till kl.14 i Litterära Rummet. Det bör bara ta en timme, efteråt kan ni ta ledigt resten av dagen och bli klara i huvudet. Några frågor?”

”Kommer vi att uppdateras om projektet?”

”Enligt er säkerhetsnivå, ja, kommer ni att uppdateras varje vecka.”

En knackning på dörren fick gruppen att rycka till, och Femton kom in med ett allvarligt men vänligt uttryck i ansiktet. ”Jag ber om ursäkt för att jag avbryter,” sa han, ”men jag ville

uttrycka min uppskattning för ert hårda arbete med det här projektet och ge mitt personliga tack för alla era bidrag.”

Alla log tillbaka vid hans lovord.

”En sak kan ni alla försäkra er om och det är att direktörerna och jag kommer att göra allt som står i vår makt för att skaffa er tacksamma uppdrag, när ni kommer tillbaka från era semestrar. Vi har åtskilliga spännande projekt, som är klara att påbörjas, där ni kan involveras från första början.”

Han tystnade och tittade sig omkring runt bordet medan han värderade varje person individuellt. ”Jag hoppas, att ni njuter av er välförtjänta paus och återkommer utvilade och färdiga inför ett nytt projekt.”

Neruda ville läsa Femtons ögon, men han var alltför medveten om sig själv för att titta. Istället höll han sina ögon fokuserade på sina händer framför sig på bordet. Han var angelägen om att Femton skulle ge sig iväg. ”Tack för att ni stannade till, sir.”

Ett korus av tack blandade sig med Nerudas och Femton gick utan ytterligare ett ord.

”Om det inte finns några fler frågor, så tror jag att vi bryter här,” sa Neruda och ställde sig upp. ”Oh, David, om du kan stanna en stund, så har jag några få saker, som jag behöver gå igenom med dig.”

”Inga problem,” svarade David.

Resten av teamet plockade ihop sina papper och anteckningsböcker och gick på rad ut ur konferensrummet. Stämningen var blandad, till hälften upprymd och till hälften nedstämd. Ingen ville bort från projektet, men de förstod att Femton måste ha sina skäl. Goda skäl. Alla inom ACIO respekterade hans intellekt och bedömningsförmåga.

Neruda väntade tills dörren var helt stängd. ”David, jag har en del strategier gällande dechiffringen som Femton och jag pratade om imorse. Jag skulle vilja att du provar dem i eftermiddag om du kan och låter mig få veta vad du hittar. Okay?”

”Okay.”

”För det första, låt oss ta deras siffersystem och tillämpa det tvärsigenom hela texten –”

”Faktiskt,” sa David, ”så gjorde vi det redan imorse.”

”Bra. Vad är det för numerär täthet genom hela texten?”

”Obetydlig, om du vill ha ett exakt antal, kan jag få det på ett ögonblick –”

”Nej, det är okay,” sa Neruda, ”jag är faktiskt mer intresserad av att tillämpa kammar- och ETC-sajtens hieroglyfer på texten. Jag vet, att de huvudsakliga symbolerna inte finns återgivna, men hur är det med de andra? Har du gjort någon analys ännu på det området?”

”Nej.”

”Låt oss få det gjort. Dessutom har åtskilliga av de teknologiska artefakterna hieroglyfer på utsidan – inklusive målsökaren som sprängdes. Alla dessa hieroglyfer finns inmatade på fil nummer AAP - 787790A. Jag skulle vilja att ZEMI tar med dessa i analysen.”

”Förstått,” svarade David. ”Någoting annat?”

”Vi har ett arkiv för moderspråken på den morfologiska databasen, fil nummer AAP – 1290B. Jag vill ha en grundlig, jämförande analys genomförd mot denna databas. Använd en tio-procentig varierande marginal för att sortera sådant som passar ihop.”

”Förstått.”

”En sista sak,” sa Neruda. ”Jag tittade igenom den första sektionen av texten igår kväll. Har du gjort en notering om de digitala artefakter som kom ut ur skrivaren?”

”Ja, de är mycket märkliga.”

”Är de egentligen artefakter eller en separat språkstruktur?” frågade Neruda.

”Vi gjorde kvalitetstester enligt vår standard på andra skrivare och gjorde kopior på resultaten noggrant varenda gång. De är inte, tekniskt talat, digitala artefakter, fastän de minsann ser ut som det.”

”Vad gör ZEMI med det hela?”

”Vi tror att det är en annorlunda språkstruktur.”

”Matematik?” frågade Neruda.

”Vi har inget sätt att kunna veta det just nu. Matematik, musik och geometri ligger högst upp på vår lista, men det är omöjligt att vara mer definitiv.”

”Vi behöver få med de här sakerna i vår språkanalys-process. Den morfologiska databasen omfattar förteckningar med förkortad musik och matematik. Jag litar på att du kan lokalisera dem.”

”Det har vi redan gjort,” sa David med ett inte alltför diskret flin i ansiktet.

”Utmärkt,” sa Neruda. ”Det var allt just nu, David. Tack för din hjälp med det här. Oh, jag antar att du kontaktar mig så snart du har analysen. Hur lång tid uppskattar du att det tar?”

”Jag kommer att ha någonting åt dig i eftermiddag.”

”Tack.”

”Inget problem,” sa David.

Datorskärmen gick tillbaka till sin normala svartgröna färg och Neruda kände sig plötsligt mycket ensam i konferensrummet. Han samlade ihop sina papper och städade upp litet i rummet.

När han lämnade konferensrummet styrde han kursen mot Femtons kontor, i hopp om att solrummet inte användes för något privat möte. Han behövde fylla ögonen med synintryck från naturen, någonting som formats av en skapares hand, - en skapare som han var alltför ivrig att finna.

* * * *

”Varför viskar du?” frågade Samantha mjukt.

”Det är klokt,” sa Neruda. ”Vi kan ta min bil och sedan släpper jag av dig senare.”

”Okay, men jag skulle kunna följa efter dig, om du föredrar det.”

”Nej, det är bra, jag föredrar att vi åker i samma bil så att vi kan prata,” svarade Neruda.

”Evans kommer att veta det ändå.”

Neruda och Samantha knuffade sig igenom dubbeldörrarna efter att ha vinkat god natt till säkerhetsvakterna. Det var tidig kväll och Neruda hade en dov huvudvärk, som inte tycktes vilja gå över. Samantha hade lämnat honom ett brådskande röstmeddelande tidigare på dagen, men han hade varit alltför upptagen för att ha ett möte med henne. Den jämförande analysen hade kommit in från ZEMI och informationen hade slukat hela hans eftermiddag och en del av kvällen likaså.

Det som bekymrade honom vad gällde meddelandet var tonen i hennes röst och det faktum att hon hade hittat ett dokument som använde termen, *Centrala Rasen*.

De kom in i hans personbil av märket Honda och kände sig märkligt i blickfånget, när de körde igenom säkerhetsgrinden vid huvudentrén. En äldre vakt som hette Curtis vinkade åt dem från sin glashytt, men inte innan han noga hade granskat Nerudas passagerare. Neruda hade känt Curtis i nästan tjugo år, men tillit växte inte fram lätt hos Evan's säkerhetsteam. Omsorgsfullt fick de odla sin förföljelsemani. På sämsta sätt.

Genast när de kommit förbi den slutliga säkerhetskontrollen – ett dussin videokameror, som installerats inuti en metallbåge som hängde över entrén till inhägnaden – slappnade Neruda synbart av. ”Så vad är det för dokument du har hittat?”

”Jag har haft en MRP, eller hur?” konstaterade hon och ignorerade hans fråga.

Neruda kastade en snabb blick på hennes ansikte och återvände sedan med sin uppmärksamhet till vägen. Han hatade att ljuga.

”Vad får dig att tro, att du har haft en MRP?”

”Snälla, besvara bara min fråga ärligt,” vädjade hon.

Samanthas röda hår accentuerades av den röda glöden från den nedåtgående solen. Hon var klädd i en ärmlös, vit bomullsklänning avskuren precis under knäna och dekorerad i lysande turkos.

Neruda kastade regelbundet en blick i backspeglarna. Hans paranoia bubblade upp till ytan inom honom av orsaker, som han inte kunde definiera. Han skyllde den på sin koncentration, som försvagades på grund av huvudvärken och på arbetsdagens ups and downs.

Han tvingade sig till att se avslappad ut och låta ledigt nonchalant, när han förberedde sig på att besvara hennes frågor på exakt det sätt, som han hade tränats att göra. ”Om jag svarar på din fråga... ärligt, kan jag äventyra projektets säkerhet. Det skulle bli en plump i protokollet för oss båda och skulle kunna kräva allvarliga botemedel.”

Han vände sig om för att se henne i ögonen och se vilken effekt hans ord hade. Hennes ögon var slutna.

”När jag rekryterades till den här platsen,” sa hon, ”var en av de saker som Branson försäkrade mig, att jag aldrig skulle behöva bekymra mig om, att någon skulle missbruka mina speciella förmågor. Etiska dilemman – om de någonsin skulle uppkomma – skulle ordnas upp med min inblandning och samverkan.”

Hon öppnade ögonen och stirrade på Neruda. ”Någon ljuger för mig. Jag togs bort från det här projektet av orsaker, som jag inte fullt förstår.” Hon gjorde en paus och hennes händer darrade lätt. ”Jag *vet*, att jag fick en MRP.”

”Vad är det exakt, som leder dig till den slutsatsen?” frågade Neruda.

Hon suckade åt hans försök att slingra sig undan. ”I eftermiddags gjorde jag i ordning en del av mina anteckningar om projektet. I marginalerna på min projektbok, hittade jag nerklotttrat – med min handstil – frasen: *det var den Centrala Rasen, som var skaparna till de sju sajterna*.

Neruda kände en adrenalinstöt inom sig. Mentalt försökte han samla ihop sig för att kunna hämta sig. ”Samantha, kanske du bara reagerar på någonting du skrev som en spekulation –”

”Spekulation?” utropade hon. ”Jag har aldrig hört termen Centrala Rasen, inte heller var jag medveten om, att det fanns *sju* ETC-sajter! Hur kan detta vara spekulation?”

Neruda förblev tyst medan hans ögon var som fastklistrade vid den vita stackato-linjen som delade upp den grå, ändlösa vägen.

”Det är mera,” sa hon med en mjukare röst. ”Efter att ha läst det här, fick jag omedelbart en bild inuti mig i form av tre varelser. Bilden triggade igång någonting... fragment från en RV-

session som jag hade med dig, Branson och Femton. Det är röriga bilder för att vara säker, men jag kommer ihåg tillräckligt för att veta, att jag var i kontakt med den här rasen. Eller hur?”

Neruda kände sig inträngd i ett hörn. Plötsligt svängde han av den tvåfiliga landsvägen till en grusväg, som han aldrig hade varit på förut.

”Vart ska vi åka?” frågade Samantha med bestörtning i sin röst.

”Jag behöver få komma ut ur bilen,” svarade han. ”Jag behöver få känna himlen. Jag har varit instängd på kontoret alltför länge.”

Hon nickade med förståelse. Några kilometer nerför grusvägen kom de till en urlakad ravin, där Neruda körde ut bilen och stängde av motorn. ”Låt oss ta en promenad.”

Luften innehöll en svag doft av pinjebarr från några träd i närheten, som dolde dem från den nedåtgående solen. De följde den torra flodbädden som sin promenadstig med den nedåtgående solen i ryggen.

Neruda behöll ögonen rakt framför sig, kastade en blick då och då mot skyn för att söka efter uppdykande stjärnor i den gryende skymningen. Venus kastade redan loss sin silvriga förtrollning.

”Det jag sa förut,” bekände Neruda, ”var inte exakt sanningen, men jag... nej, vi, har en verklig dilemma.”

Han stannade för att plocka upp en sten som hade fångat hans öga och kastade tillbaka den efter en snabb blick. ”Du har stött på just den sak, som var orsaken till att du fick en MRP och till att du flyttades bort från projektet.”

”Vad är det som är så hemligt med den Centrala Rasen eller det faktum, att det finns sju ETC-sajter?” frågade hon.

Neruda stannade. ”Jag är inte säker på, hur jag skall svara dig, Samantha. Det finns en del i mig som sympatiserar med dig och vill berätta allt för dig. Men det finns också en rationell sida hos mig, som känner till protokollet och vet att jag bör följa det.

”Och vad betyder protokollet i den här situationen?”

Neruda visste, att han talade med den bästa fjärrskådaren (RV:n) inom ACIO, kanske alltsedan fjärrskådare började användas för 22 år sedan. Han var antingen tvungen att öppet prata strunt och komma genom situationen, eller berätta sanningen. Han valde det senare. En outplånlig instinkt från någonstans djupt inom honom talade om för honom att skydda sin trovärdighet. ”Enligt protokollet skall jag uttrycka förståelse för dig, samtidigt som jag tillbakavisar ditt krav, som baseras på den troliga osannolikheten i den givna situationen.”

”Det låter som något, som Evans skulle kunna skriva,” sa Samantha och hennes tysta sarkasm förnekade hennes känsla av total hjälplöshet.

Neruda småskrattade för sig själv, glad över att han för första gången på länge följde sina instinkter och inte sin träning.

”Så vem är Centrala Rasen och varför är deras identitet så skyddad av Femton?” frågade Samantha.

”Jag vet att du vill veta det, men du behöver ha klart för dig konsekvenserna av den här vetskapen.”

”Som är?”

”Femton har beordrat att ingen under Säkerhetsnivå Tolv får ha vetskap om den Centrala Rasen och dess skapande av de sju ETC-sajterna. Om du får den här informationen, kommer

du att underkastas en ny MRP, och den här gången kommer han antagligen att luta åt att ta bort ditt minne av hela projektet. Jag kan inte med gott samvete låta dig få den här kunskapen och inte tala om det för Femton.”

”Jag förstår,” sa Samantha, ”Men kanske vi kunde övertyga Femton om, att jag är en tillgång för projektet istället för en belastning.”

”Vi skulle kunna försöka,” sa Neruda. ”Men jag måste tala om för dig, Samantha, att det är en liten möjlighet, att han skulle kunna övertygas om en sådan sak, om vi inte har en vattentät logisk grund. Tänker du på något?”

”Jag känner inte till tillräckligt av historien,” svarade Samantha. ”Berätta för mig.”

”Är du villig att riskera ett radikalt minnesutbyte på arton dagar?”

”Det är min enda verkliga valmöjlighet... jag menar... jag *måste* få veta. Det är så jag är funtad,” sa hon.

”Du är alldeles säker?”

”Jag är alldeles säker,” sa hon med fast röst.

”Den här proceduren kan få kvarvarande effekter alltifrån mild paranoia till avskärmad depression. Vanligtvis är de temporära men de kan också vara i månader, även i år hos en del känsliga typer.”

”Och du antyder, att jag är en sensitiv typ, eller hur?” sa Samantha med en antydning av bitterhet.

”Jag vill bara försäkra mig om, att du är medveten om konsekvenserna med det du ber om.” Han kastade en snabb blick tillbaka på sin bil. Hans paranoia var lika stor som den varit under nästan ett decennium. ”Just nu, precis i det här ögonblicket är det helt troligt, att Evans eller Jenkins vet om, att vi har det här mötet ute i mitten av ingenstans. Beroende på vem du är och det faktum att du underkastades en MRP igår, så antar de att vi diskuterar din situation. Jag kommer att bli tvungen att skriva ner en rapport på morgonen och du kommer att falla under Femtons noggranna granskning.”

”Om du håller på att försöka göra mig nervös,” sa Samantha, ”så lyckas du i högsta grad.”

Neruda såg en stor klippa som kom i dagen. ”Vi sätter oss ner där borta så att vi kan prata.”

De promenerade bort till en grupp stenar som såg ut som ben från jorden, vitblekta av ökensolen och satte sig mittemot varandra på stenblock i storlek som små bilar. Neruda hade ansiktet mot de sista resterna av den nedåtgående solen och hans mörka hud genomdränktes med den blodröda glöd, som färgade den västliga himlen.

”Du vet om, att det här är en situation med allt eller intet?”

”Ja.”

”Jag berättar allt för dig och om Femton beslutar, att du inte får behålla någonting, så samtycker du villigt till en radikal MRP.” Neruda gjorde en paus och tittade djupt in i hennes ögon. ”Jag har ditt ord?”

”Du har mitt ord.”

”Okay,” sa han och flyttade på benen för att hitta en mera bekväm ställning. Han tog ett djupt andetag. ”Vi har haft två RV-sessioner under den sista veckan. Vid båda tillfällena blev du noga undersökt av representanter för den Centrala Rasen.”

Samantha började avbryta, men Neruda höll upp handen för att tysta henne. ”Den Centrala Rasen är den äldsta av alla raser, deras evolutionära tidslinje är någonting i storleksordningen av tolv miljarder år. De anses av Corteum vara Skapargudarna till alla väsen i universum –”

”De är våra gudar?” darrade hennes röst.

”Ingen vet exakt vem de är,” svarade han. ”Det finns några få gamla skrifter som refererar till dem. De Sumeriska, Maya och Dogon-kulturerna hade alla samröre med de här varelserna vilket upptecknades. Vi har originaltexterna i vår databas och där finns några få samtida, kanaliserade manuskript, som också nämner dem.

”Men den Centrala Rasen har aldrig beskrivits i detalj därför att ingen egentligen förstår deras unika medvetande, deras sätt att leva och kultur, utom antagligen *deras* skapare. De är i sanning mytiska väsen. Och, ja, de är enligt Corteum, våra gudar – åtminstone när det gäller våra fysiska kroppar och sinnen.”

”Så vad hände med Gud? *Guden?*” frågade Samantha.

”Den Centrala Rasen skapades av Gud såsom den ursprungliga mänskliga själsbäraren. De skulle kunna liknas vid den första versionen av mänskligheten, som slutligen utvecklades till den äldre rasen, vilka konstruerade och förfinade DNA:t hos högre livsformer eller själsbärare. Gud utgav en del av sig själv i den här genetiskt konstruerade själsbäraren eller i det vi kallar den fysiska kroppen. Så man kan säga, att det var en gemensam satsning mellan Gud och den Centrala Rasen. Återigen, det här är enligt Corteum, som tycks ha mer insikt om den här rasen än någon annan källa vi hittat.”

”Okay, för ögonblicket,” sa hon, ”jag hänger med dig vad beträffar den Centrala Rasens identitet, men varför är det ett sådant stort problem, att jag har kunskap om det här?”

”Jag skildrar bara bakgrundshistorien,” svarade Neruda. ”Det verkliga problemet är, att den Centrala Rasen skapade ETC-sajterna, som är sju till antalet, för att försvara planeten mot deras gamla fiende, som enligt profetian kommer att besöka Jorden år 2011 och ta över den.”

”Du menar rent bokstavligt?”

”Ja.”

”Okay, jag hänger fortfarande med,” sa hon. ”När kommer vi till den del, som jag inte bör känna till? Därför jag har hört om ett dussin domedags- och mörka profetior inför millenniumskiftet.”

Neruda log. ”Globalt sett lägger man inte ner en massa uppmärksamhet på profetiorna om Armageddon och uppkomsten av Antikrist. Den verkliga historien är litet för mycket utmålade och skrämmande för att förmedlas till allmänheten, men urvatnade versioner tillåts att cirkulera. Och tillsammans med dem den ständiga tron på att religiösa profetior inte har någon verklig relevans eller betydelse i dagens samhälle.”

Han gjorde en paus och svalde hårt. ”Men de profetior, som vi har tillgång till, förmedlar en tragisk och överväldigande ockupation av Jorden av en ras med syntetiska varelser, som kommer från en plats bortanför vår galax. Vi har nu fått bestyrkt från ETC-sajten att den här galaxen är M51, ungefär trettio-sju miljoner ljusår bort.”

”Hur är det möjligt?” frågade Samantha. ”Jag menar, även om man reser med ljusets hastighet, skulle det ta dem trettio-sju miljoner år att komma hit.”

”De är syntetiska och från en gammal ras med väsen, som inte kan förknippas med vår mänskliga gentyg,” sa han. ”Det är allt vi vet. Inte ens Corteum har träffat på dem och inte heller någon annan har någonsin gjort det.”

”Har vi fjärrskådat dem?”

”Ja, många gånger.”

”Och?”

”Jag kan inte berätta för dig,” svarade Neruda. Men Femton är övertygad om, att hotet är verkligt och att de har teknologin för att resa intergalaktiskt.”

”Du sa, att du skulle berätta allt för mig,” påminde hon honom.

”Du bör inte ta mig bokstavigt. Jag menade bara, att jag skulle berätta allt det, som du behöver veta vad gäller den Centrala Rasen och varför du avlägsnades från projektet och underkastades en MRP.”

Hennes ansikte drog ihop sig av frustration.

Solen var nu fullständigt under horisonten och stjärnorna var synliga. Dessa knappålsprickar med ljus var intensiva bevis på universums enorma storlek.

Samantha vek upp benen under sig. Hon kände sig litet lätt i huvudet, som om hon just kommit ur en RV-session. ”Så Antikrist är en syntetisk, själslös ras från någon annan galax?”

”Ja.”

Samantha skakade på huvudet från sida till sida och stirrade i marken. Hon hade svept armarna omkring sig för att avvärja den kyla, som plötsligt kom över henne. Hennes händer var kalla och hon blåste på dem – hennes varma andetag påminde henne om hennes mänskliga natur.

”Okay, tillbaka till mitt problem,” sa hon. ”Varför togs jag bort från projektet och fick en MRP?”

”Femton kände, att du hade blivit noggrant undersökt av den Centrala Rasen och han vill inte, att de ska känna till våra förmågor och våra mål när det gäller planetens försvar.”

”Talar du om för mig att ACIO har ett vapen för att skydda oss från de här... de här syntetiska utomjordingarna?”

”Det håller på att utvecklas ett sådant vapen eller försvarssystem.”

”Vad är det för något?”

”Återigen kan jag inte berätta för dig,” svarade Neruda, medveten om Samanthas stigande frustration.

”Skitprat,” viskade hon tyst. ”Kan du åtminstone svara på mina frågor med ett ja eller nej?”

”Jag ska försöka.”

Hon slöt ögonen under ett ögonblick och sorterade ordningen på sina frågor. ”Den Centrala Rasen konstruerade sju ETC-sajter och installerade dem på Jorden någon gång under vårt avlägsna förflutna?”

”Ja.”

Och de ansåg, att de här sajterna skulle vara en integrerad kraft för att skydda vår planet?”

”Ja.”

”Jorden är viktig för dem, därför att vi har mänskligt DNA som är unikt... eller... eller kanske högt värderat av någon orsak?”

”Vi är inte säkra, men vi tror, att det har någonting att göra med genetiken. Under en av dina RV-sessioner talade du om Jorden som ett genetiskt referensbibliotek för den här delen av vår galax. Vi antar, att de skyddar dessa bibliotek genom att installera ett planetärt försvarsvapen.”

”Så det här vapnet står i konflikt med det vapen, som ACIO håller på att utveckla?”

”Det vet vi inte,” sa Neruda.

”Men kanske är det så?”

”Ja.”

Hon tystnade och samlade sina tankar.

”Representanter för den Centrala Rasen upptäckte min närvaro under en RV-session och undersökte mig?”

”Ja.”

”Femton fruktar, att de kan få reda på vårt vapen... att de är i en position, så att de kan hindra oss från att använda det?”

”Någonting åt det hållet,” svarade han.

”Det är det! Det är det, eller hur?” utropade hon. ”Femton vill inte, att någon av oss under Säkerhetsnivå Tolv eller Tretton skall veta om den Centrala Rasen och det faktum, att de har installerat ett försvarsvapen på Jorden som konkurrerar med vårt eget. Har jag rätt?”

Neruda tittade bort och suckade.

”Har jag rätt?” frågade hon igen.

”Det är en del av det.”

”Och,” fortsatte hon som Sherlock Holmes, ”han vill inte, att vi ska ha fler RV-sessioner därför att han är rädd, att den Centrala Rasen har förmågan att gripa in i utvecklingen av vårt eget vapen.”

”Jag är inte säker på, att jag skulle använda ordet rädd. Jag har aldrig ansett Femton som rädd. Jag tror, att han mera bekymrar sig för, att den Centrala Rasen inte skulle gilla vårt val av vapen.”

”Varför?”

”Jag kan inte berätta för dig.”

”Därför att vårt vapen är så kraftfullt, att det skulle kunna förstöra planeten?” frågade hon.

”På ett sätt, men det är ett fullständigt defensivt vapen såsom Femton föreställer sig det.”

”Skitprat,” sa hon med en röst som var en viskning.

Samantha ställde sig upp för att sträcka på armar och ben. Hon böjde huvudet bakåt för att titta på himlen. ”Det här ligger ovanför min horisont,” sa hon.

”Kanske det är så för oss alla,” sa Neruda. ”Vi är inte ofelbara i vårt sätt att nalkas problemen, Samantha, men ACIO har den bästa teknologin på planeten och är helt bokstavigt talat den enda organisationen med kunskap om invasionen 2011. Om det är någon som skall kunna stoppa den här ockupationen, så är det vi.”

”Jag sätter mina pengar på Centrala Rasen, om de är, som du säger att de är. Hur kan vi hoppas på, att ha en mer avancerad teknologi än de varelser som... som skapade oss?”

”Det är inte så, att vår teknologi är mera avancerad än den som Centrala Rasen har, därför att vi tror, att de har tillgång till samma teknologi. Istället är det så, att Centrala Rasen, åtminstone enligt Femtons åsikt, inte skulle placera den här teknologin på planeten för att upptäckas av människor, speciellt om deras gamla fiende på något sätt skulle kunna försäkra sig om den.”

”Verkar det då inte vettigt, att de har en bra orsak till att förhindra den teknologin?”

”Nej,” svarade Neruda. ”Det anses, att de skulle förhindra användningen av den här teknologin, utan att de vet att ACIO har förmågan att använda den på rätt sätt och skydda den.”

”Så vi har det här vapnet till vår disposition just nu?”

”Nej.”

Hon hejdade sig och satte sig ner igen. ”Allt du har berättat för mig baseras på antaganden. Så vitt man vet, så är de sju ETC-sajterna exakt det, som vi försöker bygga upp. Och så vitt man vet, skulle den Centrala Rasen skydda sitt genetiska bibliotek med sitt bästa försvarsvapen.”

”Samantha, du måste förstå, att jag inte kan berätta alla orsakerna till våra antaganden,” sa Neruda. ”Tro mig, vi kom fram till de här slutsatserna genom en omsorgsfull analys av all tillgänglig information.”

”Varför vill då inte Femton samarbeta med den Centrala Rasen? Vad är han rädd för? Att de kommer att skrota hans ofullbordade och obeprövade teknologi?”

”Femton är en visionär, som ligger långt ovanför vad världen någonsin sett förut,” anförtrorde Neruda. ”Han planerade den här teknologin innan du föddes. När de flesta barn bekymrar sig om sina finnar, konstruerade han det här systemets ursprungliga ritningar. Vid den tiden visste han ingenting om den här hotande främmande invasionen. Han ville helt enkelt skapa den här visionen... att återskapa tiden –”

Neruda stannade mitt i meningen, medveten om att han sagt för mycket.

”Så det är det, som den här teknologin handlar om,” avbröt Samantha. ”Tidsresor.”

”Jag kan inte berätta för dig.”

”Varför? Jag kommer att få det här minnet bortrensat i alla fall,” argumenterade hon.

”Jag har sagt tillräckligt.”

”Utmärkt! Vad gör vi nu? Jag är fångad i korselden mellan ACIO,s hemliga vapen och Centrala Rasen. Hur ska jag rädda mig själv? Hur kan jag övertyga Femton om att få behålla mitt minne?”

Öknens förändrades från hetta till kyla, från ljus till mörker från ljud till tystnad. När de gjorde en paus under ett ögonblick, kunde Neruda höra den dämpade och något irriterande ringningen från mobiltelefonen i sin bil. Förutom detta hedrade tystnaden ljusjuvelerna hos den djupt blå-violetta himlen. Samantha darrade i kvällskylan och stod med ryggen mot honom, som om hon var absorberad av heligheten hos något som inte gick att observera.

”Kanske skulle vi ta oss tillbaka,” sa han.

”Har du några förslag?” vädjade hon medan hennes röst kämpade för att hitta sin normala ton.

”Mitt sinne är fullständigt tomt i det hänseendet.”

Samantha nickade svagt medan hennes ögon stirrade djupt in i sig själv.

Neruda beundrade henne mer än han någonsin hade väntat sig. Han hade aldrig varit så förtjust i RV-människor. De skrämde honom. Kanske hans rötter från Maya gjorde honom rädd för allting som kunde tyckas såsom magi eller svartkonst. Men han kunde se, att Samantha var äkta och sårbar på samma gång, drag som han attraherades av och den attraktionen var inte lätt att undertrycka. Han kände en stark moralisk plikt att hjälpa, men han kände sig samtidigt för kraftlös för att skydda henne. I realiteten kanske han hade undertecknat hennes avskedspapper, om inte hennes dödsorder.

”Vad tycker du, att vi ska göra?”

”Jag tycker, att vi ska ge oss iväg,” svarade han. ”Låt oss träffas igen imorgon bitti – innan jobbet – på precis den här platsen. Klockan sju. Kanske kommer vi att kunna komma på någonting med utvilade hjärnor”

”Jag tar med mig kaffe,” erbjöd hon.

”Du är från Mellanvästern, eller hur?”

”Jaa.”

”Jag tar med kaffet,” log han. ”Du tar med bakverken. Överenskommet?”

”Överenskommet.”

De promenerade de hundra meterna tillbaka till Nerudas bil och körde tillbaka till anläggningen under tystnad. De var båda trötta och deras tankar snurrade kring det beslut, som väntade dem om bara tio timmar.

Kapitel Fjorton

PÅMINNELSER

När en art i det tredimensionella universat upptäcker obestriddligt vetenskapliga bevis på ett flerfaldigt universum och på den innersta topologin hos Helhetens Navigatör, så påverkar det varje aspekt hos arten. Detta är det allra djupaste medvetandeskiftet, som kan förutsägas och det är den här händelsen som triggar igång Mästarnas Återkomst för att få ett klart inflytande och yttre roller.

Ett Utdrag från *Trossystem och deras energisystem*, Kammare Fyra
WingMakers

Evans öppnade sin ytterdörr, överraskad av att se Jenkins. ”Nu får du verkligen ha en bra förklaring,” sa han och promenerade iväg och lämnade dörren öppen och Jenkins stående på tröskeln. ”Ja, du kan komma in,” sa Evans över axeln.

Jenkins var en reslig man med en lång och gänglig kroppsbyggnad och seniga muskler, som tycktes redo att slå igen som en björnfälla. Han var allmänt ansedd inom ACIO såsom den uppenbara arvtagaren till Evans och av goda skäl. Han var ytterst kompetent. Hans mörka ögon tycktes alltid leta efter ledtrådar till en persons svagheter eller sårbarheter, ett drag som gjorde honom omtyckt av Evans.

”Jag tyckte, att du borde få veta om något. Kan du öppna PV:n?”

PV, eller PansoVision, var säkerhetsavdelningens interna nätverk och var bara tillgänglig för personal med Säkerhetsnivå 12 genom tillstånd från både Evans och Femton. Den enda ACIO-personal, som kunde använda systemet var de sju direktörerna, Jenkins och Femton.

”Den är öppen, den står bara på standby,” svarade Evans. Han var i morgonrock, barfota och håret var bakåtslickat. ”Kan jag bjuda dig på något?” erbjöd han när han gick ut i köket.

”Nej, tack,” svarade Jenkins. ”Jag ville bara, att du skulle se det här.” Jenkins fick PV:n i funktion och med några tangenttryckningar visade skärmen en videobild av profilen av Neruda i förarsätet och bredvid honom fanns Samantha. Han klickade på en knapp och frös bilden. I det nedre högra hörnet fanns datum och klockslag.

Evans promenerade in i vardagsrummet med ett glas vitt vin. ”Är du säker?” frågade han och lyfte sitt glas.

”Nej tack, det är verkligen bra för min del,” svarade Jenkins.

”Så vad har vi här?” frågade Evans och tittade på skärmen för första gången.

”En anomali,” sa Jenkins. Neruda och Samantha Folten lämnade kontoret tillsammans litet efter kl 19 och körde till den här platsen. Ett detaljerat fotografi ersatte bilden av Neruda och Samantha. I det nedre högra hörnet fanns frasen, *Arkiverat EITS-fotografi 091092: 1721PST*.

”Var EITS utom räckhåll?” frågade Evans.

”Ja, med bara tjugo minuter,” svarade Jenkins. ”Han hade tillgång till våra tabeller och kan fastställa tiderna.”

”Eller också hade han tur,” anmärkte Evans.

Jenkins slog på en tangent och två röda linjer med koder kunde ses överlappa satellitkartan.
 ”De stannade här och pratade i tolv minuter.”

”Romans?” frågade Evans.

”Det kan jag inte säga helt säkert, men terrängen var stenig och det var bara tolv minuter.”

”Inte en särskilt trolig plats för ett kärleksmöte då,” sa Evans med ett flin.

”Samantha hade en MRP igår på Femtons order,” sa Jenkins. ”Eftersom hon är en RV, kan hon ha haft en del minnesblödning.”

”Vad var klockan, när de kom tillbaka?”

Jenkins slog på några tangenter och en bild av Neruda och Samantha i bilen visades på skärmen, där de återvände till ACIO:s anläggning. ”De var borta i fyrtio-två minuter.”

”Nuvarande status?” frågade Evans.

”De är båda i sina respektive hem.”

”Okay, vi får se vad han gör imorgon,” sa Evans. ”Han vet, att vi vet. Han är alltför smart.”

”Vill du att jag ska föra någonting vidare till Femton?” frågade Jenkins.

”Nej, det tar jag hand om själv. Jag är tacksam för, att du gjorde mig uppmärksam på det här.

Håll mig informerad, om det blir någon förändring. Låt oss koppla på Theca Five under de nästa fyrtio-åtta timmarna och hålla ögonen på de här två så noga vi kan. Han kommer antagligen att skriva en rapport på morgonen och ingen skada skedd, men jag vill försäkra mig om, att han vet, att vi har skruvat upp värmen, så att han inte tvivlar på det.”

”På henne också?”

”Hon skulle inte veta om skillnaden,” sa Evans.

”Men hon är en RV.”

”Skitprat, jag bryr mig inte, Jenkins. Jag försökte bara spara din tid och dina ansträngningar. Om du vill jävlas med henne också, så varsågod.”

”Okay, då gör jag det” sa Jenkins.

”Tack igen.”

”Varsågod. God natt då.”

Jenkins lämnade bilden av Neruda och Samantha på skärmen – frusna i tiden liksom Bonnie och Clyde. Evans kastade en sista blick innan han satte sitt system på standby. Han höjde sitt vinglas till en skål och tittade mot mottagarskärmen. ”Förstör det inte för dig, grabben. Vi behöver dig fläckfri.”

* * * *

Samantha hörde hans fotsteg innan hon såg honom. Hennes hjärta hoppade till, när han klättrade upp för klippan. ”Du skrämde livet ur mig!” utropade hon.

”Ursäkta,” sa Neruda och höll upp sin kaffetermos och två plastmuggar. ”Jag försökte inte skrämma dig.”

”Det är okay, jag är bara litet uppskruvad.”

”Under de här omständigheterna,” sa Neruda, ”måste du lugna ner dig, inte bli uppskruvad. Min morgonbrygging bör få dina gnisslande nerver att slappna av.”

”Jag har hört talas om din morgonbrygging,” skrattade hon. ”Kommer den verkligen ut i klumpar?”

”Rykten. Bara rykten,” flinade han och satte sig ned bredvid henne.

”La du märke till någonting ovanligt igår kväll, när du kom hem?” frågade Samantha med en allvarlig och mjuk ton.

”Som vadå?”

”Som att min telefon har en signal med större räckvidd nu och min hemdator har ett annorlunda hummande, som pulserar nästan omärkligt, men jag kan känna det.

”De har placerat oss båda i Theca Five,” svarade Neruda sakligt.

”Vilket betyder?”

”De vet, att vi möttes igår och de vill, att jag ska veta att de vet. Det är deras inte så subtila sätt att säga, antingen kommer du fram och rapporterar det du vet, eller också antar vi, att din lojalitet och intelligens äventyrats så till den grad, att du inte längre är användbar för våra syften. Någonting liknande det där.”

”Hur kan du klara av att skoja om det här?”

”Jag skojar inte,” rättade Neruda henne. ”Jag lättar upp situationen, så att den blir lättare att klara av.” Han lyste upp med ett leende.

”Så de håller ögonen på oss just nu?”

”Nej. Jag kollade tabellen över Ögat i Skyn innan vi möttes igår. Han kastade en blick på sin armbandsklocka.” Vi har omkring fyrtio minuter på oss, men för att vara säkra, skulle jag föredra att vara härifrån inom trettio.”

Samantha stirrade på honom. ”Där finns inget privatliv, eller hur?”

”Du är en RV,” skrattade Neruda. ”Du av alla människor borde veta det.”

”Fjärrskådare används aldrig mot ACIO-personal,” sa Samantha.

”Det är sant, men varje annan teknologi vi har gör det, särskilt om personalen ifråga möts ute i öknen dagen efter en MRP-session.”

”Har du talat med Evans eller någon annan ännu?” frågade hon.

”Det behöver jag inte,” svarade han. ”De har avvikelsealgoritmer, som läser av våra kroppsavtryck och rapporterar varje onormal aktivitet som den här.” Hans armar sträcktes ut som en präst i förbindelse med den Helige Ande.

Samantha slappnade av och släppte ut en lång suck. ”Okay, jag har en idé om hur vi båda ska ta oss ur den här situationen.” Hon gjorde en paus, som om det var ett dramatiskt ögonblick. ”Hur skulle det vara, om vi gjorde en RV-session nu direkt med koncentrationspunkten på skapandet av deras vapensystem?”

Neruda förblev tyst, medan ögonen stirrade på händerna.

Samantha fortsatte, då hon tog hans tystnad som ett gott tecken. ”Om vi kunde fastställa deras försvarssystems beskaffenhet, kunde vi kanske övertyga Femton om, att de kunde bli allierade och inte fiender.”

Neruda gned sig bak i nacken. ”Jag har inte ens fått mitt kaffe än. Kan vi vänta några minuter?”

”Vi har inte tid, om vi är tvungna att ge oss iväg inom mindre än trettio minuter!” sa hon med en intensitet som förvånade Neruda.

Han reste sig upp och blickade ut över landskapet. ”Jag skulle bli skyldig till olydnad. Olydnad till en direkt order från Femton, kanske jag ska tillägga. Det skulle bara förvärra vår situation, eller åtminstone min.”

”Jag vet, att det är riskabelt, men utan detta, hur ska vi annars kunna övertyga honom om att jag bör stanna kvar i projektet och behålla mitt minne?”

”Har du någonting att äta i den där grejen eller är det bara ditt huvudset för inspelning?” sa Neruda och pekade på en mörkgrön shoppingbag, som låg vid Samanthis fötter.

”Det har jag,” sa hon.

”Jag tar vad du än har, som inte är fråga om inspelning. Snälla.”

Samantha öppnade bagen och drog fram ett sortiment bakverk köpta på varuhus, medan Neruda öppnade sin termos och hällde upp kaffe.

”Två bitar eller en,” frågade han.

”Du pratar om socker, eller hur?”

”Socker?”

”Mycket roligt,” sa Samantha, ”men inga bitar eller klumpar av något slag, tack.”

Neruda räckte henne en kopp och båda satte igång med en snabb frukost. Samantha pekade mot himlen med sin lediga hand. ”Om Evans vet, att vi redan är här, varför behöver vi undvika upptäckt från EITS?”

”E:et står för mer än öga,” förklarade Neruda.

”Menar du att de kan höra vårt samtal... trettio... fyrtio... hur många mil upp den där grejen än är?”

”När EITS sattes igång sjuttio-fem, var inte teknologin användbar för ljudöverföring... vilket man lade till nittio-ett, när systemet uppgraderades.”

”Kan de höra vårt samtal?” upprepade hon mjukt.

”Det kan de,” sa han.

”Hur?”

”Kommer du ihåg, att du blev tvungen att få ett säkerhetsinplantat när du började?”

”Ja, men jag trodde de var till för spåringssyfte –”

” – Det är deras huvudsyfte, men de har också förmågan att överföra ljud till EITS. Detta är en av de mest sofistikerade teknologierna i hela vår arsenal. Och den kommer att användas på oss inom ungefär trettio minuter, om vi inte är försiktiga.”

”Men de här grejerna placerades i min nacke –”

”De överför röstresonans, vilket datorn förstärker och de är så bra, att de kan tjuvlyssna på en viskning.”

”Jag önskar, att jag kunde teckenspråk,” klagade Samantha viskande. ”Jag antar, att de med avsikt inte talar om för personalen om den här teknologin.”

”Alldeles riktigt.”

”Så vad tror du om min plan?” frågade hon.

”Det är alltför farligt att trotsa en direkt order från Femton. Men jag vet ett annat sätt.”

”Vadå?”

”Vårt mål är att presentera fakta för Femton. Han genomskådar varje svek, så det finns inget annat alternativ än att berätta någonting annat än hela den fullständiga sanningen. Faktum är, att du har haft en betydande minnesblödning under loppet av de tjugofyra timmarna efter din MRP. Tydligt lyckades den inte. Minnena var alltför kraftfulla.”

Samantha nickade medan Neruda gjorde en paus för att ta en bit av sitt bröd.

”Problemet,” fortsatte han, ”är att du är den enda, som har sett de här varelserna och kommunicerat med dem. Du var den, som visade det ursprungliga teamet vägen till sajten. Du är på något sätt förenad med deras frekvens.”

”Okay,” frågade Samantha, ”så du föreslår, att jag framställer mig själv som en förbindelse med den Centrala Rasen?”

”Något sådant,” svarade han. ”Vi vet inte, om någon annan RV kan få kontakt med den här rasen. Du har varit den enda kontakten än så länge. Kanske kan vi övertyga Femton, att ditt minne inte bör undergå en radikal MRP förrän vi har försäkrat oss om, att en helt annan RV kan uppnå samma förbindelse. Det här skulle kunna ge oss tid och förse oss med ett skäl till ditt fortsatta engagemang inom projektet.”

”Säger du, att Femton kommer att vilja behålla kontaktmöjligheten med den Centrala Rasen för att ta reda på vissa saker i framtiden?”

”Alldeles rätt,” svarade han. ”När vi först hörde om den Centrala Rasen från Corteum, ledde Branson åtskilliga experiment för att se om kontakt kunde uppnås, men ingenting fungerade.”

”Ge mig ett exempel på något, som han kanske vill undersöka i framtiden?” frågade hon.

”Vi har starka skäl till att anta, att de sju ETC-sajterna är sammanlänkade på något vis. Vi vet också, att det bara fanns en målsökare, som sedan dess har förstört sig själv, så vi vet verkligen inte, hur vi skall få tag på de andra sajterna. Du kunde hjälpa oss att fastställa, hur vi kan få tillträde till de andra sex sajterna.”

”Tror du att han kommer att köpa den metoden att angripa problemet?” frågade Samantha.

”Jag vet inte,” sa Neruda och tog sin sista bit bröd. ”Men det är ett ärligt sätt att gripa sig an vårt dilemma. Det är det bästa alternativ som jag kan tänka mig.”

”Okay, då. När ska vi konfronteras med honom?”

”Jag tror, att det är bäst att jag talar med honom ensam,” svarade Neruda. Han skulle bli mycket mer tillknäppt om du fanns i rummet. Han behöver vara frispråkig. Han kanske kommer på en bättre lösning.”

Samantha nickade och började samla ihop bakverken och städa undan saker och ting. ”En sak till innan vi ger oss iväg,” sa hon. ”Om du planerade att rapportera sanningen för Femton fullt ut, varför drog du dig undan för att undkomma EITS?”

”Det är intelligent att behålla kontrollen över sina valmöjligheter. Femton och Evans respekterar det. Kanske mer än någonting annat. Man vill inte göra det till en vana att skylta med någon svaghet eller misstag i sitt omdöme till någondera av dem.”

”Det där ska jag tänka på,” sa Samantha.

De två packade snabbt ihop sina tillhörigheter och gick till sina bilar. Samantha kunde inte sluta tänka på, att EITS höll på att komma i position uppe i luften. Hon kunde nästan känna dess snokande ögon och öron, och genast när hon hade satt sig i sin bil och såg Neruda dra iväg, skrek hon åtskilliga gånger för allt vad lungorna höll, ”Sabba eran EITS!”

Hon kände sig omedelbart bättre.

* * * *

”God morgon, Jamisson, Sa Femton. ”Letar du efter mig?”

Neruda var på väg mot Femtons kontor, när han nästan stötte emot honom då han rundade en hörna i korridoren. ”Har du några få minuter att undvara? Det är viktigt.”

Femton rörde med armen mot kontorsdörren. ”Naturligtvis. Fortsätt in. Jag kommer med detsamma.”

Neruda satte sig ner vid ett litet konferensbord bredvid Femtons skrivbord. Kontoret var möblerat på ett sätt, som gjorde att han kände sig sårbar. Det var så glest möblerat, att Neruda kände att där inte fanns någonstans att gömma sig, särskilt när han var tvungen att förmedla dåliga nyheter.

Ljudet av dörren som stängdes överraskade honom. Neruda vände sig om för att se Femton, Li-Ching och Evans förena sig med honom vid bordet. ”Vi är alla medvetna om ditt möte med Samantha,” sa Femton. ”Vi vill bara höra din rapport. Jag bjöd in Li-Ching och Evans, så att jag inte ska behöva upprepa mig. Okay?”

Neruda nickade, fastän han hade föredragit att möta Femton ensam. Han började känna, att hans handlingar kanske hade varit ett allvarligare brott mot säkerheten och protokollet än han hade trott.

”Som du vet,” började Evans, ”vi är medvetna om dina handlingar igår kväll och återigen idag på morgonen. Du är fullt medveten om, att de här handlingarna bryter mot protokollet och -”

”Såja, såja,” avbröt Femton. Vi behöver inte vara så tuffa om det här. Jag är säker på, att Jamisson har en utmärkt orsak till sitt uppförande.” Femton la sina händer flata på bordet och gjorde en paus. ”Det vi har här, är jag säker på bara är ett missförstånd. Ordet är ditt, Jamisson. Vi lyssnar helt enkelt och ställer frågor.”

Neruda tittade med sökande ögon på sina kollegor, noga med att inte avslöja sin nervositet. ”Jag har varje intention att berätta för er exakt vad som hände,” sa han och tittade direkt på Evans. ”Samantha fick en del minnesblödning. Hennes minnen från RV-sessionerna var alltför kraftfulla för att undertrycka.”

”Vad triggade igång det?” frågade Li-Ching.

”Hon ordnade upp sitt projektmaterial och hittade en anteckning – med hennes egen handstil – om den Centrala Rasen och de sju ETC-sajterna.”

Femton drog fram en kontrollpanel, som han lät glida ut från undersidan av bordet och tryckte på en knapp. ”Jag vill att Branson skall komma in hit så snart som möjligt.”

”Ja, sir,” kom rösten från hans assistent.

Femton vände sig mot Neruda med på samma gång allvarliga och medkännande ögon. ”Och vad ville Samantha dig?”

”Hon ville veta, huruvida hon hade undergått en MRP,” svarade han. ”Och hon ville veta vem Centrala Rasen är.”

”Och du berättade det för henne?” frågade Femton.

”Ja.”

”Varför?” frågade Evans.

”Därför att hon är den bästa RV vi har och mina val var att ljuga och stöta bort henne eller att tala sanning och försäkra mig om hennes tillit. Jag valde det senare.”

”Vad är det hon vill?” frågade Femton.

”Hon vill vara kvar i projektet. Hon känner att hennes förmågor kan visa sig värdefulla senare.”

”Och du håller med henne?” frågade Femton.

För första gången den morgonen, tittade Neruda Femton rakt i ögonen. ”Vi vet inte om någon av våra RV med Säkerhetsnivå Tolv kan kontakta den Centrala Rasen och genomföra RV-spaning, vilket skulle kunna visa sig vara viktigt för projektet vid ett senare tillfälle. Jag är övertygad om, att Samantha har en speciell förbindelse med den här rasen.”

Evans vaknade upp. ”Kan du tänka dig någon orsak till, varför vi skulle vilja kontakta eller observera den Centrala Rasen?”

”Nej, Jamisson har rätt,” kommenterade Femton. ”Vi vet inte, om någon annan med framgång skulle kunna ta kontakt. Vi försökte, när Corteum berättade för oss om deras existens och vi hade ingen framgång.”

”Men det var innan vi hade någon fysisk förbindelse,” sa Li-Ching. ”Samantha hade artefakterna och ETC-sajten. Det är ingen rättvis jämförelse.”

”Men det är poängen,” sa Neruda. ”Hon *har* haft en fördel, och hennes fördel skulle kunna – någon gång i framtiden – användas till vår fördel.”

En knackning på dörren distraherade dem. Branson steg in på kontoret, lätt andfådd.

”Ville ni att jag skulle komma?” frågade han.

”Ja, kom in och var här med oss,” sa Femton. ”Samanthas MRP misslyckades.”

”På vad sätt?” frågade Branson, när han satte sig ner vid bordet närmast Neruda.

”På alla sätt,” svarade Femton.

”Jäklar också,” sa Branson viskande. ”Jag är inte helt förvånad.”

”Låt oss anta, att hennes minnen inte kan undertryckas med MRP... att... att de är alltför kraftfulla såsom Jamisson föreslår,” sa Femton. ”Vi har två val. Vi kan genomföra en radikal MRP och eliminera hela erfarenheten av projektet, eller också kan vi behålla hennes tjänster i projektet och isolera henne från känslig information så gott vi kan.”

Femton kastade en blick på Neruda i ögonvrån. ”Hur mycket klassificerad information gav du henne – förutom informationen om den Centrala Rasen och de sju ETC-sajterna?”

Neruda var säker på, att Femton kände på sig någonting. Han röst drog sig samman, när han kände Femtons intuitiva krafter börja nå in i hans sinne. ”Litet om EITS... jag... jag förklarade vår logiska grund till varför vi var tvungna att stänga hennes kontakt med den Centrala Rasen –”

”Berättade du för henne om BST?” frågade Femton med oro i rösten.

”Nej, jag förklarade ingenting om BST, bara att vi hade ett försvarsvapen... ingenting mer av betydelse,” svarade Neruda till sitt försvar.

Evans kunde inte hålla sig längre. ”Så nu känner hon till EITS och BST? Vi vet inte, hur hon kommer att handskas med den här informationen. Hon är alltför våt bakom öronen. Jag kan inte se, hur någon fördel skulle kunna överväga riskerna i det här fallet.”

”Hon *är* den bästa RV vi någonsin haft,” sa Branson. ”Den bästa. Jamisson kunde inte ha lurat i henne en massa dumheter mer än han skulle kunna lura oss. Han lyckades åtminstone behålla trovärdigheten hos henne, vilket skulle kunna visa sig mera värdefullt för oss än någonting annat, åtminstone när man har med Samantha att göra.”

Tystnaden hängde över konferensbordet under några ögonblick. Neruda höll sina ögon fästade vid bordsytan och önskade att mötet var över, men han visste, att det kanske just hade börjat.

Li-Ching skruvade på en av knapparna i sin blus. ”Varför kan vi inte ta bort henne från projektet och ge henne en radikal MRP?”

”Jag tycker, att Jamisson antyder att vi behöver henne,” svarade Femton. ”Vi behöver hennes RV-förmågor för att öka vår förståelse för de sju ETC-sajterna och hur de står i relation till varandra... vilket vi antar att de gör.”

Evans vände sig till Branson. ”Är du säker på, att vi inte kan få kontakt med den Centrala Rasen genom att använda en av våra RV med Säkerhetsnivå Tolv?”

”Vi hade ingen framgång under våra sista försök för elva år sedan, men då hade vi inga artefakter eller material för att etablera kontakt heller. Kanske vi kan klara av det nu.”

”Allt jag föreslog,” kommenterade Neruda, ”var att vi behåller Samantha i projektet tills vi vet, om hon har en unik förmåga till kontakt och till att kommunicera med skaparna till de här sajterna.”

”Antyder du att skaparna till de här sajterna inte skulle vara den Centrala Rasen?” frågade Femton.

”Nej,” svarade Neruda. ”Men vi vet faktiskt inte, vilka de är inom den Centrala Rasen. Jag tycker bara, att vi borde behålla hennes förmågor och kunskapsbas tills vi har bestämt att vi har en ersättande spaningsstrategi och likvärdigt kompetent RV.”

Femton suckade och vände sig till Branson. ”Din planering för henne såsom efterträdare ligger fortfarande sju år framåt. Vi vill inte göra någonting för att äventyra hennes ledarskapsförmågor. Vi vill, att hon ska bli direktör. Utifrån detta, vad är din rekommendation?”

”Att hon behålls i projektet med full tillgång till Säkerhetsnivå Tolvs kunskapsbas – men enbart beträffande Den Gamla Pilen. Hon kan förbli på Säkerhetsnivå Sju i alla andra avseenden.”

”Evans?” frågade Femton.

”Jag tycker, att riskerna är alltför stora för att behålla henne i projektet,” svarade Evans. ”Någon mer kontakt med den Centrala Rasen, eller någon del av den, skulle kunna föra med sig önskad granskning av våra egna projekt, särskilt BST. Jag tycker, att en radikal MRP och en bindning till Theca-Five under en tidsperiod... kanske under tre månader, är den bästa handlingsplanen.”

Femton vände sig till Li-Ching. ”Och du?”

”Allmänt sett håller jag med Evans,” svarade hon. ”Riskerna tycks verkligen överväga fördelarna. Men jag kan också se möjliga fördelar i att ha en spaningsstrategi genom fjärrskådning, vilket ger oss flexibiliteten att utforska skaparna till de här sajterna... vem vet, vad vi kommer att vilja veta i framtiden.”

Femton lutade sig tillbaka i sin stol, spred isär sina fingrar och satte samman händerna fingertopp mot fingertopp. ”Först av allt, vet vi att den Centrala Rasen eller någon underavdelning till den Centrala Rasen skapade ETC-sajterna, av vilka vi har goda skäl att tro att de är sju till antalet. De här varelserna kan undersöka Samantha. Det betyder att de kanske kan få tillgång till hela hennes minnesstruktur, vilket betyder att om hon kände till BST, skulle de kanske få höra om våra planer vad gäller BST.”

”Om vi bara vill ha personal med Säkerhetsnivå Tolv involverade i det här projektet, så kan ingen RV-spaning genomföras. Om vi emellertid behåller Samantha på jobbet, så kan hon bara undersöka till Säkerhetsnivå Sju, vilket kan vara en acceptabel risk, så länge hon ingenting vet om BST.”

Han vände sig mot Neruda med en intensitet, som Neruda bara hade sett en gång förut. ”Jag ska bara fråga en gång till om det här, Jamisson. Hur mycket vet hon om BST?”

”Hon vet, att vi har ett försvarsvapen, som den Centrala Rasen kanske inte sanktionerar. Hon är medveten om att ACIO – på en hög nivå – engagerat sig i att skydda Jorden från invasionen 2011... Och hon är medveten om, att vårt vapen kanske har ett samband med tidsresor.”

”Ingenting mera?” frågade Femton.

Neruda skakade på huvudet och tittade ner på sina händer som låg hopfällda i knäet.

Femton tog ett djupt andetag och släppte långsamt ut det. ”Hon vet för mycket för att vara vår RV. Varenda en av våra RV med Säkerhetsnivå Tolv har samma dilemma – de vet för mycket. De här varelserna kommer att noggrant undersöka varje RV vi använder och de kan mycket väl, som en följd därav veta om våra planer för BST. Det är alltför farligt att beblanda sig ytterligare med representanter för den här rasen. I det här fallet håller jag med Evans.”

Han gjorde en paus lång nog för att ändra ställning i sin stol. Hans rygg fortsatte att besvära honom, trots den akupunktur som Li-Ching ordinerat. ”Dock tror jag, om vi genomförde en radikal MRP på Samantha skulle vi riskera både hennes sinnestillstånd och antagligen Bransons planering för efterträdare. Om Samantha vill stanna kvar i projektet, skall jag tillmötesgå hennes önskan, på ett villkor. Hon måste avhålla sig från alla RV-sessioner med den Centrala Rasen.”

Femton vände sig till Neruda. ”Samtycker du?”

”I vilken ställning skulle hon arbeta om inte som en RV?” frågade Neruda efter det att han nickat i samförstånd.

”Vilken roll hon än vill ha, så länge det inte medför någon fjärrskådning på den Centrala Rasen... Jag bryr mig verkligen inte.”

Femton tittade på Branson. ”Vi gör som du sa. Hon kommer att tillåtas tillträde av Säkerhetsnivå Tolv när det gäller projektet Den Gamla Pilen och förbli på Säkerhetsnivå Sju när det gäller allting annat.”

”Okay,” svarade Branson. ”Direkt?”

”Från och med nu,” sa Femton. ”Evans är detta okay för dig? Jag vill ha ditt stöd också.”

”Det har du,” svarade Evans, ”men jag skulle vilja ha henne på Theta Five under ytterligare några veckor, om du inte misstycker.”

”Avgjort,” sa Femton. ”Någonting annat?”

Tystnaden hängde länge nog i luften för att Femton skulle ajournera mötet. ”Jamisson, skulle du kunna stanna kvar bara några få minuter?”

Neruda nickade och lutade sig bakåt i stolen, medan de andra gick på rad ut ur Femtons kontor. Vid ljudet av dörren som stängdes satte sig Femton ner med ett högtidligt uttryck i ansiktet.

”Du tycker, att du gjorde ett riktigt val genom att öppna dig för Samantha, eller hur?”

”Jag är inte säker på vad jag tycker,” svarade Neruda. ”Jag *känner* det, som om jag gjorde det rätta –”

”Du kan vara förvissad om, att du inte gjorde det,” hävdade Femton med eftertryck.

Nerudas inre smulades sönder vid orden, fastän hans yttre uppvisade ett lugn. ”På vad sätt?” Frågan lämnade munnen innan sinnet kunde censurera det.

Femton ryckte på axlarna. ”Du vet. Det vet du redan. Jag ville bara, att du skulle vara säker på, att jag också vet. Och om du någonsin tar dig friheter, som du gjorde i det här fallet, med någon annan underordnad, kommer du med största säkerhet att bli utan underordnade. Uttrycker jag mig klart nog, Jamisson?”

”Mycket klart, sir.”

”Bra.”

”Bara en fråga, om... om det är okay,” sa Neruda försiktigt.

”Fortsätt,” sa Femton.

”Om vi hamnar i ett dödläge med avkodningen av den optiska disken, eller om de andra artefakterna visar sig inte gå att bearbeta vid våra undersökningar, låter det då inte vettigt att fjärrskådning kan bli vårt enda hopp? Och om det är på det sättet, är då inte Samantha den bästa som vi kan satsa på?”

Femtons ansikte mjuknade med ett uttrycksfullt leende. ”Detta är det enda skälet till att du inte togs bort från projektet. Det är din räddningslina efter ditt misslyckade uppförande. Vi får se, om dina handlingar lönar sig i framtiden, men otvetydigt gör de inte det just nu”

Femton reste sig och tittade ner på Neruda. ”Det var allt just nu.” Han gick sin väg utan ett ord till, öppnade kontorsdörren och gick ut. Neruda reste sig långsamt från sin stol. Han kände kylan ända in i benen och han visste, att han hade kommit så nära som han aldrig varit förr till att bli avskedad från ACIO.

Han kände det som om han svikit sin far, sin hjälte och mentor, likaväl som sin framtid.

Kapitel Femton

SIGILLFÖRSEDD

När din vilja smälter samman med Första Källans vilja, deltar du utan att veta om det tillsammans med tusentals personligheter (personality formats) hängivna Den Stora Saken (the Great Cause). Denna Sak innebär en gemensam ansträngning hos allt vad du är, tillsammans med det perfekta framväxandet hos allt som är och som någonsin kommer att bli. Det är den suggestiva beviskedja, som pekar i riktning mot ditt syfte, till och med innan du kan forma din gåva med ord eller känna dess känsla. Det krävs bara, att din önskan är att Första Källans vilja skall tillåtas styra ditt liv.

Ett utdrag från *Personligt Syfte*, Kammare Sju
WingMakers

Neruda kom till sitt kontor och fann Samantha väntande i en stol vid sidan om skrivbordet. Hennes ansikte var bekymrat och hoppfullt på samma gång.

”Hur gick det?” frågade hon och försökte att låta lugn.

”Du är fortfarande med i projektet,” log han, ”men på det villkoret att vi inte utför några RV med den Centrala Rasen.”

”Gav Femton order om det?”

”Ja,”

”Något annat?” frågade Samantha.

”Du måste tala med Branson,” svarade han. ”Jag är inte säker på, att det är så mycket mera som jag kan berätta för dig.”

”Du hamnade i trubbel, eller hur?”

”Ja.”

”Jag är ledsen, att jag har dragit in dig i hela den här röran,” sa hon. ”Finns det något jag kan göra?”

Neruda satte sig ner vid skrivbordet och tände en lampa, lutade sig tillbaka i stolen och tittade till sist på Samantha. Hon bar vita bomullsbyxor och en himmelsblå blus. Hennes röda hår var stramt uppknutet i nacken.

”Prata bara med Branson och håll dig borta från den Centrala Rasen,” svarade Neruda. ”Det är allt. Det kan du göra, eller hur?”

”Ja, men hur kommer de andra att ta de här nyheterna?”

”Bekymra dig inte för dem,” svarade Neruda. ”Femtons beslut – fastän man inte alltid förstår dem – respekteras alltid.”

”Men kommer de att hata mig, för att jag tillåts komma tillbaka i projektet?”

”Nej, naturligtvis inte,” svarade Neruda. ”Du är en RV... en specialist. Alla som varit involverade i det här projektet vet, att du hade någon speciell förbindelse med skaparna av ETC-sajten, så bekymra dig inte om det.”

”Okay,” sa hon mjukt. ”Så hur vet vi då med säkerhet, att den Centrala Rasen skapade ETC-sajterna?”

Neruda kunde känna sitt inre kastas hit och dit på en slags inre våg. Han kände, att en osynlig tidvattenvåg drog honom längre och längre ut från kustens säkerhet. ”Var snäll och lita på mig när det gäller det här, tala bara med Branson.”

Han rev ut en bit papper från sin anteckningsbok och började skriva.

DU ÄR SATT PÅ THECA 5 UNDER YTTERLIGARE 2 VECKOR. KAN INTE DISKUTERA DE HÄR SAKERNA MED DIG – KONTORET ÄR BUGGAT – DE LYSSNAR. FÖRLÅT.

Han räckte över anteckningen till Samantha, som hon snabbt läste igenom. Ett bekymrat uttryck kom över hennes ansikte, när hon insåg allvaret i den situation hon var i.

”Okay, då,” sa hon. ”Jag ska tala med Branson. Tack för all din hjälp.”

”Varsågod.”

Samantha ställde sig upp. ”Jag behöver prata med dig.” Hon formade orden tyst med läpparna till Neruda.

Neruda skakade på huvudet. ”Vi ses senare Samantha.”

”Tack igen,” sa hon.

Hon lämnade kontoret frustrerad över sin avsaknad av frihet, men tacksam över att hon skulle få vara kvar i projektet och få behålla sitt minne precis som det var.

* * * *

En bankning på dörren väckte honom. Neruda kontrollerade klockan vid sängen, osäker på om han fortfarande drömde eller om det var verkligt. Den var strax efter ett och väckarklockans självlysande urtavla förvissade honom om, att det var verkligt. Hans intuition vaknade till och han försökte känna in vem det var.

Han satte kvickt på sig sin badrock och gick med tunga steg nerför trappan till ytterdörren, där han kunde se en skuggfigur vänta. ”Jag hör dig, Samantha,” ropade han. ”Ge mig bara några sekunder för att stänga av säkerhetssystemet.”

Neruda tryckte på några knappar och öppnade sedan dörren inför Samanthis upprörda ansikte. Hennes ögon var röda av gråt. ”Vad är det som är galet?” frågade han och bjöd in henne med armen.

Som om en fördämning brast slog hon sina armar runt honom och började gråta. Neruda stod stilla och försökte göra sitt bästa för att trösta henne medan han mönstrade gatan och omgivningen efter några tecken på åskådare. Det såg lugnt ut och han kände sig säker, så han stannade kvar i dörröppningen och tröstade henne medan hon snyftade okontrollerbart.

”Berätta för mig vad det är som är på tok. Snälla.”

”Jag är ledsen... jag är... jag är ledsen över att komma instörtande till dig... på det här sättet,” sa hon och släppte taget om honom och gick mot en stol i hans vardagsrum. ”Kan jag sitta ner en minut?”

”Naturligtvis,” sa han. ”Kan jag bjuda dig på något?”

”Kanske en pappersnäsduk... eller två.”

”Visst, vänta ett ögonblick.”

Neruda gav sig iväg ut i köket och drog fram åtskilliga näsdukar från behållaren och hällde upp ett glas vatten. När han återvände till vardagsrummet satt Samantha i en stol och stirrade i taket medan tårar strömmade nerför hennes ansikte.

”Vad är på tok?” frågade Neruda, när han räckte henne näsdukarna och placerade ett glas vatten på kaffebordet framför hennes stol.

”Tack,” sa hon och snöt sig. ”Jag hade en besökare inatt.”

”Vem?” frågade Neruda och nyheterna chockade honom och han vaknade som om det varit en koffeindos.

”Innan jag berättar för dig, är... är ditt hem anslutet till nätet – Jag menar, kan vi prata?”

”Ja, vi kan prata här. De vet redan om, att du är här.”

”Kan EITS plocka upp vårt samtal även inne i ditt hem?”

”Den kan plocka upp din röst, inte min.”

”Menar du, att jag har ett annorlunda inplantat än du?” frågade hon.

”Mitt installerades för nitton år sedan, innan vi hade ljud-sändningsteknologin BP.”

”Återigen är det jag som är problemet.” Hennes ansikte såg fullständigt olyckligt ut. ”Så de kan bara höra min sida av konversationen?”

Han nickade. ”Vi är okay, Samantha, men om du inte tar illa upp, låt mig innan du sätter igång med din berättelse snabbt byta om och få på mig kläder och sätta på litet kaffe. Okay?”

”Jaa, det går bra. Det ger mig också litet tid att lugna ner mig.”

Neruda satte på litet nytt kaffe och bytte sedan till ett par jeans, en vit olle och tog snabbt på sig sin Rolex. Han skvätte litet kallt vatten i ansiktet och kammade håret. Fem minuter senare serverade han kaffe. ”Det är i huvudsak pulverkaffe, så var inte orolig,” sa han och räckte Samantha en kopp.

”*I huvudsak pulverkaffe?* Du menar att det är normalt kaffe, eller hur,” sa hon och pressade fram ett leende på läpparna.

”Du skulle just berätta för mig om dina besökare...” Han gjorde sin kommentar och ignorerade hennes anmärkning medan han satte sig i en stol mitt emot hennes.

”Är det okay? Är du säker?” frågade Samantha.

”Jag kan schemat för EITS, vi är okay... under åtminstone ytterligare tio minuter.”

”Men du sa tidigare, att de redan vet att vi är här, så hur kan de veta det, om EITS inte är över huvudet på oss?”

”ACIO har tjugo-åtta satelliter som omfattar EITS-systemet, bara nio har den uppdaterade teknologin med ljud-sändning, och den som är närmast av de här nio satelliterna finns omkring tio minuter bort från den räckvidd där den kan fånga upp.”

”Hur? Jag menar hur... hur vet du det här alldeles säkert?”

”Jag har fotografiskt minne, om du kommer ihåg?” förklarade Neruda.

”Det måste vara trevligt,” skrattade hon nervöst.

”Berätta för mig, vad det var som hände, Samantha.”

Hon tog en liten klunk kaffe och släppte ut ett djupt andetag. ”Jag var i mitt sovrum ikväll... runt klockan nio och beslöt att meditera litet, därför att jag var så uppskruvad efter dagens händelser.”

Hon slöt ögonen som om hon tittade på någonting på sin inre skärm. ”Jag hade just börjat och försökte tömma min kropp på spänningar, när ett ljus... ett grönt och gulfärgat ljus passerade genom min kropp. Det var liksom när solen går bakom ett moln, du vet, när det passerar över dig och du känner skillnaden, men du vet att skuggans källa finns långväga bort.”

Neruda nickade. ”Menar du, att du såg det med dina ögon eller kände du det inom dig?”

”Bådadera, faktiskt. Ljuskällan kändes bekant, men jag visste också, att den kom långt bortifrån. Jag såg det ta kontakt med mitt sinne. Det var en mycket mjuk och fridfull upplevelse.”

Samantha lutade sig fram och satte ner sin kaffekopp och vek ihop benen under sig. Hennes ansikte var lätt svullet och rödaktigt i färgen. ”Och sedan fick det här ljuset på något sätt grepp om mitt sinne och började att... att förena sig med mig... eller mitt minne.”

”På vad sätt?” frågade Neruda och lutade sig framåt.

”Ljuset var som ett rör... eller portal. Det hade en magnetisk dragningskraft och antingen gick jag till det eller det kom till mig... jag är inte så säker på vilket –”

”Det?” frågade Neruda otåligt.

”Det var ett väsen,” svarade hon. ”En intelligens...”

”Hade det någon skepnad?” frågade Neruda.

”Inte riktigt, men jag kände dess närvaro och den skrämde livet ur mig.”

”Varför?”

”Det vet jag inte,” svarade hon. Jag... jag har gjort meditationer förut och jag har känt eller... eller åtminstone sett ljus, men jag har aldrig upplevt att ljuset blivit något intelligent.”

”På vad sätt var det intelligent?”

”Det gav mig tillbaka mina minnen från RV-sessionerna med den Centrala Rasen.” Samantha lät sina ord hänga kvar i luften under några sekunder medan hon tog en ny klunk med kaffe. ”Jag har ett fullständigt minne av mina erfarenheter, mera nu än innan MRP:n.”

”Hur?” frågade Neruda och visste att han lät skeptisk.

”Jag vet inte hur, men det hände. Jag kommer ihåg allting som om det hände alldeles nyss. Och det finns mera,” sa hon och hennes röst var plötsligt lugn. ”Det aktiverade *alla* mina erfarenheter tillsammans med dem, inklusive den tid jag scannades inne i den första grottan och... och tidigare när jag förlorade medvetandet, då jag försökte kommunicera med målsökaren.”

”Och?”

”Jag vet mera om de planer, som skaparna av ETC-sajterna har,” sa Samantha. ”Men jag vet inte, om jag bör berätta det för någon.”

”Varför?”

”Därför att Femton kommer att vilja ta bort alla mina minnen, om inte ta mitt liv,” sa hon, allteftersom tårar bildades i hennes ögon. Hon baddade ögonvrårna med en pappersnäsduk.

”Det finns inget tvivel hos mig.”

”Varför?”

”Därför att jag vet alldeles för mycket och av någon orsak bäddade upphovsmännen av den här sajten in någonting inuti mig, som de använder sig av för att kontakta mig... eller... eller för att aktivera mig att göra vissa saker.”

”Vadå?”

”Se upp,” viskade hon, ”du sa, att vi hade tio minuter på oss innan EITS skulle vara inom räckhåll. Jag är fullständigt livrädd. Jag vet inte vem jag kan lita på... mer än dig.”

EITS kan bara plocka upp din röst,” sa han och kastade en blick på klockan. ”Låt mig ställa frågor och du kan antingen skriva ner svaren eller bara nicka ja eller nej. Okay?”

”Och du är säker på, att du inte har några andra avlyssningsapparater i ditt hus?”

”Det är jag säker på.”

”Okay. Jag ska berätta för dig, men bara om du går med på att hålla det här samtalet strikt mellan dig och mig. Okay?”

”Överenskommet,” svarade han.

Neruda ställde sig upp för att samla tankarna. Hans vardagsrum var rymligt med ett stort piano i en hörna i siluett mot ett stort panoramafönster. En öppen spis från golv till tak i sandfärgad sten dominerade den bortre ändan av rummet, där han började gå fram och tillbaka.

Han stannade upp och vände sig mot Samantha. ”Så ett ljus gick in i din kropp och gav dig tillbaka alla dina minnen vad gäller din samverkan med ETC-sajten, dina RV-sessioner med den Centrala Rasen och med målsökaren. Är det riktigt?”

Samantha nickade och snöt sig.

”Det var som att bli återuppkopplad av en avlägsen källa, som du upplevde vara ett typiskt exempel på en teknologi eller en kraft som kom från upphovsmännen till ETC-sajten?”

Samanthas ansikte stelnade under några ögonblick, som om hon funderade på Nerudas fråga inuti sig själv. Till slut nickade hon igen, men rörde sig efter något att skriva med. Neruda reagerade med att ge henne en penna och ett pappersblock från ett skrivbord i närheten. Hon klottrade ner någonting och räckte blocket till Neruda och pekade på sina kommentarer.

DET VAR INTE EN TEKNOLOGI ELLER KRAFT. DET VAR EN INTELLIGENS MED DET SPECIFIKA SYFTET ATT AKTIVERA MITT MINNE.

Neruda nickade. ”Och den här intelligensen, den gav dig bara tillbaka dina minnen... den... den kommunicerade inte själv något?”

Samantha tittade på Neruda och nickade.

”Emellertid,” fortsatte han, ”är minnena från din upplevelse med målsökaren intakta och de gav dig på något sätt en utvidgad syn på upphovsmännens planer för ETC-sajten. Rätt?”

Hon nickade.

”Vet du vad det är för syfte med ETC-sajterna?”

Hon skakade på huvudet och började skriva något och överräckte det till Neruda när det var färdigt. Neruda tog det och promenerade iväg och läste upp det högt.

”JAG ÄR INTE SÄKER, MEN DET ÄR INTE ETT VAPEN. DET HAR MERA ATT GÖRA MED ATT HÖJA MEDVETANDET PÅ PLANETEN.”

Han vände sig om och tittade Samantha rakt i ögonen. ”Vet du, hur den kommer att göra det?”

Hon började skriva.

JAG ÄR INTE DEFINITIV, MEN PÅ NÅGOT SÄTT ÄR DE 7 ETC-SAJTERNA FÖRENADE FÖR ATT BILDA EN DATA-STRÖM, SOM HÖJER DEN MOLEKYLÄRA VIBRATIONEN HOS PLANETEN OCH ALLA PÅ DEN. DEN HÄR DATA-STRÖMMEN FÖRÄNDRAR DNA-STRUKTUREN, INTE BARA HOS MÄNNISKOR, UTAN HOS ALLT LIV PÅ PLANETEN. DEN KONSTRUERADES FÖR ATT DET SKULLE BLI MÖJLIGT FÖR OSS ATT GÖRA EN VIKTIG UPPTÄCKT SENARE UNDER 2000-TALETS FÖRSTA ÅRHUNDRADE.

Hans läppar rörde sig nästan omärkligt, när han läste hennes notering. ”Det här ljuset, eller intelligensen, som du kallar den, är den från skaparna av ETC-sajten?”

Samantha nickade.

”Och du vet det här bara för att den aktiverade dina minnen. Finns där några andra orsaker till, att du känner på det här sättet?”

Hon nickade igen och började skriva ytterligare en anteckning.

JAG ANTAR, ATT DET PLANTERADES IN I MIG NÄR JAG KOM I KONTAKT MED MÅLSÖKAREN, MEN DET KÄNDES SOM OM DET KOM OTROLIGT LÅNGT BORTIFRÅN. DET KÄNDES URGAMMALT. DET KÄNDES EVIGT. DET KÄNDES SOM GUD.

Neruda nickade när han läste anteckningen. ”Vet du, hur vi ska kunna lokalisera de andra sex ETC-sajterna?”

Samantha nickade, men skakade sedan på handen, som om hon suddade ut någonting från luften. Hon skrev i en rörelse som visade på upprördhet.

VET INTE HUR MAN SKA LOKALISERA SAJTERNA, MEN JAG VET ATT DET INTE ÄR VI SOM SKA HITTA DEM.

Hans ansikte såg omedelbart förbryllat ut, när han läste anteckningen. ”Någon annan kommer att göra upptäckten?” frågade Neruda med en röst som var skarp av förvåning.

”Ja,” sa hon och hennes hand rörde sig mot munnen som om hon ville ta tillbaka sitt ord. Neruda viftade bort hennes oavsiktliga anmärkning och försäkrade henne att det inte var så farligt.

”Vet du vem?”

Hon skakade på huvudet.

”Men du är alldeles säker på, att det *inte* kommer att bli ACIO som upptäcker de här andra sajterna?”

Hon nickade.

Neruda suckade och satte sig ner i stolen mitt emot Samantha.

”Du talar om för mig,” började han och svepte handen genom håret, ”att du med säkerhet vet att ACIO inte kommer att upptäcka de andra sex sajterna innan någon annan gör det. Har jag rätt?”

Hon nickade medan hennes ansikte visade tecken på frustration över att inte kunna förklara det i tal. Hon började skriva en ny notering.

DEN HÄR UPPTÄCKTEN HAR OMSORGSFULLT ARRANGERATS ALLTSEDAN TIDEN SÅ LÅNGT TILLBAKA SOM TILL ANASAZI-INDIANERNA, VILKA FÖRST UPPTÄCKTE DEN. VI SPELAR EN MYCKET VIKTIG ROLL, MEN DET FINNS NÅGON ANNAN, SOM KOMMER ATT BEGRIPA HUR MAN SKA FÅ TILLTRÄDE TILL DE ANDRA SAJTERNA. VÅR ROLL – JAG MENAR ACIO'S ROLL – ÄR ATT FINNA DE ANDRA SOM KOMMER ATT HJÄLPA OSS ATT HITTA DE SEX ANDRA SAJTERNA.”

Neruda förlorade tålamodet halvvägs igenom hennes antecknande och ställde sig bakom henne och läste över hennes axel allteftersom hon skrev. När hon avslutat de sista orden gick han tillbaka till sin stol och satte sig ner i frustration.

”Vi kommer aldrig att kunna övertyga Femton om, att ta den här upptäckten utanför ACIO,” klagade Neruda. ”Han kommer inte tillåta NSA att få veta några fakta om den här upptäckten, för att inte tala om att publicera någonting om den här upptäckten i en vetenskaplig tidskrift. Vet du någonting om vem denne outsider kan vara?”

Samanthas ansikte var nedåtvänt och visade tecken som skvallrade om osäkerhet.

”Vet du om det är en person eller en organisation?” frågade han.

Hon skakade på huvudet från sida till sida och uttalade med läpparna orden, ”Jag är inte säker.”

”Skriv ner din förklaring till varför du är övertygad om att de andra sex sajterna kommer att upptäckas av någon eller... eller någon grupp utanför ACIO?”

Hennes penna kom omedelbart i rörelse, när Neruda avslutat sitt sista ord. Hon skrev utan tveksamhet under omkring en minut och överräckte sedan ett pappersark till Neruda.

ETT AV MINA MEST LEVANDE MINNEN, SOM JAG FICK TILLBAKA HADE ATT GÖRA MED EN FLICKA – KANSKE FEMTON ELLER SEXTON ÅR GAMMAL – SOM VAR I STÅND ATT KUNNA HITTA DE HÄR SAJTERNA OCH AKTIVERA DEM GENOM ETT HJÄLPMEDEL SOM JAG INTE FÖRSTÅR. DET MÅSTE HA ATT GÖRA MED HENNES SINNE. NÅGONTING SOM HON HADE FÖTT MED. HON ÄR FRÅN DEN CENTRALA RASEN. HON ÄR EN AV DE URSRUNGLIGA SKAPARNA TILL DE HÄR SAJTERNA, MEN LEVER NU I EN FYSISK KROPP. HENNES ANSIKTE ÄR MIG INTE BEKANT. MEN HON ÄR DEN, SOM KOMMER ATT ÖPPNA UPP DET HÄR. JAG TROR INTE, ATT HON ÄR MEDVETEN OM SIN ROLL ÄNNU. VI MÅSTE HITTA HENNE. JAG ÄR SÄKER PÅ DETTA. UTAN HENNE KOMMER VI ALDRIG ATT FÅ TILLTRÄDE TILL DE ANDRA SAJTERNA OCH UTAN DE ANDRA SAJTERNA KOMMER ALDRIG DEN HÄR TEKNOLOGIN ATT FUNGERA SOM DET VAR PLANERAT.

Neruda läste förklaringen och tittade upp. ”Hur kan vi lokalisera den här flickan?”

Samantha ryckte på axlarna.

”Du har inte en aning?”

Hon skakade på huvudet, skrev en snabb notering och lät den passera över till Neruda.

ALLT ÄR ARRANGERAT. DET KOMMER ATT HÄNDA, OM VI FÅR UT UNDERRÄTTELSEN OM ETC-SAJTEN. PÅ NÅGOT SÄTT KOMMER DEN HÄR FLICKAN ATT TRÄDA FRAM, NÄR HON FÅR HÖRA OM UPPTÄCKTEN.

Nu var det Nerudas tur att skaka på huvudet. Han tittade upp på Samantha. ”Det finns ingen möjlighet, att den här upptäckten kommer att se dagens ljus. Chansen att Femton skulle godkänna en sådan sak är noll. Det kommer inte att hända. Är det möjligt, att flickan du drar dig till minnes hör ihop med någonting annat?”

Samantha skakade på huvudet och fick en bister uppsyn vid hans antydning om att hon kunde ta fel.

”Förklara igen upprinnelsen till den här visionen eller det här minnet,” begärde Neruda och satte sig upp i stolen och tog en klunk kaffe.

Samantha började skriva omedelbart.

DET VAR EN VISION SOM PLANTERADES IN I MITT SINNE AV MÅLSÖKAREN, NÄR VI VAR I DEN FÖRSTA GROTTAN. JAG SÅG DEN HÄR FLICKAN MYCKET KLART OCH HON SÅG FULLSTÄNDIGT UT SOM EN MÄNNISKA, MEN DET BERÄTTADES FÖR MIG ATT HENNES SJÄL ÄR MYCKET GAMMAL OCH ATT HON VAR EN AV DE URSPRUNGLIGA PLANERARNA AV ETC-SAJTERNA. HON SKULLE BLI DEN SOM AKTIVERADE DET HÄR SYSTEMET. DE BEHÖVDE HA EN AV SINA EGNA ARKITEKTER INKARNERAD SOM EN MÄNNISKA FÖR ATT AKTIVERA SYSTEMET. DET VAR TVUNGET ATT BLI ETT INSIDER-JOBB, SÅ ATT SÄGA.

Neruda sökte efter de rätta orden. ”Du tror på, att de här varelsena... upphovsmännen till de sju sajterna... att de kommer att göra den här upptäckten offentlig... till en offentlig händelse?”

Hon nickade i samtycke.

”Men ingenstans i ditt minne ser du, hur de kommer att arrangera det här?”

Samantha formade ordet ”nej” med läpparna och skakade på långsamt på huvudet.

”Har du någon känsla av, hur långt fram i tiden din vision var? Jag menar månader, år, decennier?”

Hon klottrade någonting snabbt och räckte det till Neruda.

DET KÄNDES SOM ETT, KANSKE TVÅ ÅR I FRAMTIDEN, MEN JAG ÄR INTE SÄKER.

”Har du någon känsla av, vad den här viktiga upptäckten handlar om?”

INTE SÄKERT, MEN DET HAR NÅGOT ATT GÖRA MED ETT GENOMGRIPANDE SKIFTE HOS MÄNSKLIGHETEN. DET VAR GENETISKT OCH ANDLIGT PÅ SAMMA GÅNG. JAG FICK DET STARKA INTRYCKET AV ATT DET SKULLE REVOLUTIONERA VETENSKAP OCH RELIGION.

”Vi har ett mycket stort dilemma, Samantha. Jag är tvungen att rapportera detta för Femton, det första jag gör imorgon. Jag har inget val –”

Samantha ställde sig upp och stormade iväg till den andra sidan av rummet. Hon var ursinnig och dolde det inte. Hon vände sig om och gick tillbaka tills hon kom ungefär en halvmeter från Nerudas stol. Han såg på henne, när hon tyst mimade orden ”du lovade” två gånger.

”Jag vet,” sa han, ”men jag insåg inte allvaret i situationen, vilket jag gör nu. Jag är ledsen, Samantha. Jag är verkligen ledsen, men jag har inget val.”

Samantha satte sig ner igen och grabbade tag i sin penna och papper och skrev som en fångslad martyr till sina plågoandar.

OM DU BERÄTTAR FÖR FEMTON KOMMER HAN INTE BARA TA BORT MIG FRÅN PROJEKTET, HAN KANSKE FLYTTAR BORT MIG FRÅN ACIO HELT OCH HÅLLET. DU LOVADE, ATT INTE AVSLÖJA DETTA FÖR NÅGON ANNAN!

Samantha, jag kan inte hålla tyst om det här problemet,” sa han. Du gör dig till en säkerhetsrisk för projektet och för ACIO. Antingen tror du på, att den här upptäckten bör publiceras och delas med världen, eller också gör du det inte. Det finns inget mittemellan.”

Hon började skriva, stannade upp och strök sedan över det hon hade skrivit. Hon slöt ögonen och lutade sig tillbaka i stolen. Hennes ansikte darrade av förvirring. Tårar började rinna från ögonen, men hon började skriva ändå, medan hon torkade ögon och kinder med en näsduk.

JAG PLANERAR INTE ATT BERÄTTA FÖR NÅGON ANNAN ÄN DIG. JAG VET OM RISKERNA, SOM JAG SKULLE TA, OM JAG TOG UT DEN HÄR HISTORIEN TILL ALLMÄNHETEN. JAG HAR INTE DET MODET... ALLT JAG KAN TALA OM FÖR DIG ÄR ATT DETTA INTE LIGGER I MINA HÄNDER. JAG TROR PÅ, ATT UPPHOVSMÄNNEN TILL DE HÄR 7 SAJTERNA DIRIGERAR HELA DEN HÄR SERIEN HÄNDELSER. JAG ÄR BARA BUDBÄRAREN, SKJUT MIG INTE! JAG BEHÖVER DIN HJÄLP, DITT BESKYDD OCH DINA RÅD. VAD DU ÄN KAN GE MIG. HJÄLP MIG, SNÄLLA!

Han tittade upp på henne precis som hon slöt ögonen för att snyta sig. Även under sitt tilltufsade sinnestillstånd behöll hennes ansikte en konungslig jämvikt och grace som attraherade honom. Han kände en broderlig kärlek till henne. Någonting som han inte exakt kunde förklara, eller förneka. ”Om du vill ha min hjälp, kan du inte förvänta dig att jag skall ljuga för din skull. Jag kan inte göra det.”

Samantha skakade på huvudet och visade att de var överens. En darning av hopp for över hennes ansikte.

”Om jag berättar sanningen för Femton, så är vårt enda hopp att han blir övertygad om, att vi inte kommer att vara dem, som för ut den här upptäckten till allmänheten. Och det enda sättet på vilket vi kan övertyga honom, är att vi är övertygade om det själva. Är du det?”

Samantha frös till under ett ögonblick. Hon tittade ner på sin pappersbunt osäker på vad hon skulle skriva. Sedan kom det:

JAG ÄR ÖVERTYGAD OM, ATT NÅGON KOMMER ATT GÖRA DEN HÄR UPPTÄCKTEN OFFENTLIG OCH JAG ÄR ÖVERTYGAD OM, ATT DET INTE KOMMER ATT VARA JAG. DET ÄR ALLT JAG KAN BERÄTTA FÖR DIG.

”Vem? Vem skulle kunna göra det här offentligt?” frågade Neruda med en allvarlig röst. ”Inte McGavin. Säkert inte Femton. Det måste bli någon, som skulle kunna hoppa av. Det finns inget annat sätt. Och om vi håller detta för oss själva, måste det bli du eller jag. Och... och du sa just att du inte skulle göra det. Så då är det bara jag kvar...”

Samantha viftade med armarna som om hon ville göra tecken åt honom att sluta. Hon började skriva igen med en intensitet som hos en stigande falk.

JAG HAR DEN HÄR STARKA KÄNSLAN AV, ATT DEN HÄR UPPTÄCKTEN ÄR AV YTTERSTA VIKT FÖR PLANETEN, ÄVEN OM JAG INTE KAN FÖRKLARA VARFÖR. DEN MÅSTE DELGES. DET FINNS NÅGONTING DOLT I DE HÄR ARTEFAKTERNA SOM FÖRÄNDRAR MÄNNISKOR. DET ÄR MENINGEN, ATT JAG SKA VARA BUDBÄRAREN. DU MÅSTE HJÄLPA MIG. JAG KAN INTE FÖRÄNDRA FEMTONS SINNE SJÄLV.

Neruda läste anteckningen två gånger, och försökte komma undan sitt svar. Han kunde bara se en väg framför sig och den skrämde livet ur honom. Han kunde inte kämpa för det här offentliga avslöjandet med Labyrintgruppens samverkan. Han skulle bli tvungen att hoppa av. Det fanns ingen annan väg.

”Om jag framför det här dilemmat för Femton, kommer han att tycka, att jag är tokig om jag förordar ett allmänt avslöjande baserat på din vision, det kvittar hur väl ansedd du är som RV. Den enda hjälp jag kan erbjuda är att förklara din upplevelse för Femton och orsaken till ditt besök här och tona ner det hela. Det kommer att ge oss en del tid och ge oss tillfälle att avkoda en del av materialet från den optiska disken. Kanske kommer någonting att dyka upp, som lägger mera trovärdighet till din vision.”

Samantha hade börjat skriva innan Neruda avslutat sin kommentar. Hon kastade sin notering till honom med en barskhet som förvånade honom. Hon ställde sig upp, viskade ”adjö” och promenerade ut genom dörren innan Neruda ens kunde protestera. Han läste hennes anteckning medan det klingade till i hans kropp av rädsla.

SÅ JAG KOMMER ATT GÖRAS TILL EN, SOM SES SOM EN IDIOT. MIN TROVÄRDIGHET KOMMER ATT UNDERMINERAS FÖR ATT SKYDDA DIN EGEN. TACK FÖR ALL DIN HJÄLP. JAG HADE HOPPATS PÅ MERA.

Ljudet av hennes bil, som tjutande tog sig ut från hans uppfart, fick honom på fötter. Han såg henne köra iväg, medan hans hjärta sjönk till ett djup, som han inte hade känt på många år. Hans val fick honom ur balans. Han visste, att han var tvungen att prata med Femton på morgonen och han behövde noggrant tänka igenom, hur mycket han skulle avslöja.

Neruda plockade upp kaffekoppen och kastade bort näsdukarna som Samantha omsorgsfullt hade placerat på fatet. Han kunde bara föreställa sig hennes frustration och rädsla. Men han kände sig lika insnärjd som hon, kanske ändå mer, därför att han var den ende som kunde föra

ut projektet Den Gamla Pilen till allmänheten. Och någonstans i sitt hjärta, under all oro som han kände, visste han att den här vägen låg framför honom och att hans liv just hade förändrats oåterkalleligt.

Han slog till uppringningsknappen på sin telefon och hörde att signalen skvallrade om att han återigen var insatt på Theca Five. Han hatade Evans effektivitet och hans teknologier. Han slog på sin datorterminal för att kolla e-mail. David hade lämnat ett meddelande om ett genombrott som de gjort. En stråle av ljus rörde sig över honom, när han läste en av Davids kommentarer om och om igen.

VI HITTAR EN TILLTRÄDESPUNKT SOM BESTÅR AV MAXIMALT 23 BOKSTÄVER I VAD VI ANTAR ÄR ETT ALFABETE PÅ 52 BOKSTÄVER. DET ÄR ETT INTERAKTIVT PASSWORD. VI ÄR PÅ VÄG.

Nerudas sinne kunde inte koncentrera sig på genombrottet, trots att han kände en viss lättnad över att framsteg gjorts. Han kunde bara tänka på Samantha och hur han skulle förklara för Femton, det hon hade berättat för honom. Han visste, att Samantha var sin egen värsta fiende just nu och var nästan kapabel till vad som helst. Det kanske han var också.

Kapitel Sexton

SUVERÄNA INTEGRALEN

Första Källan är inte en manifestation, utan snarare ett medvetande som lever i all tid, all rymd, energi och materia; lika väl som i all icke-tid, icke-rymd, icke-materia och icke-energi. Det är det enda medvetandet som förenar varandets alla tillstånd till ett enda Varande och det här Varandet är Första Källan. Den är ett växande, expanderande, oförklarligt medvetande som organiserar den kollektiva erfarenheten hos alla stadier av varande till en sammanhängande plan för skapelsen; expansion och kolonisation in i skapelsens världar; och skapelsens inåtgående (inclusion) in i Källans Verklighet – den Första Källans hem. Det här Varandet genomsyrar det Stora Universat såsom summan av erfarenhet i tid och icke-tid. Den har kodat in SIG SJÄLV inom allt liv såsom en vibrerande kraft, en kraft som är den främsta av koder (primus code), vilken skapar dig liksom en silkeslen atom i den kosmologiska väven.

Ett Utdrag från *Den Främsta Koden*, Avkodat från Kammare Nio
WingMakers

Neruda tittade nerför den långa korridoren som ledde till Femtons kontor. Den var tom och ljuset var nerotonat. En nästan spöklik fasa skälvde genom honom, när han hörde hissen från solrummet öppnas. Hans instinkt var att dra sig tillbaka bakom hörnan och vänta.

Femton och Evans kom ut ur hissen och Neruda ansträngde sig för uppfatta deras konversation.

”Så du är säker?” frågade Femton.

”Fullständigt,” svarade Evans.

”Bra, håll mig då informerad om det blir någon förändring. Jag har ett möte med Jamisson om några minuter, så jag tar hand om honom själv. Se du bara till Samantha.”

Femton började promenera in på sitt kontor och stannade sedan ett ögonblick. ”Oh, förresten, när du lämnar ut nyheterna, så gör det med medkänsla. Sätt på dig ditt långa ansikte. Okay?”

”Det förstår jag,” svarade Evans.

”Och kom ihåg,” la Femton till, ”jag vill, att det enbart är du, som handskas med det här.”

”Jenkins vet om –”

”Nej, det gör han inte,” avbröt Femton. ”Inte en enda vet utom du och jag, och jag vill att det stannar vid det. Om du behöver ta Jenkins till en MRP, så gör det. Men jag vill, att det här tas om hand helt och hållet av Säkerhetsnivå Fjorton.”

”Som du vill,” sa Evans.

Evans gick nerför korridoren mot Neruda. Neruda dök in på ett konferensrum och förblev osedd. Han var förbryllad över vad han hade hört. De hade definitivt en plan, som handlade om både honom och Samantha. Hans mage började virvla runt som en hord fjärilar, som försökte få luft under vingarna mitt i en stormvind.

Det var fortfarande tidigt, klockan var nästan tre på natten. Han hade skickat Femton ett e-mail- meddelande, märkt ”brådslande” omkring en timma tidigare och Femton hade svarat omedelbart. Han insisterade på att Neruda skulle träffa honom på kontoret klockan tre. Typiskt Femton, sömn hade ingen prioritet. Det varslade också om, hur allvarligt Femton såg på saken.

Han gick långsamt, nästan smärtsamt mot Femtons kontor. Dörren stod på glänt och kontoret klart upplyst. Neruda knackade försiktigt på dörren.

”God morgon, sir.” Han försökte inte dölja tröttheten i sin röst.

”Kom in du, Jamisson,” sa Femton utan att titta upp från sin datorterminal. ”Hitta någonting att sitta på. Jag kommer alldeles meddetsamma.”

Neruda bedömde Femtons röst och letade efter antydningar om hans humör. Allt han kunde höra var frustration och hans intuition talade om för honom att den var mer än mild. Han satte sig ner framför Femtons skrivbord i en trästol med ett säte av svart läder. Dess utsirade armstöd påminde honom om en svans nacke – bräcklig och smidig på samma gång.

Femton slog till en tangent och stängde av sin dator. Tystnaden fyllde rummet, när hans hårddisk stannade. När han tittade upp på Neruda, stirrade Femton stint på honom och sa, ”Vi vet,” och orden föll ur hans mun med en absolut slutgiltighet.

Neruda såg förvirrad ut. Han rynkade pannan som en damm som plötsligt sätts i rörelse av en vindpust.

”Du vet vad jag menar,” sa Femton, ”så titta inte på mig med de där oskyldiga ögonen.”

Neruda förblev tyst, då han inte var säker på hur han skulle svara.

Femton lutade sig tillbaka i sin stol och väntade med tålmodet hos en fiskare.

”Du syftar på Samanthis oväntade visit?” frågade Neruda.

Femton skakade på huvudet. ”Vi vet, vad som hände *under* hennes visit. Vi vet, vad ni diskuterade och vi vet, vad du överväger just nu i den här stunden.”

”Har ni talat med Samantha?” frågade Neruda och försökte göra sitt bästa för att låta nonchalant.

”Ja.”

Femton ändrade ställning i sin stol för att underlätta för sin plågade rygg. Hans fingertoppar gick samman som bjälkarna på ett stockhus, hans vanliga pose, när han förberedde sig för att utveckla ett ämne. ”På min sex-årsdag tog mina föräldrar mig till Barcelona Zoo, där attraktionen i ett stort tält var gorilla-utställningen. De hade en gammal veteran, som hette Tumba – kanske tjugofem år gammal – som hade varit utställningens signatur under drygt två decennier. De hävdade, att Tumba skrämde människor på grund av att han uppförde sig så mänskligt, vilket var exakt det som attraherade folk. När vi kom till hans bur – av tjocka stålstänger – höll han på att tömma tarmen. När han var färdig kastade han, med ett ansikte som visade stor förtjusning, sin avföring in i folkhopen som tittade på. Det var en avsiktlig, omsorgsfullt arrangerad händelse.

Olyckligtvis föll en del av det på min mors klänning och i håret.”

Neruda lutade sig framåt en aning, tilltalad av en sällsynt glimt in i Femtons barndom.

”Min far var rasande,” fortsatte Femton och log åt erinringen. ”Min mor var förlägen. Och jag... jag var hopplöst road... tills jag såg knivarna blixtra till från min fars ögon.”

Femton strök sitt långa grå hår bakom öronen. Hans karakteristiska hästsvans var borta. ”Till min mors protester tog min far med oss till djurparkens administrativa kontor för att klaga. Vi

gick in på direktörens kontor och lyssnade till en ganska långdragen ursäkt. När min far frågade, varför gorillan kunde göra en sådan sak, förklarade direktören att Tumba plötsligt hade börjat med det märkliga beteendet bara några få veckor tidigare. Djurparkens personal befann sig i ett tillstånd som liknade panik, därför att deras stjärnattraktion helt bokstavligen bad djurparkens stamgäster att dra åt helvete och de hade inte en aning om, hur de skulle kunna kontrollera Tumbas uppförande.

”Nu var min far en begåvad ingenjör, men han kunde inte erbjuda djurparkens direktör eller hans förbryllade personal några praktiska förslag, som de inte redan hade prövat. Det enda, som de kunde hitta på var att montera plexiglas som en säkerhetsåtgärd, i hopp om att Tumba skulle ge efter, när han såg att hans avföring inte kunde nå sina tilltänkta offer. Men han fortsatte att kasta den i alla fall och de var tvungna att ta ner plexiglasen på grund av dess odrägliga utseende. Det återstod bara ett enda val för dem. Att stänga igen utställningen.

”Djurparkens direktör förklarade hur han hade kallat på världens bästa gorilla experter och ingen av dem hade några genomförbara lösningar. Så han fann sig i att göra det, som han var tvungen att göra, särskilt med hänsyn till min mors utseende. Jag frågade honom, vad det skulle bli av Tumba och direktören förklarade, att han skulle skeppas över till en ny djurpark i Afrika, närmare sitt ursprungliga hem. Djurparken skulle byta ut Tumba mot en ny gorilla. Det stod så klart för mig, att Tumba helt enkelt gjorde vad han måste göra för att förändra sin hemvist. Förändra sitt liv. Få någonting att hända – som om tjugofem år i samma bur var nog.”

Femton sänkte ögonen, så att de var halvslutna och riktade dem på Neruda. ”Så, min vän, är det detta du vill? Ha en förändring?”

Neruda försökte hålla fast sina ögon vid Femtons blick, men efter några ögonblick var han tvungen att titta bort och stammade på sina första få ord liksom en tafatt skolpojke. ”Jag har... jag... jag tror, att du gör antaganden vilka jag tror är Samanthas slutsatser. Och jag är inte säker på, varför du skulle dra den slutsatsen att –”

”Jag talade inte om slutsatser,” avbröt Femton. ”Jag frågade, om du vill ha en förändring?” Han gjorde en paus och tillade, ”Jag tror du kommer att veta, när jag drar mina slutsatser.”

Neruda kände sig förlorad i en slags surrealistisk dröm, som inte var helt skapad av honom själv. Så många händelser under de gångna tre dagarna virvlade runt i hans huvud och ingen annan pressades på honom mer våldsamt än historien han nyss hade hört. Han visste, vad det var som Femton sa. Han visste också, vad det var som Femton ville höra.

”Nej,” förklarade Neruda, ”jag vill inte ge mig iväg eller förändra min status inom ACIO. Du är som en far för mig. Det vet du. Jag har inte för avsikt att ta den här historien till media eller till någon annan.”

”Är du säker?”

”Absolut,” Neruda fann, att han nickade ordentligt med huvudet efter det att hans ord ekat i tystnaden.

Femton ställde sig upp och promenerade bort till sin bokhylla.

Bara hans direktörer och en handfull andra var medvetna om de skatter, som han förvarade där. Gamla manuskript – många som Neruda själv hade översatt – var inbundna i enkelt läder i bruna och smutsgrå toner. Han tog ner en av de största böckerna och öppnade den. När han bläddrade fram till en specifik sida med tummen, log hans ögon som hos en hustomte när han började läsa högt. ”Den Centrala Rasen är välsignad med att ha Guds identitet ingjuten i sig,

precis lika starkt som människan är utrustad med ett djurs identitet, förödmjukad med ett ego, så betvingande så att det lämnar henne oförmögen att förstå sin skapare.”

Han vände på några sidor. ”Det finns ingen ras så utvecklad som den mänskliga arketypens ras, kallad den Centrala Rasen. Fastän det inte finns någon i vår galax, som känner till den här rasen, så är deras närvaro universell och allt liv inom vår galax är genomsyrad av deras kultur och vision.”

Han la ner boken på sitt skrivbord utan ett ljud. På dess gulbruna omslag fanns titeln, *Liminal Cosmogony* i guld med kursiv stil. ”Den skrevs av Corteum, men du gjorde översättningarna. Du kommer ihåg för tjugofem år sedan, eller hur?” Neruda förblev tyst, men han nickade svagt med huvudet till svar. ”Så, min käre Jamisson, vill du ha en förändring?”

Neruda ryggade tillbaka för den obevekliga metod, som Femton använde sig av för att dra fram det i ljuset, som han trodde vara skyddat eller dolt. Han kunde envisas som ingen annan. Det var essensen i hans kraft. Och Neruda kände den hypnotiska övertalningsförmågan, som gjorde honom mer och mer sårbar. Han svalde och påminde sig själv om, att han befann sig i krig med den mest briljanta hjärnan på planeten och nu var det inte tid för att låta utmattning eller skrämsel ta över hos honom. ”Som jag sa tidigare, Femton, söker jag inte efter någon förändring. Du vidhåller den här linjen i din undersökning av orsaker som bara du vet, men jag försäkrar dig, att dina misstankar är grundlösa.”

”Det får vi se,” mässade Femton. ”Det får vi se mycket snart.”

”Jag känner mig som någon, som oavsiktligt har hamnat i skärselden under en häxjakt,” sa Neruda. ”Jag har inte gjort något fel mer än att hjälpa Samantha. Det är inte mitt fel, att hon har fått kontakt med den Centrala Rasen –”

”Det du tror kan vara den Centrala Rasen,” rättade Femton. ”Vi saknar fortfarande bevis på vem de är. De kallar sig WingMakers och ändå har våra databaser inte alls någon hänvisning till det namnet.”

”Ja, men vi vet också, att de har planterat in en serie teknologier på vår planet, vilka klart antyder att de är de genetiska förmyndarna för vår art och antagligen för det mesta av det övriga djurlivet på den här planeten. Någoting mindre än den här slutsatsen skulle vara ett förnekande. Håller du inte med om det?”

Det var nu Femtons tur att vända bort blicken. Han satte sig ner och fingrade på läderomslaget till den bok, som han just placerat på sitt skrivbord. ”Jamisson, jag hade en plan för min efterträdare, med ditt namn på, innan du ens hade fullbordat den här översättningen. Du vet det. Från sjutton års ålder var det bestämt, att du skulle bli en medlem av Labyrintgruppen som dess Direktör för Speciella Projekt. Vad du inte insett är, att det inte slutar med det.”

Vid Femtons anmärkning kände Neruda som om han roterade ovanför flammorna från en osynlig eld. Han hade aldrig tänkt på sig själv såsom en lämplig efterträdare till Femtons position. Han visste inte om han ville det, mycket mindre om han ens var kapabel till att spela en så aktad och komplex roll. Femton skulle bli omöjlig att ersätta.

”Verkar osannolikt, va?” frågade Femton med ett leende.

”Nej, det verkar omöjligt.”

”Du är inte i skärselden under en häxjakt, du är i skärselden från en successionsplan som berör dig såsom min arvinge.”

”Varför berättar du om det här för mig nu?” frågade Neruda och hans röst blev plötsligt avmätt och reserverad.

”Jag vill, att du ska veta varför jag granskar dina handlingar så noggrant. Det är inte för att jag är din motståndare. Jag är din framtid.” Femton lutade sig framåt och fäste blicken på Neruda. ”Jag är i behov av att du arbetar med mig, inte emot mig. Jag känner, att du låter dig dras med av mytologi... eller... eller åtminstone av en serie händelser, som inte exakt är vad de tycks vara.”

Femton gjorde en paus och lutade sig tillbaka i sin stol, som om han väntade på att Neruda skulle säga någonting.

”Jag tror, att du väntar dig alltför mycket av mig,” svarade Neruda. ”Jag är inte den, som kan fylla upp din kostym, jag vet inte hur jag möjligen skulle kunna leda utvecklingen av Blank Slate-teknologin (BST)... för att inte tala om ACIO. Varför jag?”

”Därför att jag valde ut dig,” svarade Femton. ”Du måste bara lita på mig när det gäller det här.”

Neruda insåg, att han inte hade något val. Och om det fanns en sak som han litade på, så var det klokheten i Femtons beslut. ”Håller resten av Labyrintgruppen med dig?”

”Det är vår lilla hemlighet,” sa Femton med en blinkning. ”Faktiskt känner ingen till detta. Jag föredrar att ha det så. Men med tanke på den intuitiva förmåga, som den här gruppen besitter, så hyser jag inget tvivel om, att alla misstänker det.”

”Tror du verkligen, att WingMakers inte är de, som de förefaller att vara?” frågade Neruda i hopp om att styra bort konversationen från honom själv under ett ögonblick.

”Förutsatt att Corteum har rätt, så tror jag inte den Centrala Rasen är kapabla till bedrägeri,” Femton tittade på boken och talade sedan med ett väl genomtänkt, växlande manér. ”Men – vi – vet – inte.”

Femton lutade sig bakåt och stack in sin högra hand bakom rygglutet och masserade en öm muskel. ”Förlora inte det stora problemet ur sikte,” la han till. ”De så kallade WingMakers skulle kunna vara en skurkaktig undergrupp till den Centrala Rasen eller också kan de vara representanter för M51:s syntetiska ras. Vem kan veta säkert? Låt dig inte förledas av det okända, när den *verkliga* världen ropar efter dina talanger och färdigheter. Det är allt som jag har att säga, Jamisson.”

Neruda lyssnade noga. Hans sinne hade hämtat sig från den första chocken av Femtons avslöjande. ”Vad vill du, att jag ska göra?”

”Jag vill, att du stannar i projektet och koncentrerar dig på att avkoda det, som finns på den optiska disken. Vi har över åtta tusen sidor med information och om du sett Davids e-mail, så vet du, att vi har hittat en inkörsport till disken. Informationen på disken skulle kunna vara viktig för vår förståelse av de teknologier, som vi har lyckats få från ETC-sajten. Men jag behöver din fokusering och ditt ledarskap.”

”Vad blir det av Samantha?” frågade Neruda.

Femton trummade med fingrarna mot skrivbordsytan under ett ögonblick och tittade sedan på sin armbandsklocka.

”Hon tas bort från projektet.”

”Helt och hållet?”

”Ja.”

”Varför?”

”Därför att hon är en säkerhetsrisk,” svarade Femton.

”Och hon är en störning för projektet?”

”Ja.”

”Vi kommer inte att genomföra några flera RV-sessioner, eller hur?”

”Nej.”

Neruda samlade mod. ”Kommer hon att stanna kvar i ACIO?”

Femton kastade en förstulen blick på Neruda genom ögonvrån. ”Som jag sa, så är hon en säkerhetsrisk. Låt oss lämna det med det, min vän.”

”Jag kan inte lämna det på det sättet.”

”Varför?”

”Därför att jag tror, att hon är den bästa RV vi någonsin haft, och den här rasen – vilka de nu är – är förenade med henne på något sätt, som ingen av oss verkligen förstår. Att utsätta henne för att genomgå en radikal MRP och skicka henne till ... till Gud vet vart, är inte bara grymt och känslöst, utan också idiotiskt.”

Neruda korsade armarna över bröstet och tittade upp i taket och signalerade sin avsky med en lång utdragen suck. Han kunde känna, hur han blev högröd i ansiktet och uttryckte varningssignaler på en ilska, som han inte kunde undertrycka. Han kände sig ansvarig för att hon fick sparken från ACIO och han kände till effekterna av en radikal och förvirrande MRP på Samantha. Hon skulle aldrig hämta sig.

Han reste sig och gick fram till Femtons kylskåp och tog en flaska sodavatten. Han behövde någonting för att kyla ner sig. Trots allt det han kände för Femton, så visste han, att han hade ett krig framför sig. Febrilt letade hans sinne efter en strategi för att återställa Samanthis goda namn. ”Är du rädd för, att hon på något sätt skall ha ett dåligt inflytande på mig?”

”Det enda jag är rädd för är att du följer henne in i glömskan.”

Neruda gjorde en paus för att ta ett djupt andetag innan han svarade på Femtons kommentar.

”Säger du att Samantha kommer att dödas?”

”Nej.”

”Vad är det då du säger, exakt?” Neruda återvände till sin stol.

”Glömska är bara en metafor,” förklarade Femton. ”Hon är inte längre en del av ACIO och jag har inte råd att förlora dina tjänster, Jamisson. Så enkelt är det. Du känner till betydelsen av ditt arbete. Jag ska inte behöva förklara för dig, hur viktig du är för våra planer. Vi behöver dig skarp och fokuserad. Den väg som Samantha har valt, fastän den är sorglig, behöver inte påverka dig. Hon är ung och mottaglig för intryck och oförmögen att kontrollera sina egna intressen. Gör inte samma misstag som hon. Det är allt jag säger.”

”Vi borde inte göra det här...” mumlade Neruda.

”Vi *måste* göra det här,” kungjorde Femton med en underlig övertygelse. ”Jag bedyrar dig, Jamisson, att det här beslutet går *inte* att ändra på, så slösa inte bort min tid med att diskutera det.”

”Vem genomför MRP:n?”

”Det gör David,” svarade Femton. ”Evans kommer att assistera.”

”När?”

Femton tittade på sin armbandsklocka. ”Inom en timma eller så.”

Neruda suckade. ”Kan jag prata med henne före MRP:n?”

”Varför?”

Hon har information, som kan vara viktig för vår förståelse av syftet med ETC-sajten och dess teknologier. Jag skulle vilja få ut så mycket som möjligt från henne innan det är för sent.”

”Som jag redan berättat för dig, så pratade vi med henne. Vi vet, vad hon vet.”

”Hon har helt säkert inte talat om allt för er.”

Femton plockade upp sin telefon och slog ett nummer. ”David, jag skickar upp Jamisson. Tala om för Evans, att jag vill att Jamisson får litet tid tillsammans med Samantha innan MRP:n.” Femton la sin hand över telefonen och viskade till Neruda. ”Hur lång tid tror du att du kommer att behöva?”

”Tjugo minuter?” Neruda ryckte på axlarna.

”Jamisson behöver omkring tjugo minuter,” sa Femton. Han nickade och lyssnade till något som David sa.

”Bra, då skickar jag upp honom direkt.” Femton la försiktigt ner telefonen. ”Evans anlände just med Samantha. Du bör gå nu.”

”Har jag din tillåtelse att sköta den här intervjun i enrum?”

”Varför i enrum?”

”Om Evans finns där, kommer hon att tiga som muren,” förklarade Neruda. ”Hon har insikter, som vi behöver och om vi inte får dem nu, kommer vi aldrig att få dem.” Neruda kom upp på fötterna som om Femton inte hade något annat val.

”Jag ska ringa Evans.”

”Tack.”

Femton gick runt skrivbordet och höll ut sin hand. ”Har vi en överenskommelse?”

”Det har vi,” svarade Neruda och skakade hans hand liksom en komplicerad affärsuppgörelse hade avslutats.

”Och,” tillade Femton, ”det enda jag kräver är, att den här intervjun med Samantha spelas in. Förstått?”

”Jag antog det. Jag vill bara inte ha Evans i rummet.”

Femton nickade och följde Neruda till dörren medan han klappade honom på axeln liksom en far brukar göra med sin son. ”Bara så du vet det, så drar jag mig inte tillbaka än på ett bra tag.”

Neruda skrattade. ”Bra, därför jag är inte mogen förrän om ytterligare tjugo år.”

Femton log menande. ”Du är mer redo än vad du inser.”

De skakade hand igen och Neruda gick sin väg medan kontorsdörren solitt knäppte igen bakom honom. På sin väg till MRP-labbet fokuserade Neruda likt en laserstråle helt på Samantha. Han behövde hjälpa henne, men han hade ingen aning om hur han skulle kunna göra det utan att motsäga allting, som han just lovat Femton. Någoting sade honom att han sovit färdigt inför dagen.

* * * *

När Neruda anlände till MRP-labbet tittade Evans på honom med misstänksamhet. ”Letar du efter Samantha?”

Neruda nickade helt enkelt.

”Hon är därinne,” sa Evans och pekade med sin penna på en stängd dörr. Neruda skannade av säkerhetsskärmar och hittade den med Samanthis suddiga bild. Hon satt vid ett bord och stöttade huvudet med händerna. Hon stirrade på en låda med vita näsdukar.

”Du får tjugo minuter,” påminde Evans honom och tryckte på en knapp på sin armbandsklocka.

Neruda öppnade dörren så tyst han kunde. Samantha tittade inte upp. Hon fortsatte stirra som om hon förlorat intresset för allting, som hade med den yttre världen att göra.

Neruda la sin hand på hennes axel och kysste henne på kinden. Han kunde känna den salta smaken på sina läppar. ”Jag är ledsen, Samantha.”

”Över vadå?”

Neruda drog fram en stol och satte sig ner. Han var inte säker på, hur han skulle besvara hennes fråga, men han var lättad över att få höra hennes röst. ”Är du okay?”

Hon vände sig om för att se på honom. Hennes ögon var svullna och röda och håret var tilltrasslat som spaghetti. ”Jag är inte säker på vilket jag är. Jag känner mig som ett jäkla lamm som leds till slaktaren, så, nej, jag är inte okay. Jag mår skitdåligt. Nej, fullständigt skitdåligt. Fullkomligt som skit, det är hur jag känner mig. Glad du frågade. Och hur i helvete mår du?”

Neruda lutade sig bakåt i sin stol. Han påminde sig om, att han aldrig sett Samantha arg. Det var en ny sida hos henne, som han inte hade väntat sig av någon orsak. Han kunde föreställa sig Evans hånleende i rummet intill. ”Jag tycker din beskrivning passar ganska bra på mig också.”

”Spelar du rollen som prästen? Här för att ge mig sista smörjelsen?”

”Ingen håller på att dö,” sa Neruda självsäkert. ”Jag bad Femton om jag kunde få tjugo minuter för att tala med dig –”

”Nej, du vill ha varenda sista bit information ur min hjärna innan jag blir en grönsak. Det är så det är, eller hur?”

Neruda tittade ner och han la ihop sina händer uppe på bordet. Samantha vände sig bort och la huvudet ovanpå sina armar. Hon såg lika uttröttad ut som han kände sig.

Samantha, du har rätt, men jag har inga val. Om jag kunde vifta med min magiska trollstav och befria dig ur den här situationen, så skulle jag göra det på ett ögonblick. Men det kan jag inte. Vad jag kan göra är att bevara någon del av ditt minne, som kan hjälpa det här projektet.”

”Tala då om för mig,” frågade hon, ”hur det kommer att ordnas för mig efter MRP:n? Ska jag eskorteras ut från ACIO till Timbuktu, eller återvänder jag till min post som en RV med Projektet Den Gamla Pilen helt i glömska? Vilket blir det? Och ljug inte för mig.”

”Jag vet inte vart du kommer att föras...” Neruda suckade länge och hårt. ”Men du kommer inte att återvända till ACIO.”

”Tack,” viskade hon.

”Vadå?”

”Tack.”

”För vad?”

”För att du är ärlig mot mig.”

”Jag önskar bara att jag kunde göra mer.” Han la sin hand på hennes axel igen.

”Vad kommer att hända med min familj? Jag menar, kommer jag att minnas dem? Kommer jag att få tillåtelse att träffa dem igen?”

”Det vet jag inte,” anförtrorde Neruda. ”De har inte berättat för mig hur djupt de kommer att gå med den här processen.”

”Det är den värsta delen – att inte få se min familj igen. Kan du försäkra dig om, att de inte gör det?”

”Du har mitt ord på, att jag kommer att göra mitt bästa.”

Neruda drog tillbaka sin hand och förblev tyst under några ögonblick medan han samlade sina tankar.

”Samantha, jag har bara femton minuter. Jag behöver veta om det finns någonting som du inte har berättat för mig ännu, som kan användas till förmån för vår avkodning av ETC-sajten. Kan du tänka på något?”

”Spelar de in vår konversation?”

Neruda nickade.

”Tog du med dig penna och papper?” anmärkte hon sarkastiskt.

Neruda skakade på huvudet och log.

”Vad skulle du göra i mina kläder?”

”Jag skulle gå härifrån tills de sköt mig. Jag skulle göra motstånd tills de tvingade mig att kapitulera. Jag skulle aldrig ge dem någonting, som de skulle kunna använda. Och jag skulle svära över dem så kraftigt, att de aldrig skulle kunna se sig i spegeln utan att känna skuld.”

”Du gör ärligheten till en konst, eller hur?” fnissade Samantha. ”Är du säker på, att de spelar in det här?”

Neruda nickade och ett tunt leende prydde hans läppar. Han visste, att han varit en smula skrytsam, men det var sanningen i grund och botten. ”Jag överdriver, men jag skulle inte låta dem ta mitt minne utan att slåss.”

”Så hur bekämpar jag dem?” viskade hon och lutade sig litet närmare Neruda.

”Jag vill inte inge dig några förhoppningar. Det finns ingenting jag kan göra för att ändra det här beslutet. Om det är någonting du vet, som du tror kan vara av värde för vår förståelse, så är det bästa jag kan göra att använda det som en del i en överenskommelse för att hjälpa dig att förhandla fram något. Men du måste berätta för mig först.”

”Så jag berättar någonting, vilket är viktigt för projektet och som ni inte redan vet. Du berättar för Femton. Femton säger, oj, det här är fina grejor! Vi behåller henne i projektet – nej, vi befordrar henne till Säkerhetsnivå 10. Är det detta du föreslår?” Hennes röst höjdes både till volym och tonfall med cynismen droppande från varje ord.

För första gången kunde Neruda fullt känna meningslösheten i deras situation. Klockan var nästan fyra på natten. De var båda trötta. Samantha kände, hur hennes mentala hälsa höll på att glida bort likt någon som var fångad i kvicksand utan ett rep. Nerudas egen ilska och frustration började bryta igenom och visa sig och han visste inte hur han skulle tygla den.

Hans hjärta slog som en stånghammare. ”Jag skulle göra allt jag kunde för att ställa allting tillrätta mellan dig och Femton, men jag vet inte hur jag kan göra det. Han har beslutat sig. Snälla Samantha, om det finns något som du vet, som kan vara användbart för projektet, så dela det med mig nu.”

”Jag är inte längre en medlem i klubben, så de kan dra åt fanders. Det är vad jag känner.”

”Det är allt?”

”Jag tycker att *de kan alla dra åt fanders* är en ganska bra sammanfattning,” sa hon.

”Se här, Samantha, jag försöker bara att hjälpa, men du behöver ge mig någonting –”

”Vad jag vet, som inte du vet skulle ändå inte vara till hjälp för ACIO.”

Neruda tittade på sin klocka. Han visste, att hans tid med Samantha snabbt ebbade ut. ”Vem skulle det då hjälpa?”

”Se här, jag uppskattar allt du försöker göra för mig. Det gör jag verkligen. Men allt det här kommer att hända på precis det sätt, som man förmodade att det skulle hända. Tror du verkligen att Femton, eller någon annan för den delen, kan förändra den här sakens förlopp? Jag skulle kunna berätta allting jag vet för dig och det skulle inte förändra en enda liten sak. Den här saken är enorm och det kommer att ske exakt på det sätt, som det planerades för miljarder år sedan.”

Samantha reste på huvudet och lutade sig tillbaka i sin stol stirrande i taket. ”De krafter som dirigerar det här är inte mänskliga eller ens utomjordiska. De är uråldriga, ursprungliga, fundamentala... den sanna essensen av livet självt. Detta har funnits inom oss från början. ACIO lurar sig självt om det tror att det kan gömma undan någonting från WingMakers eller inte vilja kännas vid utvecklingen av deras plan. Det är för sent.

Någonting hände för tolv hundra år sedan, som satte igång allt detta och ingenting kan stoppa det.”

Hon vände på huvudet och tittade på Neruda. ”Ingenting.”

Han hörde en metallisk skärpa i hennes röst och Neruda såg in i hennes ögon. Nackhåren reste sig och rysningar for genom kroppen. Hon var i trans och han hade den obehagliga känslan av att inte längre tala med Samantha.

”Vem är du?” frågade Neruda.

Någon eller någonting stirrade på honom genom Samanths ögon. ”Er teknologi kommer att misslyckas,” hennes läppar rörde sig tafatt. ”Den baseras på er fysiks överklighet och er begränsade förståelse för kosmologisk enhet. Ni kommer att misslyckas med den, lägg märke till våra ord.”

Neruda kunde känna en kraftfull, respektingivande närvaro. Det kröp i hans skinn som om en mäktig elektrisk kraft genomströmmade hela rummet och reste varje hårstrå på hans kropp.

Varelsen som använde Samanths kropp fortsatte. Hennes läppar rörde sig nästan omärkligt. ”Det du söker, det du tror att du behöver är ingenting annat än det som är fulländat inom dig. Och även om den här fulländade aspekten av dig är osynlig för dina sinnen, är den allt som vi kan se hos dig. För våra sinnen kan nätt och jämt lägga märke till din djuriska kropp och primitiva mänskliga sinne. Vi ser bara din kärna, ditt perfekta medvetande. Även du har sett en glimt av den här kärnan, men du har sett den genom en lins bestående av teknologi, och inte genom ett organiskt naturligt uppvaknande. Därför är du vilseledd. Er teknologi har fel och brister och kommer helt säkert att svika er.”

Rösten tystnade och Neruda kämpade för att tänka ut någonting att säga. Han ville inte - vad det än var – att den skulle försvinna. Han hade känslan av att den kunde svara på varenda fråga han kunde föreställa sig. ”Vad vill du?” lyckades han fråga.

”Vi önskar att du vaknar upp. Det är allt vi vill.”

”Hur?”

”Det är inte en fråga om hur, det är en fråga om när.”

”Då frågar jag när?”

”Det är snart.”

”Snart i form av dagar, veckor, månader, år...”

”Snart, i form av minuter.”

Samanthas röst var nätt och jämt en viskning. Neruda föreställde sig hur Evans höjde upp volymkontrollen på avlyssningsutrustningen. Han tittade in i hennes ögon men kunde inte se något av hennes närvaro, som om hon fysiskt hade lämnat rummet. Hennes huvud fortsatte att vara tafatt på sned och stirrade in i hans ögon medan det vilade mot stolens ryggstöd. Hennes kropp var slapp och livlös med undantag för ögonen.

”Kom närmare innan vi lämnar,” befallde rösten i en knappt hörbar viskning.

Han lutade sig framåt.

”Närmare. Lagg ditt öra mot hennes läppar.”

Neruda lutade sig framåt och placerade sitt högra öra direkt framför hennes mun. Han slöt ögonen och fokuserade hela sin uppmärksamhet på orden, som kom från Samanthas mun.

”Vi är från den allra mest centrala existenspunkten. Den är platsen för er mytologi och ändå är vi inte bara myter. Vi är de äldsta av ert slag, så uråldriga att vi har glömts bort i era sinnen. Vår närvaro håller på att återetableras hos er ras, så att ni återigen kan bekanta er med er framtid.”

”Vi har placerat inom dig, Neruda, en kod som aktiveras av två ord: *Suverän Integral*. Från och med nu, blir du medveten om vår mission och du kommer att tjäna den här missionen även om du inte förstår den. Koden är nu aktiverad och du är vaken. Du måste ge dig iväg. Du måste hitta flickan, Lea. Hon kommer att visa sig för dig genom sin mor, Sarah. Du måste ge dig iväg nu. Bekymra dig inte för Samantha. Vi tar hand om henne, liksom vi gör med dig. Gå, och ta den här hemligheten med dig.”

Plötsligt flög dörren upp och Evans kom in medan hans misstänksamma ögon frenetiskt rusade runt. ”Vad är det som försiggår?” krävde han att få veta.

Neruda ryckte tankspritt upp huvudet och talade utan tveksamhet. ”Samantha behöver litet vatten. Hon mår inte bra.”

Evans gick sin väg och återvände omedelbart med en plastflaska med vatten. ”Den är min, men hon kan få den.”

”Tack,” sa Neruda och räckte över den till Samantha, nu tillbaka och desorienterad och groggy. Hon drack vattnet och började hosta okontrollerbart. Neruda ville lyfta upp henne som ett barn och lägga henne till sängs, men han visste att andra planer väntade henne.

”Är hon okay?” frågade Evans.

”Hon kommer att bli bra, ge henne bara några minuter.”

”Femton vill träffa dig innan du ger dig iväg,” rapporterade Evans och gav en vink om att det var dags för Neruda att gå.

Neruda visste, att Femton hade tittat på hans möte med Samantha på den interna videon. Han skulle gräva i det som hade viskats till honom under mötets sista få minuter. Att vara hemlighetsfull enerverade Femton mer än något annat.

Neruda la märke till att han kände sig märkligt annorlunda. På något sätt mer självsäker. Han visste, att någonting hade förändrat honom, fastän han inte kunde placera det. Det var känslan av att ha rätt, eller kanske var det känslan av att vara med i rätt team. Han hade den plötsliga övertygande känslan av, att han inom sig visste vad han behövde göra, även om han inte visste vad det var. Han tittade på Evans och fångade hans blick. ”Ta väl hand om henne.”

Evans nickade och förblev tyst och försökte se tålmodig ut. Neruda lutade sig fram och kysste Samantha på kinden och viskade i hennes öra. ”Du kommer att bli okay. Jag älskar

dig.” Hans finger rörde vid hennes kind lika ömt som vilken älskare som helst skulle kunnat göra. Han kände en ny energi rinna genom kroppen, vilket förorsakade en darrning i handen.

Samantha log. Hennes uttryck slappnade av och bitterheten och ilskan som hade behärskat henne tidigare tycktes borta. Hon formade tyst ord med sina läppar. ”Jag älskar dig också.”

Neruda vände sig tillbaka till Evans. ”Som jag sa, ta väl hand om henne.”

”Bekymra dig inte,” försäkrade Evans honom. ”Det är bäst att du går.”

Neruda tittade en sista gång på Samantha, vände sig om och gick sin väg. Han hade den olustiga känslan av, att det skulle ta lång tid innan han skulle få se henne igen – om någonsin. Han undrade vad det skulle bli av henne i hennes nya värld. Han undrade samma sak om sig själv.

* * * *

”Kom in, Jamisson,” sa Femton. ”Du har säkert användning för litet kaffe nu.”

”Har du gjort kaffe?” frågade Neruda med skeptisk röst.

”Du har haft en jobbig natt,” sa Femton ignorera Nerudas fråga och hällde upp en kopp starkt, svart kaffe. ”Har du lust att berätta för mig vad som försiggick?”

”Du tittade på?”

”Ja.”

”Då hörde du,” nämnde Neruda. ”Det finns inte mycket att tillägga.”

”Varför börjar du inte med den delen, som jag inte kunde höra?” frågade Femton när han överräckte en kopp ångande kaffe till Neruda.

”Hon mådde inte alltför bra,” började Neruda, ”och jag försökte hjälpa henne –”

”Börja inte med att gå in på det där. Om du gör det kommer du djupt att ångra det.”

Neruda låste fast sin blick vid Femtons och kände sig för första gången som hans jämlike. Han kände ingen rädsla och han visste att Femton kände detta. ”Vad är det du vill?” sa Neruda med en frustrerad ton. ”Om det är något speciellt som du letar efter, så skulle det spara en massa tid för oss båda, om du bara ville tala om för mig vad det är, så att jag kan tala om för dig det du vill höra. Jag är trött på dina misstankar.”

Femton såg på honom på det sätt som en man gör, när en livslång vän plötsligt blir hans motståndare. Neruda kunde känna hans forskande blick, som en ström av känslor som pressade mot hans hjärta. Han tog en stor klunk kaffe och samlade tankarna, då han visste att Femton skulle angripa honom för hans oförsämndhet.

”Trots en så kort konversation, så har du förändrats på ett ganska dramatiskt sätt,” observerade Femton. ”Är du säker på, att du är beredd på konsekvenserna?”

”Kanske mer än vad du är beredd på det jag har att säga.”

”Låt oss förbli civiliserade, Jamisson. Du vill inte ha min vrede, det försäkrar jag dig. Så berätta bara för mig, vad det var som sades. Det här är sista gången jag ber dig.”

Neruda visste att hans hot var verkligt. Det fanns teknologier som Femton kunde använda – under allvarliga omständigheter – för att få tillbaka minnen från antingen ovilliga eller glömska källor. Det var en otrevlig, inträngande och potentiellt kränkande erfarenhet. Neruda hade aldrig behövt den, men varenda en inom Labyrintgruppen var väl medvetna om

proceduren och var rädda för dess användning. Följd-effekterna beskrevs ofta som en ”sjudande paranoia” bortom det förmildrande inflytandet från mediciner eller terapi.

”Du hörde vad hon sa,” svarade Neruda. ”Vår teknologi kommer att misslyckas. Hon sa, att WingMakers plan kommer att –”

”Stop! Som du väl vet, bryr jag mig inte ett förbannat dugg om vad *hon* sa! Jag är intresserad av konversationen du hade med den varelse, som tog över hennes kropp under de sista fyra minuterna av er diskussion. Kommer du ihåg? Den som identifierade sig som *vi*.”

Femton mixtrade med kontrollerna på sin dator och svängde sin skärm så att Neruda kunde se rutan. En videobild på honom med huvudet hållet framför Samanths ansikte fyllde rutan. ”Inte ens med full styrka kan jag urskilja vad som sägs och på grund av att du blockerar sikten kan vi inte läsa på hennes läppar. Du kan förstå varför jag är misstänksam, och du kan förstå varför jag blir ändå mer misstänksam som ett resultat av dina undanflykter. Tala bara om sanningen för mig. Det är allt jag vill ha från dig och du kan gå hem och få litet vila. Jag tror att vi alla skulle må bra av litet mera sömn.”

”Jag vet inte vem varelsen var. Den upprepade det den sagt tidigare. Vår teknologi kommer att misslyckas. Deras plan skulle bli den förhärskande. Den sortens saker. Evans avbröt innan den kunde avsluta. Det är allt.”

Neruda tog en kaffeklunk till, väl medveten om att Femton noga undersökte hans kroppsspråk.

”Varför skakar din hand?” frågade Femton.

”Energien från det här väsendet eller varelsen var häpnadsväckande. Det elektromagnetiska fältet som fyllde rummet måste ha varit utanför skalan och då är det ändå ett avskärmat rum. Jag är fortfarande mitt uppe i det.”

Neruda bytte ställning i stolen. ”Se här, jag är ledsen för att jag låter så förbaskat sur och förbannad, men jag bryr mig verkligen om Samantha och tanken på att hennes sinne ska suddas rent... det... det gör mig arg. Och sedan all denna misstänksamhet från din sida hjälper inte precis mitt sinnestillstånd. Jag behöver litet tid för att ta itu med allt det här.”

”Kanske några dagar ledigt – med början från och med nu,” föreslog Femton.

”Nej, det är så mycket att göra nu med genombrottet, som David gjorde igår kväll. Jag vill börja med det omedelbart.”

”Okay. Kanske jag har varit litet för häftig när det gäller allt det här,” sa Femton. ”Acceptera mina ursäkter. Men i framtiden, var litet mer tillmötesgående. Lita på mig. Det fungerade med din far.”

Neruda satte ner sin kaffekopp på bordet bredvid stolen och strök tillbaka håret och reste sig upp för snabbt. Han nästan svimmade av den plötsliga blodtryckssänkningen och han tog stöd med sin högra hand. ”Jag uppskattar din förståelse och jag kommer att följa ditt råd.”

”Vilket då?”

”Va?”

”Vilket råd kommer du att följa?” frågade Femton med en röst som var klar och exakt.

”Det där om tillit. Att vara mera tillmötesgående.”

”Bra,” anmärkte Femton. ”Men beakta det andra också – det om att ta litet ledigt. Det kan vara just det du behöver.”

Femton ställde tillbaka sin datorskärm som den ursprungligen stod och slog till några tangenter på tangentbordet. ”Ha en bra dag, Jamisson. Uppdatera mig så snart du har någonting avkodat. Jag kommer att vara här hela dagen.”

”Det ska jag göra, sir” sa Neruda. ”En sak till. Vad som än händer med Samantha, så behöver jag din försäkran om, att hon ska kunna kontakta sin familj efter att allt detta är över.”

”Jag hörde din anmärkning på videon. Du har mitt ord.”

”Tack,” sa Neruda. Han gick till dörren och vände sig om just som han sträckte sig efter dörrknoppen. ”Varför har du så starka misstankar mot mig?”

”Jag har misstankar mot alla. Du är bara mitt senaste mål på grund av omständigheterna runt ditt agerande med Samantha. Det är alldeles tydligt, att hon står under kontroll av krafter som inte är vänligt sinnade till vår sak. Jag vet hur lätt det är att förledas av förändringens krafter. Speciellt när den förändringen kommer från en kraft som den Centrala Rasen.”

”Då tror du på att ETC-sajten är deras skapelse?”

”Det är den mest rimliga hypotesen. Men kom ihåg, Jamisson, Centrala Rasen eller inte, de är ändå människor. Äldre, med miljarder år kanske, men inte nödvändigtvis visare. Kom ihåg det.”

Neruda nickade. ”Så erfarenhet räknas inte så mycket?”

”Nej, det är förbannat viktigt, men det är också genialitet och passion och hundra andra saker. Ingen känner till den här rasen. Vi har stött på utomjordiska raser, som är mycket äldre än vår egen och är de så mycket klokare än vi är? De har ett mer utvecklat hjärnsystem eller kapacitet för att samla in data, men är deras beslut ofelbara? Nej!”

Femton ställde sig upp och hämtade sin tröja från ryggen på sin stol och svepte den över sina axlar som en ryggsäck. ”Vi har inte råd att lita på någon när det gäller vår säkerhet. Jag kan påminna dig om Corteum, med hjärnsystem mer än dubbelt mot våra egna. De lever nu på sin hemplanet i underjordiska städer som ett resultat av deras egen underlåtenhet. Det är inte helt enkelt en fråga om intelligens eller erfarenhet. Det gäller att dirigera hundra variabler mot ett enda mål. Det är det vi gör. Och vi gör det bättre än någon annan organisation på den här planeten. Vi har inte råd med att låta vår topp-personal influeras av den romantiska idén att den Centrala Rasen är vår frälsare. Vi ska bli vår egen räddare. Jag tror inte, att det finns något annat sätt.”

Han gjorde en paus under ett ögonblick vid ljudet av att hans dator larmade honom om ett nytt e-mail-meddelande. ”Om Samantha är i förbindelse med den Centrala Rasen på något sätt och den där varelsen, som talade genom henne verkligen var en representant från den Centrala Rasen, eller WingMakers, som de kallar sig, då tycks de övertygade om, att vi kommer att misslyckas. Hur skulle de kunna veta det? Ställ dig bara den frågan, Jamisson. Hur skulle de kunna veta?”

Neruda ryckte på axlarna.

Femton sträckte sig efter sin portfölj och knäppte ihop dess spännen. ”Hela föreställningen om liv innan jorden – om att vår planet blivit sådd av mäterliga genetiker, som faktiskt var vi själva, bara miljarder år mera utvecklade, kan verkligen vara sanning. Men tycks det inte märkligt, att de skulle lita på en *junior* RV att viska någonting i *ditt* öra för att övertyga oss om det perfekta i *deras* plan och meningslösheten i vår? Tänk på detta nästa gång du känner dem rycka i ditt samvete. Ditt liv kan bero på det.”

Neruda kunde känna förförelsen i Femtons strategi. Plantera frön av tvivel. Använda subtila hot. Förhoppningen att hans handplockade arvinge skulle ta ett steg tillbaka in i ledet. Neruda förstod hur Femton kunde tro på att hans strategi skulle fungera, utom det att nu var någonting inom honom annorlunda. Ett briljant, resolut, granit-liknande medvetande hade rört sig in över Neruda och paketerat in honom i sin omutlighet.

”Jag går ut tillsammans med dig,” sa Femton och var på väg mot dörren.

”Jag tänker stanna vid labbet och se om David fortfarande är kvar,” svarade Neruda. ”Jag är angelägen om att få ta en titt på hans resultat. Dessutom har kaffet slagit till, så jag skulle inte kunna sova nu även om jag försökte.”

”Jag kommer att vara tillbaka klockan elva. Ge mig en uppdatering då, om du kan.”

”Det ska jag. God natt,” sa Neruda.

”God natt.”

Neruda gick nerför korridoren, i motsatt riktning mot Femton. Han la märke till hur väl ljudet av deras fotsteg var synkroniserade tills han bara kunde höra sina egna. Hans uppmärksamhet skiftade till bilden av Samantha, som låg i MRP-labbet och med sina minnen bortplockade med kirurgisk precision. I total avsaknad av arton dagar och allt som de innehöll. Minnen som inte var likt något annat på planeten.

När han tog hissen till labbet repeterade han orden, *Suverän Integral*, i sinnet om och om igen liksom en generator som tar fart, perfekt intonad till dess energikälla. Varje gång orden rullade genom hans huvud, kände han en drivkraft, någonting inuti som drev honom mot ett öde som han inte visste någonting om, utom att det innefattade en flicka med namnet Lea. Han undrade hur han någonsin skulle kunna lämna ACIO för att hitta henne. Hur kunde allt detta hända?

Han log åt minnet av Femtons barndomshistoria. Kanske Femton hade mer kunskap om framtiden än han själv visste.

Kapitel Sjutton

MODERÅDERN

Styrkan hos den mänskliga själen bestäms i första hand genom skapelsens lagar, och för det andra genom medvetenheten om att dessa lagar tryggar kosmisk stabilitet och andlig jämvikt.

Ett Utdrag ur *Den Främsta Koden*, Avkodad från Kammare Nio.

WingMakers

När Neruda anlände till datorlabbet la han märke till en handskriven lapp, som var placerad på hans datorskärm.

JAMISSON,

KONTROLLERA FIL AAP-1220. DU KAN HITTA ALLT DU BEHÖVER DÄR. JAG SKICKADE FEMTON EN DUBBLETT-FIL. JAG ÄR TILLBAKA KL. 14.00. LÄMNA MIG INSTRUKTIONER OM DU VILL OCH JAG KAN JOBBA MED DEM SÅ SNART JAG KOMMER.

DAVID

Nerudas händer darrade återigen. Han sjönk ihop i en svart läderstol och for med händerna genom håret. Labbet var fullständigt öde. Neruda slog till en tangent och såg sin datorskärm få liv i form av det fosforescerande skenet i gråa och blå toner. Han klickade på projektfilen och lutade sig bakåt i stolen. David och ZEMI hade hittat fyndighetens potentiella moderåder. De hade avslöjat det första verkliga genombrottet i dechiffreringsprocessen. De hade hittat inkörsporten till disken. Detta var första tillfället till att arbeta med det innehåll, som hade varit så omsorgsfullt gömt på dess gyllene, metalliska yta.

En aktiverad knapp tilldrog sig hans uppmärksamhet. Han klickade till på den. Ett videofönster öppnades omedelbart och Davids bild kom suddigt i rörelse.

HEJ, JAMISSON. JAG ANTAR, ATT DU FÅR DET HÄR FÖRST. VI ANTAR ATT ALFABETET ÄR BLANDAT MED NOTSKRIFT ELLER MATEMATIK DÄRFÖR ATT DET HAR SÅ MÅNGA SKRIFTTECKEN. DET SKULLE KUNNA VARA SÅ, ATT HELA ALFABETET ÄR MATEMATISKT. DE GODA NYHETERNA ÄR, ATT VI VET HUR VI SKA KOMMA IN PÅ DISKEN OCH DEN ÄR HELT KLART INTERAKTIV. DEN HAR MOTSVARIGHETEN TILL ETT PASSWORD; VI ÄR INTE ÖVERTYGADE OM DET DÄR, MEN MED FEMTIOTVÅ BOKSTÄVER KOMMER DET ATT TA LÅNG TID ATT GÅ IGENOM ALLA KOMBINATIONER. GE MIG EN OMGÅNG

INSTRUKTIONER. ALLTSEDAN KL. 23.00 HAR VI BÖRJAT DEN SLUMPMÄSSIGA GENERATORPROCESSEN MED ATT SAMLA IN OCH PROCESSA PASSWORDS. VI SES I EFTERMIDDAG.

DAVID

Nerudas upphetsning var omöjlig att hålla tillbaka. Han gav upp ett högt skrik, som ekade ut över labbet. De var på vippen att knäcka nöten. Han kände det på sig. Ett elektroniskt klick ryckte honom ur hans eufori. En av de tomma monitorerna lystes upp och Davids bild dök långsamt upp. Han var sysselsatt med att sätta på sig sitt pannband, eller Neurala Bolometer. ”Jag trodde, att du skulle vara här inne,” sa han.

”Jag tittade precis igenom din rapport. Det är stora nyheter,” sa Neruda och tittade upp på skärmens bild av David. ”Hur gick det med Samantha?”

”Så bra som man kan vänta sig. Hon sover nu och återhämtar sig. Jag har henne på skärmen just nu – alla vitala delar är starka.”

”Kan du hålla mig underrättad om, hur hon återhämtar sig?”

”Inga problem.”

David fortsatte att justera sitt pannband av känslspröt i glasfiber. Han var klädd i en svart tröja med tunna, vita linjer kors och tvärs över bröstet i ett schackmönster. ”Några idéer om öppningsstrategier?”

”Inte riktigt,” sa Neruda. ”Är du säker på, att vi kommer att lyckas genom en slumpmässig generatorprocess?”

”Om det är en blandning eller kombination av deras uppsättning skrifttecken, så har vi allt vi behöver. Det enda problemet är tiden. Vi kan få ihop mer än tio upphöjt till tretton försök med password per sekund, men själva diskens utvärderingsprocess fördröjer oss med en faktor på två. Om vi inte har extrem tur, kommer vi inte att hitta rätt password under vår livstid.” David ryckte på axlarna med ett snett leende.

”Vad gäller diskens ingång,” började Neruda, ”hur många skrifttecken finns det utrymme för där?”

”Tjugotre, tror vi, men vi är inte helt säkra.”

”Så, om vi placerar den rätta kombinationen med deras skrifttecken i utrymmet för password och kör in det på disken, vilket resultat förväntar du dig då?”

”Vi kommer att få ett översättningsindex till disken. De goda nyheterna är, att samtidigt som vi hittar rätt password, skulle det bara ta oss mindre än en minut att avkoda hela texten. Men det där är i teorin.”

”Hur många password har du testat fram till nu?”

David slöt ögonen. ”Fram till detta nu,” han knäppte med fingrarna, ”ungefär 3,65 i sextonde potens.”

”Fanken också! Det är ju inte ens att skrapa på ytan,” muttrade Neruda.

”Vi kan ha tur,” log David.

”Jag är inte intresserad av tur. Exakt varför tar det så lång tid?” frågade Neruda frustrerad.

”Vi pratar om femtiotre skrifttecken –”

”Jag tyckte du sa, att det var femtiotvå tecken?”

”Ja, det är det, men vi måste räkna med den digitala motsvarigheten till ett mellanslag eller ett tomrum för vi vet inte om det är fråga om flera ord.”

Neruda nickade innan David hade avslutat meningen. ”Så vi har tjugotre teckenpositioner, var och en av dem kan innehålla ett av femtotre skrivtecken. Det blir ett astronomiskt tal – med över fyrtio nollor.”

”Det exakta talet är 4,5535 i trettionionde potens,” sa David. ”Även utan den relativt långsamma processhastigheten hos disken, skulle vi behöva över en biljon biljoner år under ideala förhållanden för att fullständigt testa varje möjlig variation till password.”

”Vi kan lika gärna tala om oändligheten,” sa Neruda viskande. ”David, har du hieroglyferna från de tjugotre kamrarna inom räckhåll i din databas?”

”Naturligtvis?”

”Men du har inte inkluderat dessa?”

”Nej.”

”Om vi inkluderar dessa, pratar vi nu om sjuttiosex skriftecken, som möjligen skulle kunna skapa password-strängen.”

”Vilket lägger till över trettio nollor till antalet år.”

”Jag kan inte tro, att de kunde göra det där,” beklagade sig Neruda.

”Vad sa du?”

”Jag kan inte tro, att en så här sofistikerad ras skulle göra tillträdet till sin information omöjlig. Det är något vi missar.”

”Tja, men för dem kanske det inte verkar så komplicerat,” hävdade David. ”De kanske klarar av att göra de här beräkningarna i huvudet. Vem vet?”

”Anta, att de visste, att vi skulle hitta den här grejen och de förväntar sig att det är vi, som ska öppna disken – inte de själva.” Neruda störtade plötsligt upp ur sin stol. ”David, vi försöker något annorlunda. Sätt slumpgeneratoren på paus ett ögonblick.”

”Det är gjort.”

”Okay, ha tålamod med mig. Låt oss tillämpa slumpgeneratoren på bara det första skriftecknet i passwordet.”

”Du menar, att pröva vart och ett av de sjuttio-sex skriftecknen på bara det första teckenutrymmet i ingången för password.”

”Exakt.”

”Stopp ett tag,” utropade David ett ögonblick senare. ”Vi fick något, vänta.”

David slöt ögonen. ”Jag ser det. Vi gjorde det!”

”Vadå?” frågade Neruda.

”Vi har skaffat oss ett översättningsregister.”

Neruda knöt näven. ”Fantastiskt. Är det för hela texten?”

”Jag kontrollerar det just nu. Vänta en sekund.”

David uttryck blev tomt och sedan log han ett rävaktigt leende. ”Vet du vad de gjorde?”

”Vadå?”

”De har delat upp var och en av de tjugofyra sektionerna i segment med sitt egna password. Det första skriftecknet öppnar upp den första sektionen och bara den första sektionen. Jag tittar på trehundra tjugoen sidor med perfekt engelska. Det borde vara på skärmen om några sekunder.”

Neruda kunde vittna om, att David läste med ögonen slutna. Några ögonblick senare bredde det ut sig på hans skärm, och både han och David var hänförda av skriften. En finstämd tystnad följde medan de båda läste det, som de kämpat så hårt för att få tillgång till.

Ni kan kalla oss för WingMakers. Vi är faktiskt alldeles mänskliga, helt enkelt en framtida version av er. Människor i er tid tycks inte kunna eller vilja förstå i det tillstånd de befinner sig, att en framtida version av dem själva skulle kunna ha uppfunnit mänskligheten och sått dess genetiska struktur ut över det universum, i vilket ni nu lever. Mänskligheten är en långt mer mångfaldig och överallt förekommande livsform än ni tror. Den är en idealisk själsbärare och dess utseende är lika vanligt utöver det här universat, som det finns livbärande planeter, vilka kan försörja den.

Neruda tittade på sin datorskärm och blev för första gången varse hur egendomlig hans situation var. Han befann sig tolv våningar under marken mitt i öknen drygt tre mil norr om Palm Springs i Kalifornien, sittande framför en skärm som förenade honom med den mest kraftfulla datorn på jorden. På den här skärmen fanns ett manifest på 321 sidor skrivet av den Centrala Rasen. Allt han kunde göra var att ställa David en fråga. ”Vi kom in i den första sektionen och inte de övriga?”

”Tydligt,” började David, ”kunde detta password bara öppna upp den första sektionen. Vi tror nu, att den andra sektionen kan öppnas, om vi hittar ett password med två skrivtecken och den tredje skulle öppnas med ett password med tre tecken, och så vidare.”

”Vi prövar det,” sa Neruda otåligt. ”Om vi har tur, kanske uppsättningen med skrivtecken reduceras varje gång vi öppnar upp en ny sektion.”

David lutade sig framåt i sin stol. ”Jag förstår. Den andra sektionen är öppnad och jag skickar över den till din skärm nu. Den tredje kommer upp om tio sekunder eller så.”

”Hur många sektioner kommer du att kunna öppna, innan vi slår emot tidsbarriären?”

”Förutsatt att uppsättningen tecken inte reduceras, kommer vi till den nionde sektionen ikväll – den kommer att ta ungefär tjugosju minuter att öppna. Den tionde sektionen kommer att ta fjorton dagar. Den elfte sektionen kommer att ta elva hundra trettioen dagar eller omkring tre år. Den tolfte sektionen, åttiofem tusen niohundrafemtiosex dagar, eller över två hundra år. Resten vill du inte veta,” tillrådde David.

”Jäklar, vi kommer inte ens att kunna komma åt hälften av den information, som ryms på den här disken?”

”Kom ihåg, att jag ger dig det värsta scenariot. Vi skulle kunna ha tur med den elfte sektionen och hitta dess password inom den första veckan. Emellertid dikterar sannolikheten, att vi bara kommer att kunna nå de första elva kamrarna – åtminstone under vår livstid.”

”Inga andra förslag?”

”Ingenting som vi kan tänka på för ögonblicket,” svarade David.

Neruda kunde känna en våg av upprymdhet och besvikelse flöda genom kroppen. Hans uppmärksamhet återgick till texten, som om det var det enda, som han kunde göra.

WingMakers fokuserar främst på att bygga upp kulturer. Detta beror på att man har förstått, att de har en viktig betydelse för den andliga världen och för den kosmologiska transformationen. Kulturuppbyggnad, som den definieras, integrerar individualismens värderingar med enhetens värdering. När det gäller en art är livets mål att utveckla sig där den kan bli medveten om sina olika uppfattningar och uttryck, och integrera dem till en sammanhängande allt inkluderande kultur

Mänskligheten önskar djupt en sådan kultur; en global kultur som erkänner och uppskattar rättigheterna hos sina beståndsdelar. Detta är en av de främsta orsakerna till att kommunikationsteknologierna kommer att utvecklas så snabbt på Jorden under tjugo-hundratalet. Genom de här teknologierna kommer den globala kulturen att utvecklas och upplevas mycket snabbare. Och genom den här globala kulturen kommer mänskligheten att bli mer och mer känslig för den andliga driften efter enhet. Inte bara enhet inom den mänskliga arten, utan inom livets helhet som omfattar och omsluter den mänskliga arten, vilken sträcker sig in i vår värld – universums grund.

Mänskligheten är en del av någonting större än ett enkelt ömsesidigt beroende, som beskrivs inom födoämneskedjan eller ekosystemet. Ni är en del av Första Källans ackumulerade kunskap, som har uppnåtts genom att absorbera livserfarenheterna från alla kännande livsformer inom StorUniversum. Denna allomfattande kunskap delas villigt ut till alla livsformer, men är endast förståelig för de själsbärare, som har uppnått förmågan att ta steget ut ur tidens band för att uttrycka sin gudomlighet.

Du är en del av en oändligt komplicerad, men målmedveten, kosmologisk organism, som är hängiven transformationen av livsformer under utveckling, för att själsbärare skall kunna förstå och uppskatta sitt samband med livets hela kosmologiska struktur, som lever i enhet med Första Källan. Det här är det grundläggande system, som överbryggar alla andra system i multiversum, och det är på grund av denna gudomliga orsak som liv existerar.

Var och en av er är som en partikel av en enda, massiv våg som rör sig utåt och sveper ut över det universella spektrats livsformer och erfarenheter, och studsar tillbaka till den strand från vilken ni en gång skapades. Energin i det här systemet är som en jättelik tratt som ofelbart lämnar över en art till Första Källan. Hos en art under utveckling skapar den här tratten en dominerande drift till enhet och återförening med den Ursprunglige Skaparen, men arten inser inte, att den Ursprunglige Skaparen är dold bakom lager av mänskliga, änglalika, utomjordiska

och kosmiska krafter. Den Ursprunglige Skaparen är så djupt dold, att innan den slutliga slöjan dragits bort anses denne aldrig dold.

Den Ursprunglige Skaparen, eller Första Källan finns lagrad inom dig i din genetiska sammansättnings kittel. Där väntar den på dig. Och vi, de äldste hos mänskligheten, har kommit för att visa dig, hur du kan göra den här bilden fri – det här oföränderliga minnet av ditt framtida jag. Det har såtts inom din kropp, osynligt för dina sinnen och för de hjälpmedel du har, men är ändå absolut verkligt och absolut ditt.

Det som finns framför dig är ord, och bakom dem en röst. Vad som finns bakom rösten är ett sinne, som era psykologer kallar det Kollektiva Omedvetna. Men vi talar om för dig, att det inte är omedvetet – det är din allra innersta själsliga sundhet, och detta gör tecken till dig och tusentals andra som du, att stiga fram till det här arbetet, som vi har lämnat efter oss. Orden, musiken, bilderna, symbolerna och definitionerna är alla vägar till att vidröra den här, din allra innersta själsliga sundhet från Första Källan, och känna in den här världen utifrån din egen trygghet. Vi hoppas, att du hedrar de här orden genom dina handlingar och följer ljudet av vår röst till ditt hem. Ditt sanna hem.

Neruda slutade att läsa och kastade en blick på monitorn som visade Davids ansikte. ”Håller du på att läsa det här?”

”Ja.”

”Vad kommer du fram till utifrån det?”

David började tala, slutade och lutade sig bakåt i sin stol. ”Vi tror att introduktionen är ytterligare ett bevis på en främmande intelligens, men det är omöjligt att säga huruvida det är den Centrala Rasen. Men visst är det intressant läsning. Förresten har vi just avslutat avkodningen av den åttonde sektionen. Vi kommer att göra färdig den nionde sektionen om litet mindre än tjugosex minuter.”

”Hur många sidor?”

”Till och med den åttonde sektionen har vi två tusen åtta hundra sjutton sidor,” svarade David sakligt. ”Vi skriver ut dem, men det tar ytterligare tio minuter eller så innan det är klart. Jag antar att du vill ha den första kopian.”

”Ja tack,” svarade Neruda. Han rullade till den andra sidan och fortsatte att läsa.

Vi har installerat ett system med sju sajter på Jorden som när de upptäckts och avkodats kommer att underlätta er transformation till en ny vetenskaplig och filosofisk sammansmältning (fusion) som kommer att skapa ett helt nytt, globalt samhälle. Du kommer i sinom tid att upptäcka det här systemet, som vi kallar de Galaktiska Flödes-Zonerna (the Galactic Tributary Zones), men först måste du dela med dig av det här, det första materialet, till medborgarna på din planet. Det måste

delas ut på ert datanätverk utan hänsyn till kostnad, geografi, härkomst eller trossystem.

Materialet på disken kommer att väcka upp vissa av dina världsmedborgare till att förbereda sig för de nödvändiga förändringar som krävs för att försörja er planet och klara av den obestridliga, vetenskapliga upptäckten av den mänskliga själen. Det är den här upptäckten, och endast den här upptäckten, som kommer att föra den mänskliga arten in i ett större samhälle med intergalaktisk företagsamhet och kompanjonskap.

Vi är medvetna om, att de här orden kanske kan inge rädsla och tvivel hos några av er. Vi är också medvetna om, att det kommer att bli många med makt, som inte vill dela ut det här materialet, som är rädda för panik och social oordning. Om du likväl tvivlar på vår förutsägelse, kommer du inte att bry dig om vår varning, inte heller kommer du att agera. Att göra detta är fullständigt dåraktigt. Vi ger dig rådet att noga studera det system, som vi har lämnat efter oss. Det består av mer än rena ord. Där finns musik, symboler, matematik, geometri, poesi och konst. Totalt sett är det en inkodad sensorisk dataström, som är en kraftfull katalys inför ert nästa utvecklingssteg.

Vi skapade dig; sålunda kodade vi in i din genetiska struktur de receptorer, som vi kan aktivera med våra ord, ljud och symbolbilder. När du fördjupar dig i våra sensoriska dataströmmar, kommer du att mutera. Ur genetisk synvinkel, blir din inre subatomiska arkitektur mer lämplig och tillmötesgående för de energifrekvenser, som strålar ut från den allra mest centrala delen av StorUniversum. De här frekvenserna är helt bokstavligt bärarna av ert nya liv som art.

Teknologierna, som vi lämnat efter oss för er att upptäcka, har förmågan att samordna den här inkommande energin för att omvandla er genetiska struktur till en högre dimensionell existens, en existens som kommer att göra er oövervinnerliga för vår gamla fiende – Animus. De är era mardrömmars själslösa varelser. Er planet har upplevt dem tidigare, men det var för nästan 300 miljoner år sedan, när den genetiska strukturen hos planetens livsformer inte var så högt utvecklade och alltså inte så önskvärda. När de återvänder kommer de inte att vara så likgiltiga. De kommer att uppleva de mänskliga själsbärarna på er planet värda deras jakt och erövring.

Animus söker vår arts genetiska källor, därför att de vill själva bli själsbärare. De är bara rädda för en enda sak: utplåning. Den är motivationen bakom deras sökande efter arter med kompatibla själsbärare, vilka också äger de genetiska strukturer som

kan stödja deras kollektiva intellekt. De är rädda för sin egen förintelse på grund av sin oförmåga att uthärda vibrationen från en suverän själ inom sina fysiska kroppar. De har inte förmågan att behärska den här frekvensen såsom en individualiserad essens. De kan bara stå ut med ett gruppsinne, vilket gör dem sårbara för rädslan att förintas. Och den här rädslan driver deras beteende såsom erövrare och nihilister (förnekar andlighet och moral).

Det du har framför dig är ett dilemma, om hur du ska föra ut den här varningen till din planets medborgare på ett sådant sätt, att inte sociala strukturer bryts ner, utan snarare bygger upp nya, som kompletterar de existerande strukturerna. Vårt enda råd är att läsa det här materialet och allt detta kommer att bli klart för dig. Du har blivit utvald till att se de här orden. Hys inga tvivel om det här. Det kommer att finnas de, som kommer att försöka hindra distributionen av dessa material, men ert planets framtid beror på din förmåga att hitta den hjälp du behöver för att föra ut dessa material till allmänhetens kännedom.

Animus är mycket sofistikerade livsformer. De kommer inte att visa någon aggression förrän den tjänar sitt syfte och i så fall bara efter det att de lyckats uppnå samarbete med världens ledare. Det är deras mönster att observera och analysera svaghet, sikta in sig på ledarskap, bygga koalitioner och genom svek och långdragen planering arrangera sin presentation på planeten. Efter den här inledningen och efter löfte om gärningar i form av välgörenhet, kommer Animus att fortsätta att dra till sig den inflytelserika eliten inom politik, akademi och kultur in i sin spindelväv av själviska intressen.

De är mästerliga manipulatörer med briljanta intellekt och ert medborgarskap, även de allra bästa av ert släkte, kommer inte att vara förberedda att stå emot deras omsorgsfullt hopsatta planer innan det är för sent. Till en början kommer de att korsa sig och etablera kolonier på artificiella planeter i närheten. De kommer att infiltrera på de högsta regeringsdepartementen och deras korsade avkomma kommer att bli de nya ledarna för jorden och alla dess ursprungsbefolkningar.

Den globala ekonomin kommer att svara positivt på Animus teknologiska överlåtelser, deras propaganda och politiska manipulationer, men det kommer att finnas fickor av oro och starkt motstånd kommer att bubbla upp till ytan till och med under första året av deras presentation. Allteftersom motståndet blir mer och mer högröstat och våldsamt, så kommer det till slut att avslöja Animus sanna avsikter: kontroll av planeten Jorden och dess genetiska förråd.

I och med de här sju sajterna och artefakterna däri, har vi, den Centrala Rasen försett er art med en sensorisk dataström, som kommer att framkalla en förändring

hos medlemmar av er befolkning till att mutera. Den här mutationen är extremt subtil, men den kommer att väcka upp utvalda medlemmar till deras syfte, vilket innebär att upptäcka Helhetens Navigatör – det där fragmentet från Första Källan, som finns lagrat inom var och en av er. Med hjälp av den här upptäckten kommer ni att få säker tillgång till vårt skydd och bistånd såsom art, inte bara som individer.

Sedan urminnes tid har vi skyddat vår avkomma och genetiska förvaringsplatser från Animus. Ärligt talat har vi inte alltid lyckats. Er framgång är viktig på grund av jordens ovanliga mångfald av genetiska populationer. Vår hjälp ryms inom det system med inkodade sensoriska datasystem, som kommer att bli känt såsom WingMakers Material. Det är vår metod för att nå in i er värld med subtil hjälp tills den gyllene dag då ni blir varse – såsom art – att ni inte är en produkt av jordens djur, utan snarare en vision av Första Källan.

Allt det här som vi har avslöjat i den här kommunikén är planerat att hända under de nästkommande 75 åren. Det här är inget annat än en revolution. Det krävs av dig att handla såsom en revolutionär. Endast dina ögon kommer att läsa de här orden. Lägg dem väl på minnet. Du är härmed bemyndigad ditt uppdrag.

Neruda gned sig i ögonen. Han hade den obehagliga känslan av att orden riktats enbart till honom. ”David, håller du på att läsa den här inledningen?”

”Jag har varit litet sysselsatt med att få de andra sektionerna översatta. Hur så?”

”Kan du titta på utskriften av sektion ett och tala om för mig, vad du ser på sidan två.”

”En minut bara,” svarade David. ”Vill du att jag ska läsa det högt?”

”Ja.”

”Okay,” sa David och harsklade sig som om han övade in en inspelning. ”*Den suveräna Integralens Livsprinciper* – är överskriften. *Varelsens uttrycksmodell är konstruerad till att utforska nya vibrationsfält* –”

”Stopp, hur kunde du få en annorlunda text?”

”Vad menar du?”

”Min andra sida är helt och hållet annorlunda. Hur är det möjligt, att inte du har samma –” Neruda tystnade mitt i meningen. Han tittade på sin dataskärm och den text, som han hade läst hade plötsligt försvunnit och ersatts med den text, som David hade läst ögonblicket innan. Han blev tom i huvudet. ”Hur är det här möjligt?” sa han till sig själv och skakade misstroende på huvudet.

”Vadå?” frågade David. ”Vad hände?”

”Jag läste text som bara försvann. Den skrevs inte ut och du läste den inte. Det är som om den andra sidan har suddats ut.”

”Som om orden var menade för bara ett par ögon?”

”Exakt,” utropade Neruda. ”Men hur kunde de göra det där?”

”Vänta ett ögonblick.” David sysselsatte sig vid en kontrollpanel. Det var ZEMI:s övervakningssystem. ”Det är inget fel med ZEMI. Alla funktioner är normala. Det enda som låter vettigt är, att programmet var konstruerat till att suddas ut sig självt från den ursprungliga

filen. Ingenting har sparats i vårt system. Vi var fokuserade på att öppna upp filer och skriva ut dem.”

”Gör det nu,” beordrade Neruda. ”Spara allting du har i det ögonblick du öppnar det.”

”Jag förstår,” sa David. ”Allting kommer att sparas under filnamnet: AAP DISKETT-INNEHÅLL ETT GENOM ELVA.”

”Är den andra sidan fortfarande densamma?”

”Ja.”

”Jäklar.”

”Kanske du borde ta dig tid att rekonstruera texten,” föreslog David. ”Du kommer ihåg den, eller hur?”

”Ja, naturligtvis,” svarade Neruda, men han tänkte redan på, hur han skulle kunna hålla det för sig själv. Alltför många saker hade hänt under de gångna åtta timmarna som övertygade honom om, att hans värld förändrats som om en gigantisk hand hade sträckts ner, samlat ihop honom, och släppt honom på en ny plattform. Han kände inte längre någon lojalitet till ACIO, utan snarare för de gåtfulla WingMakers. Det bekymrade honom, att hans lojaliteter kunde svänga om så dramatiskt, men han insåg också att skaparna till ETC-sajten, om de var den Centrala Rasen, erbjöd varje anledning till att göra en förändring.

”Varför rekonstruerar du den bara inte till en textfil och jag kan infoga den på sidan två,” erbjöd sig David.

”Jag gör det imorgon bitti, David. Jag är för trött just nu. Jag tror, att jag ska läsa litet mer och säga god natt.”

”Okay,” svarade David. ”Vill du ha utskrivningen innan du går?”

”Visst, är den färdig?”

”Stanna till på vägen ut och jag ska ha den färdig åt dig.”

”Tack.”

”Jo, en sak till,” anmärkte David. ”Jag kontrollerade de 321 sidorna, som skrivits ut till sektion ett, och där finns inte så mycket text. Det mesta är musiknoter och vad som tycks vara en inprogrammeringskod. Vi är fortfarande inte säkra på dess syfte, men det ser begripligt ut – det kommer bara att ta litet tid att översätta det, så att vi kan konstruera en användningsmodell. Filosofisk text representerar 5 % av det som plottats ut, poesi är 2 %, matematik är 8 %, programmeringskod är 63 % och musik är 22 %. Det är en ganska märklig blandning.”

”Inte för en självutnämnd kulturbyggare,” sa Neruda leende.

David förblev tyst.

Neruda återvände till texten, ivrig att få läsa mera från den röst, som han kommit att känna tillit till. Han la märke till bekanta ord i titeln.

Den Suveräna Integralens Livsprinciper

Varelsens uttrycksmodell (The entity model of expression) är utformad så att den genom sitt biologiska instrument ska kunna utforska nya vibrationsfält. Genom denna ”upptäcktsresa” transformeras varelsen till en ny nivå vad gäller förståelse och uttrycksform, såsom en Suverän Integral. Den Suveräna Integralen är en varelses fullaste uttryck inom universa av tid och rymd, och är den nivå, som bäst ger

exempel på de förmågor, som Källans Intelligens uttrycker inom varelsen. Det här är den kapacitetsnivå som blev ”sådd” inom varelsen, när den från början skapades av Första Källan.

Det har funnits människor på Jorden, som har upplevt en svag vindpust av denna mäktiga storm, som vi har kallat den Suveräna Integralens Medvetande. Några har kallat den uppstigning (ascension); andra har gett upplevelsen namn som illumination, vision, upplysning, nirvana eller kosmiskt medvetande. Även om dessa erfarenheter är djupa med mänskliga mått, så är detta bara den Suveräna Integralens begynnande ansatser, då den mer och mer blir erfaren i att beröra och väcka upp den egna existensens avlägsna gränsland. Vad de flesta arter definierar såsom det ultimata salighetstillståndet är snarare den Suveräna Integralens intryck, när den viskar till sina utposter inom formen och puffar på dem för att de skall se inåt mot sin existens rötter och förena sig med denna formlösa och gränslösa intelligens som genomtränger allt.

Den Suveräna Integralens medvetande ligger långt utöver det mänskliga dramatiska vanliga mått. Man kan jämföra med att stjärnorna på himlen är bortom jordens beröring. Du kan observera stjärnorna med dina mänskliga ögon, men du kommer aldrig att beröra dem med dina mänskliga händer. På samma sätt kan du bara dimmigt inse på förhand, vad den Suveräna Integralens medvetande är med det mänskliga instrumentet, men du kan inte uppleva det genom det mänskliga instrumentet. Det kan bara göras tillgängligt genom varelsens helhet, för det är bara i helhet som den Suveräna Integralen och dess resterande effekter från Källans Verklighet kan existera såsom insikt. Och uppriktigt sagt, så uppnås bara denna helhet, när det individuella medvetandet är separerat från tiden och har förmågan att se sin existens i tidlöshet.

Det mänskliga instrumentet är själsbäraren, som rymmer de fysiska, emotionella och mentala aspekterna av den mänskliga varelsen, och dessa kan riktas in till att ”trigga igång” – liksom en metamorfos – integreringen av formens identiteter med den Suveräna Integralen. Det här är varelseblivningens och uttryckets nästa steg hos varelsemodellen, och den aktiveras när varelsen formar sin verklighet utifrån livsprinciper, som är symboliska för Källans Verklighet, i motsats till att formas från en yttre källas verklighet, vilken är bunden till evolutionens/frälsarskapets existensmodell.

Neruda gjorde en paus. Hans ögon uttryckte förundran över det han hade läst. Han kände hur hans sinne kastade av sig en del sedan länge accepterade bojar. Han var otålig och ville läsa mera, men var också medveten om, att hans energi snabbt höll på att ebba ut. Han gned sina ögon igen. ”David, är du färdig med utskriften av texten ännu?”

”Nästan.”

”Jag tror, att jag packar ihop och läser resten i morgon bitti,” sa Neruda med trött röst.

”Jag kommer att ha det färdigt åt dig om tre till fyra minuter.”

”Tack, jag slutar om fem minuter.”

Neruda kastade en blick på skärmen, oförmögen att motstå frestelsen att se efter vad nästa sektion innehöll.

De här livsprinciperna är skapelsens mallar hos Källans Intelligens. De är utformade för att skapa en verklighet utifrån den Suveräna Integralens perspektiv och för att driva på dess manifestation inom de vibrationsfält, som hittills har tillbakavisat den. Detta är principer, som skapar möjligheter för integrationen mellan varelsens formlösa och helt formade identiteter. Dessa principer är broar, som gör att det mänskliga instrumentet – med alla sina beståndsdelar intakta – kan erfara den Suveräna Integralens helhetsuppfattning.

Allteftersom det mänskliga instrumentet blir alltmer känsligt för Källans Intelligens dras det till livsprinciper, som symboliskt uttrycker de formbildande principerna hos den ursprungliga skapelsen. Det finns en stor mängd uttryck, som kan framkalla den Suveräna Integralens omvandlande erfarenhet och befria varelsen från påverkan av tid och rymd och yttre kontroll. Eftersom uttrycket kan variera, så är dess avsikt ganska snävt definierat, eftersom avsikten är att expandera in i ett tillstånd av integrering, varigenom det mänskliga instrumentet alltmer sammanfaller med den Suveräna Integralens perspektiv.

Det finns tre särskilda livsprinciper, som påskyndar den omvandlande erfarenheten och hjälper till att förena det mänskliga instrumentet med den Suveräna Integralens perspektiv. Dessa är:

- 1) Att genom tacksamhet uttrycka sitt förhållningssätt till universum. (Universal relationship through gratitude.)
- 2) Att se Källan i allting. (Observance of Source in all things.)
- 3) Att ge näring åt livet. (Nurturance of life.)

När individen tillämpar dessa principer, så uppenbarar individens livserfarenheter en djupare mening i livets till synes slumpartade händelser, - sett både i ett universellt och personligt sammanhang.

Att genom Tacksamhet uttrycka sitt Förhållningssätt till Universum.

Det här är principen, att Helhetens Universum representerar en kollektiv intelligens, som kan personifieras som en enda Universell Varelse. Således kan man här dra slutsatsen, att det bara finns två varelser inom hela kosmos: den individuella varelsen och den Universella Varelsen. Lika mycket som individen är mottaglig för intryck

och konstant förändras för att anpassa sig till ny information, så är också den Universella Varelsen lika mottaglig. Den Universella Varelsen är ett dynamiskt och levande mönster bestående av energier av möjligheter och erfarenheter, som hänger ihop och som man kan känna igen liksom en väns personlighet och beteende.

Den Universella Varelsen reagerar inför individen och dess förnimmelser och uttryck. Den är liksom en blandad all-personlighet, som är genomsyrad av Källans Intelligens och svarar på individens förnimmelser liksom en vattendamm, som speglar den bild som överskuggar den. Var och en i ett mänskligt instrument är i sin innersta kärna faktiskt en suverän varelse, som kan omvandla det mänskliga instrumentet till ett instrument för den Suveräna Integralen. Emellertid så beror denna omvandling på, huruvida individen väljer att projicera en bild från en Suverän Integral på den Universella Varelsens ”spegel”, eller väljer att projicera en mindre bild, som är en förvrängning av dess sanna tillstånd.

Principen att genom tacksamhet uttrycka sitt förhållningssätt till universum innebär först och främst hur man medvetet formar om sin självbild genom att uppskatta den Universella Varelsens hjälpande ”spegel”. Med andra ord, så är den Universella Varelsen ens partner i att forma verklighetens uttryck i livet. Verkligheten är en inre skapelseprocess, som är fullständigt fri från yttre kontroll och villkor, om individen projicerar en suverän bild på den Universella Varelsens spegel.

Den här processen är ett utbyte med stödande energier från individen till den Universella Varelsen och den här energin tillämpas bäst genom en uppskattning av hur perfekt och exakt utbytet sker under varje ögonblick i livet. Om individen är medveten (eller åtminstone intresserad av att ha medvetenhet) om hur perfekt den Universella Varelsen stöder individens suveräna verklighet, så finns där en mäktig och naturlig tacksamhetskänsla, som flödar från individen till den Universella Varelsen. Det är detta tacksamhetens källflöde, som öppnar den stödande kanalen från den Universella Varelsen till individen och etablerar ett samarbete som har till mål att omvandla det mänskliga instrumentet till ett uttryck för den Suveräna Integralen.

Neruda stannade upp och tittade på sitt armbandsur. Han hade läst koncept med liknande perspektiv, men han kände, att det fanns något fundamentalt i orden som kändes autentiska, om inte sanna. Han kom ihåg hur han översatt texter från Corteum, vilka kändes i resonans med den här undervisningen. Han undrade, om WingMakers på något sätt redan skapat Corteums filosofiska tro. Kanske hade Corteum´s planet också besökts av de här varelserna från universums centrum – fast han tyckte, att det var underligt att Corteum skulle kunna vara genetiskt länkade med den mänskliga arten.

”Det är färdigt,” avbröt Davids röst.

”Tack,” sa Neruda frånvarande som om hans tankar var förlorade på andra saker.

”Nå, vad tycker du så här långt?” frågade David.

”Det är fascinerande, men jag behöver lägga ner mer tid på det, innan jag kan bedöma ur en kritisk synpunkt.”

”Jag lämnar utskrifterna från de första åtta sektionerna på mitt skrivbord. Och den nionde sektionen kommer att vara färdig inom ytterligare tio minuter. Vill du vänta?”

”Så klart, jag väntar. Det finns mycket som kan hålla mig sysselsatt under ytterligare tio minuter. Det här är inte precis lätt läsning.”

”Inte ens för dig?” skrockade David.

”Särskilt för mig.”

”Jag talar om för dig, när den är färdig,” anmärkte David och ändrade sedan tonen i rösten. ”Vi har en teori om programmeringen av mjukvaran.”

”Det nappar jag på,” sa Neruda. ”Vad är det?”

”Så här långt har var och en av de åtta kamrarna en likartad datadistribution. Där finns definitivt ett mönster. Majoriteten av informationen är programmeringskoder. Vi tror, att programmeringskoden är en aktiveringssekvens för de teknologier, som hittades inuti kamrarna.”

”Är kodens översättningar användbara på ZEMI?”

”Nej, men jag tror att vi kan knäcka det. Fastän det kommer att föra med sig litet experimenterande.”

”Det skulle hjälpa, om vi visste hur vi kunde få tillgång till deras teknologi.”

”Det håller jag med om,” sa David, ”men kanske om vi kan förstå deras programmeringsspråk, så skulle vi kunna lura ut, hur vi kan få tillgång till teknologin.”

”Du talar alltså om trådlös kodöverföring?”

”Kanske. Men det skulle också kunna vara musiken eller ljuden som tycks finnas i de här texterna. Kanske dessa aktiverar dem. Vi får se – förhoppningsfullt mycket snart.”

”Är allting sparad inom ZEMI:s dataarkitektur?”

”Ja, åtminstone till och med den sjunde sektionen.”

”Sök efter interface-protokoll.”

”Inget resultat på sökningen.”

”Förbaskat också. Jag hoppades på att vi skulle ha tur.”

”Någonting annat?”

”Nej, gå du tillbaka till arbetet.”

Neruda drog händerna genom håret och gned sig kort bak i nacken. Fastän hans kropp var utmattad, så snurrade hans tankar mellan alla händelser under de åtta gångna timmarna och texten framför honom. Han beslöt sig för att börja sitt läsande igen tills David var färdig med den nionde sektionen.

Det är i princip tacksamhet, - som omvandlas till en uppskattning av hur det inbördes sambandet mellan individen och den Universella Varelsen arbetar, - som öppnar det mänskliga instrumentet för dess samhörighet med den suveräna varelsen och som gynnar instrumentets slutliga omvandling till den Suveräna Integralens nivå med dess förnimmelse och uttryck. Individens samröre med den Universella Varelsen är nödvändig att odla och ge näring åt, därför att det här bestämmer mer än någonting annat, hur accepterande individen är inför livets myriader av former och manifestationer.

När individen accepterar förändringar inom den suveräna verkligheten såsom den Universella Varelsens skiftande persona, så lever individen i större harmoni med livet självt. Livet blir ett energiutbyte mellan individen och den Universella Varelsen, ett liv som tillåts att uttryckas utan dömande och som kan erfaras utan rädsla. Det här är den grundläggande innebörden i villkorlös kärlek: att erfara livet med alla dess manifestationer som en enda, förenad intelligens som svarar perfekt på den projicerade bilden från det mänskliga instrumentet.

Det här är orsaken till, att när det mänskliga instrumentet projicerar tacksamhet till den Universella Varelsen, oavsett omständighet eller villkor, så blir livet mer och mer stödjande till att öppna det mänskliga instrumentet för att aktivera Källans Koder och till att leva livet inom ramen för syntesmodellen. (the synthesis model of expression) Känslan av tacksamhet tillsammans med det mentala begreppet uppskattning uttrycks som ett osynligt budskap, alltid och i alla riktningar. I det här speciella sammanhanget är tacksamhet mot den Universella Varelsen det motiv som överbryggas och ligger bakom alla uttrycksformer, som det mänskliga instrumentet strävar efter.

Varje andetag, varje ord, varje beröring, varje tanke, allting är centrerat kring uttrycket för denna känsla av tacksamhet. En tacksamhet över att individen är suverän och stöds av en Universell Varelse, som uttrycker sig genom alla intelligenta former och manifestationer med det enda målet att skapa en ideal verklighet för att aktivera Källans Koder hos individen och omvandla det mänskliga instrumentet och varelsen till den Suveräna Integralen. Det är denna speciella form av tacksamhet, som accelererar aktiveringen av Källans Koder och deras typiska förmåga att integrera de olika beståndsdelarna hos det mänskliga instrumentet och varelsen och omvandla dem till förnimmelser och uttryck på den Suveräna Integralens nivå.

Tiden är den enda faktor som förvränger detta annars så klara samband mellan individen och den Universella Varelsen. Tiden kommer emellan och skapar fickor av misströstan, hopplöshet och övergivenhet. Emellertid är det precis dessa ”fickor”, som ofta aktiverar Källans Koder hos varelsen och etablerar ett mer intimt och harmoniskt förhållande till den Universella Varelsen. Tiden skapar separation i upplevelsen och man uppfattar bristen på sammanhang hos verkligheten, vilket i sin tur skapar tvivel på ärligheten och det överbryggande syftet i systemet hos den Universella Varelsen. Resultatet skapar en rädsla att universum inte är en spegel utan snarare en kaotisk och nyckfull energi.

När det mänskliga instrumentet kopplas ihop med den Suveräna Integralen och lever utifrån det här perspektivet som sin utvecklande verklighet, så drar den till sig ett naturligt tillstånd av harmoni. Det här betyder inte nödvändigtvis att det mänskliga instrumentet är utan problem eller obehag, utan snarare visar det på en uppfattning, att där finns ett väsentligt syfte i det som livet uppenbarar. Med andra ord, den grad

av naturlig harmoni, med vilken du upplever att livserfarenheterna är meningsfulla, speglar med vilken grad du lever i samklang med den Suveräna Integralen. Den här upplevelsen av naturlig harmoni visar också, att din personliga verklighet måste flöda från de här skikten av det multidimensionella universumet för att skapa varaktig glädje och inre frid.

Tacksamheten är en viktig fasett av kärleken, som öppnar det mänskliga instrumentets erkännande av den Universella Varelsens roll. Tacksamheten leder tillbaka din avsikt till att vara en stödjande förlängning av den suveräna verkligheten, snarare än att vara ödets nyckfulla förlängning eller till att vara en slavisk reaktion på ett mekaniskt, fristående universum. Då man etablerar en relation med den Universella Varelsen genom sitt utflöde av tacksamhet, drar man också till sig en livserfarenhet som är transformerande, en erfarenhet som i rikt mått är ägnad åt att blotta livets djupaste mening och bästa utvecklingssyfte.

Dauids röst avbröt Nerudas tankegång.

”Läser du fortfarande?”

”Ja. Hur så?”

”Vi har någonting åt dig.”

”Och vad är det?”

”Vi hittade en form av länkar med hypertext överallt i texten. Där finns motsvarigheten till en ordbok för varje del av texten. Jag friskar upp din skärm med de nya datafilerna från ZEMI. Klicka på vilket ord eller fras som helst som tycks ovanligt.”

Neruda pekade med markören på frasen, Suverän Integral och dubbelklickade.

Suveräna Integralen

Den Suveräna Integralen är ett medvetandetillstånd, varigenom varelsen och alla dess olika uttrycksformer och förmimmelser integreras till ett medvetet helt. Det här är ett medvetandetillstånd, som alla varelser utvecklas fram mot, och vid någon punkt kommer var och en att uppnå ett tillstånd av transformation, som låter varelsen och dess instrument, som den gör erfarenheter med (t.ex. det mänskliga instrumentet) att bli ett integrerat uttryck som är i linje med och i harmoni med Källans Intelligens.

”Det där är jättebra,” utropade Neruda mest för sig själv.

”Det gör texten mer förståelig. Var så säker,” anmärkte David. ”Jag tror, att jag ska kila hem och hinna få en blund i ögonen. Någonting annat du behöver innan jag går?”

”Nej, det är bra. Jag tror faktiskt att jag går ut med dig. Kan du ta med dig det utskrivna? Jag möter dig vid hissen om två minuter.”

”Inga problem. Förresten, Samantha är uppe. Evans eskorterade henne från våra tjänsterum för bara några minuter sedan. Hon har hämtat sig helt och tycks klara det bra.”

”Tack, David. Jag uppskattar uppdateringen.”

”Varsågod. Jag stänger av.”

Neruda såg ZEMI-skärmen blekna till en brunaktig, mörkgrå ton. Han återvände med sin uppmärksamhet till texten i sektion ett och flyttade sin markör till frasen, Källans Verklighet och omedelbart visade sig en definition.

Källans Verklighet

Första Källan existerar i Källans Verklighet. Källans Verklighet är den dimension av medvetande som alltid driver på expansionens hölje – frontlinjen för utveckling och evolution för medvetandets *helhet*. I den här världen av dynamisk expansion kan man alltid finna Källans Verklighet. Den kan liknas vid Första Källans inre helgedom eller vid den kosmiska expansionens kuvös. Här finns ingen identitet, i likhet med en plats i tiden, därför att Källans Verklighet är utanför tid och icke-tid. Den är sömnen mellan de två, perfekt osynlig men trots detta absolut verklig.

Han ställde sig upp och visste att han behövde stänga ner systemet och packa ihop för att möta David. Hans kropp kändes annorlunda, som om han tappat vikt och nu var den som ockuperade den en förlängd, inte så koordinerad ung svans kropp. Hans huvud värkte vid tanken på Samantha. Hela hans värld tycktes vara i absolut kaos, och ändå kände han sig lugn, som om han var inuti orkanens öga, medan allt runt omkring honom drabbats av katastrof. Av någon orsak kom tanken i hans huvud att tala med Emily.

Neruda släppte ut en lång suck när han stängde av halogenlamporna i taket. Han kände sig mer ensam än han kom ihåg att han någonsin känt sig, till och med som femåring efter sin mors död. Han visste att hans avhopp var oundvikligt. Han hade inget annat val än att hitta den här flickan Lea, som höll i nyckeln till hela det här magnifika puzzlet. De krafter som styrde honom var mäktigare än hans personliga vilja. Han kunde känna dem driva honom framåt in i framtiden, men deras ansikten var suddiga i de omärkliga eldarna som omgav honom från transformationen.

Han log åt säkerhetskamerorna, när han lämnade datorlabbet. En del av honom tänkte redan på den frihet som hägrade framför honom och den fara som utan tvivel skulle följa med den.

Du kan hitta ytterligare material på WingMakers web-sida, vilket ökar din fördjupning i den Centrala Rasens kultur och mysteriet med ACIO. Du kan hitta dem på www.wingmakers.com

Bland andra hjälpmedel finns:

- Intervjuer med Neruda (efter avhoppet från ACIO).
- Kamrarnas Filosofi Uppsatser och Ordbok med Uttryck.
- 46 poem från Kamrarna
- Fullständigt galleri med Målningar från Kamrarna
- Information om den anonyma källan till WingMakers material
- 24 Musik-kompositioner från Kamrarna, avkodade från sajten Den Gamla Pilen.
- Diskussionsforum
- Länkar till närbesläktade websidor
- Nytt innehåll från Första Källan
- En web-butik där du kan köpa WingMakers CD. CD-ROM och konstreproduktioner